

Pasiune amețitoare

*Meredith
Wild*

Al treilea roman din seria
Hacker. Povestea lui
Blake și a Ericăi continuă:
seducție, gelozie și trădare...

/EROS COP

„Meredith Wild are talentul extraordinar de a descrie acele momente din viață și din relațiile de iubire care adesea rămân nespuse. Scoate la iveală detalii cu o semnificație profundă.”
Heroes and Heartbreakers

„Meredith Wild este o magiciană a cuvintelor. Țesătura scrisului ei este uimitoare, delicată, provocatoare și seducătoare. Personajele ei sunt complexe. Când suferă, și tu suferi. Când iubesc, și tu iubești.”
Goodreads

Meredith Wild este o autoare de bestselleruri romance New York Times și USA Today. Alături de celebra serie Hacker, a scris seriile de mare succes Bridge și Misadventures. Locuiește pe coasta Floridei, împreună cu soțul și cei trei copii. Spune despre sine că este dependentă de tehnologie, că-i place whisky-ul și e o romantică incurabilă.

Când nu trăiește în lumea imaginară a personajelor sale, poate fi găsită pe www.meredithwild.com.

De aceeași autoare, la Editura Trei au apărut primele două romane din seria Hacker: *Atracție fatală* și *Întâlnire periculoasă*.

„Felul în care scrie Meredith Wild te vrăjește, pur și simplu.”

Never Ending Book Basket

/EROSCOPE

Blake Landon, un magnat al domeniului software, și-a găsit perechea în persoana încăpățănatei Erica Hathaway. Deși firea lui autoritară se luptă fără încetare cu spiritul ei independent, Blake nici nu se gândește s-o mai lase vreodată să plece din viața lui.

Erica i-a dăruit lui Blake toată încrederea și dragostea ei, hotărând să depășească împreună orice obstacol. Dar când el îi cere mai mult și-i pune la încercare limitele devotamentului, ea se vede silită să-i înfrunte dorintele întunecate.

În timp ce legătura dintre cei doi devine tot mai strânsă, dușmanii le dau târcoale.

Va supraviețui relația lor odată ce inamicii lui Blake întrec măsura și nu le mai amenință doar afacerile?

ISBN: 978-606-40-0230-3

/EROS COP

www.edituratrei.ro/eroscop

Pasiune amețitoare

Colecție coordonată de
Virginia Costeschi

EROSOP

Meredith Wild

**Pasiune
amețitoare**

Traducere din engleză de
Ana Dragomirescu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Carmen David

Coperta:
Faber Studio
Foto copertă: Guliver/Getty Images/ © Cultura RM Exclusive/photoBertMyers

Director Producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Mihaela Gavriloiu

Corectură:
Roxana Nacu
Dușa Udrea-Boborel

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WILD, MEREDITH
Hacker / Meredith Wild; trad.: Ana Dragomirescu. –
București: Editura Trei, 2017
vol.
ISBN 978-606-719-870-6
Vol. 3: Pasiune amețitoare – 2017. – ISBN 978-606-40-0230-3

I. Dragomirescu, Ana (trad.)

821 111(73)-3=135.1

Titlul original: Hardline
Autor: Meredith Wild

Copyright © 2014 by Meredith Wild
Excerpt from Hard Limit copyright © 2014 by Meredith Wild

This edition published by arrangement with Grand Central Publishing,
New York, New York, USA.
All rights reserved.

Prezenta ediție s-a publicat prin acord cu Grand Central Publishing,
New York, New York, USA.
Toate drepturile rezervate.

Copyright © Editura Trei, 2017
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

*Pentru familia care și-a deschis inima față de mine și pentru
cei doi oameni a căror dragoste a făcut ca acest lucru să fie posibil.*

Capitolul 1

Telefonul meu a scos un clinchet.

B: În douăzeci de minute plec de la serviciu.

Am oprit telefonul, n-am luat în seamă mesajul lui Blake și mi-am îndreptat din nou atenția către Alli. Ea și-a dat după ureche o şuviță din părul ei castaniu, apoi a continuat să pună la curent echipa cu statisticile săptămânale privind evoluția afacerii pe care o lansaserăm de curând pe internet, Clozpin. Am ascultat-o cu atenție, simțindu-mă recunoscătoare pentru că revenise în echipa noastră.

Alli se întorsese în Boston de numai câteva săptămâni, dar în sfârșit se afla din nou în același oraș și același apartament cu Heath. El era fericit, ea era fericită, iar după fiascul cu Risa, eu nu mai puteam de bucurie la gândul că prietena mea își reluase funcția de director de marketing. O invitase pe Alli să se întoarcă încă dinainte să-o concediez pe Risa pentru că divulgase informații confidențiale despre companie.

M-au trecut fiorii când mi-am amintit povestea. Alli era o fântână de optimism, dar trădarea Risei încă mă durea. Nu mai primisem nicio veste de la ea după ultima noastră întâlnire și, cumva, tăcerea dintre noi mă înspăimânta mai mult decât orice altceva. Aș fi vrut să-i pun la îndoială capacitatea de a lansa un site concurent împreună cu Max, dușmanul de moarte al lui Blake, care fusese cât pe ce să investească în firma noastră, dar necunoscutul mă îngrijora. Dacă aveau să reușească să-i ademenească de partea lor pe cei care își făceau publicitate la noi? Dacă aveau să poată să clădească ceva cu adevărat mai bun și să satisfacă o nevoie pe care Clozpin n-o acoperea?

Cu o contribuție financiară ca a lui Max și cu datele confidențiale pe care Risa le culesese direct din tot ceea ce învățasem eu în puținul timp de când ocupam postul de director executiv al companiei, orice era posibil. Iar ceva legat de felul în care plecase Risa, încărcată cu atâta venin și resentimente, îmi redeștepta toate nesigurările pe care le aveam privind conducerea unei afaceri. Nu încăpea îndoială că încă eram o începătoare. Îmi plăcea să cred că puteam să mă afirm, și din unele puncte de vedere o făcusem, însă mai aveam multe de învățat.

Un nou mesaj a sosit pe telefon, fără să mă distragă mai puțin decât atunci când vibra pe masa de sticlă din sala de ședințe.

B: *Erica?*

Mi-am dat ochii peste cap și am tastat în grabă un răspuns. Știam că urma să mă sâcăie până când aveam să-l iau în seamă.

E: *Sunt într-o ședință. Te sun după.*

B: *Te vreau goală în patul meu până să ajung acasă. Ar trebui să pleci curând.*

E: *Am nevoie de mai mult timp.*

B: În nici o oră o să fiu în tine. În biroul tău, în patul nostru, tu alegi. Termină-ți treaba!

Dintr-odată, aerul din încăpere mi s-a părut rece pe pielea mea încinsă. M-am cutremurat, iar sfârcurile mi s-au întărit, frecându-mi-se în mod neplăcut de bluză. Cum reușea să-mi facă așa ceva? Câteva cuvinte bine alese, și încă trimise prin SMS, mă făceau să mă uit la ceas.

— Erica, mai e vreun subiect despre care ai vrea să discutăm?

Privirea mea a întâlnit-o pe a lui Alli. Ea a ridicat din sprânceană, de parcă ar fi știut că eram cu mintea în altă parte. Nu mă puteam gândi decât la consecințele faptului că-l lăsam pe Blake să aștepte, iar reacția fizică la ceea ce presimțeam că avea să mi se întâmple devenise deja greu de ignorat. Mi-am adunat gândurile, lăsând deoparte promisiunile lui Blake, și m-am întors în prezent.

— Nu, cred că e-n regulă. Vă mulțumesc tuturor!

Mi-am strâns repede lucrurile, nerăbdătoare să plec. Mi-am fluturat mâna în semn de salut către ceilalți, care s-au împrăștiat pe la mesele lor de lucru. Alli m-a urmat în biroul meu.

— Ce s-a întâmplat cu Perry? N-am vrut să deschid subiectul în timpul ședinței, pentru că e o situație ciudată.

— Mai nimic. Mi-a mai scris un e-mail, dar încă nu i-am răspuns.

Nu aveam vreme să intru în detaliile complicate ale situației, dacă voiam să respect ora-limită impusă de Blake.

— Te gândești să accepți să fie furnizor de publicitate?

— Nu sunt sigură.

Încă aveam păreri contradictorii pe tema asta.

Ochii mari și căprui ai lui Alli se lărgiseră de uimire.

— Blake știe că tipul a luat legătura cu tine?

— Nu.

I-am aruncat o privire critică, arătându-i clar și fără cuvinte că nici nu voiam să afle. Când îl văzusem ultima dată pe Issac Perry, Blake îl ținea de gât, cu spatele lipit de un zid, și îl amenința cu amputarea dacă va mai îndrăzni să se atingă de mine. Nu voiam să-i scuz lui Isaac

comportamentul urât din acea seară și eram la fel de puțin dispusă să-l iert pe cât era și Blake. Însă afacerile sunt afaceri.

— Blake n-o să se bucure dacă o să ajungi să lucrezi cu Perry.

Mi-am îndesat laptopul în geantă.

— Crezi că eu nu știu asta?

Relațiile lui Blake îmi influențau mult mai multe decizii strategice privind afacerea decât aș fi vrut să recunosc. Alli s-a sprijinit de masa mea.

— Atunci ce-o să faci? Probabil că Perry ți-a făcut o ofertă impresionantă, din moment ce încă nu l-ai refuzat categoric.

— Perry Media Group reprezintă multe publicații multimedia de pe tot globul. Nu spun că am încredere în el, dar aș putea măcar să-l ascult până la capăt.

Alli a ridicat din umeri.

— Eu susțin orice crezi tu că e mai bun pentru companie. Nu m-ar deranja nici să am de-a face cu el personal, dacă așa te-ai simți mai în largul tău.

— Mersi, Alli! Dar aș prefera s-o scot eu însămi la capăt. Putem discuta mai mult pe tema asta altă dată. Acum trebuie să plec. Mă așteaptă Blake.

— Ah, ieșiți în oraș?

Alli s-a luminat pe loc, femeia de afaceri din ea dispărând și fiind înlocuită de energica bună prietenă, cea care făcea ca fiecare zi să fie un pic mai veselă.

— Ăăăm, ne-am făcut planuri. Ne vedem mai târziu! am spus eu, încercând să nu par prea enigmatică, înainte de a mă strecura afară din birou și de a-mi lua rămas-bun.

Un minut mai târziu, ieșeam din clădire, în arșița de la începutul lui august. Traficul orelor de vârf gonia pe lângă mine, iar telefonul mi-a sunat înainte să apuc să fac primul pas către casă. Am gemut și am început să scotocesc prin geantă. Blake putea deveni înnebunitor de insistent. Când mi-am găsit mobilul, pe ecran îmi apărea în schimb un număr din Chicago.

— Alo? am răspuns eu șovăitoare.

— Erica?

— Da, cine e?

— Eu, Elliot.

Mi-am dus mâna la gură, înăbușind sunetul de uimire ce mi-a scăpat la auzul vocii tatălui meu vitreg.

— Elliot?

— Ai o clipă? Te-am prins într-un moment nepotrivit?

— Nu, e-n regulă.

Am împins ușile și am intrat în cafeneaua Mocha, aflată la parterul clădirii, ca să fug pentru un timp de căldură.

— Ce mai faci? N-am mai vorbit de o veșnicie.

El a râs.

— Am fost ocupat.

Am zâmbit în sinea mea. Nu-i mai auzisem glasul de foarte multă vreme.

— Bineînțeles. Ce fac copiii?

— Le merge foarte bine. Cresc tare repede!

— Te cred! Beth ce face?

— E bine. S-a întors la muncă, acum că toți copiii sunt la școală, așa că nu se plictisește. Amândoi suntem prinși până peste cap.

Și-a dres vocea și a tras zgomotos aer în piept.

— Ascultă, Erica, știu că nu prea m-am priceput să țin legătura cu tine. Zău, mă simt groaznic din cauza asta! Chiar am vrut să vin la ceremonia de absolvire. Doar că a fost agitație pe-aici...

— Nicio problemă, Elliot! Te înțeleg. Ai multe pe cap.

— Mersi.

El a oftat încet.

— Întotdeauna ai fost cu capul pe umeri. Până și când erai mică. Uneori cred că ai fost mai echilibrată decât mine. Știu că mama ta s-ar mândri cu femeia care ai devenit.

— Mulțumesc! Sper să fie așa.

Am închis ochii, lăsând ca amintirea mamei să pună stăpânire pe mintea mea. În ciuda aparentei forțe de care continuam să dau dovadă, mă durea sufletul când mă gândeam la vremurile în care eram toți trei fericiți. Ele se sfârșiseră brusc când mama fusese diagnosticată cu cancer, o boală care-și croise drum prin trupul ei cu o viteză alarmantă și care ne-o răpise prea curând.

După moartea mamei, viețile noastre o luaseră în direcții diferite, dar speram ca Elliot să-și fi găsit fericirea alături de noua lui soție și de copiii lor. Chiar dacă prețul fusese lipsa unei copilării cât de cât normale pentru mine. Pe mine mă crescuseră internatul și apoi facultatea, însă nu-mi puteam imagina nicio altă cale. Asta era viața mea, iar călătoria mă adusese la Blake, la un trai care în sfârșit începea să capete contur, acum că-mi încheiasem studiile.

— În ultimul timp m-am gândit mult la Patricia. Nu-mi vine să cred că s-au scurs aproape zece ani. Uneori, viața îți scapă printre degete. Mi-am dat seama cât de mult timp a trecut de când n-am mai vorbit cu tine.

— E adevărat. Ultimii câțiva ani au zburat ca prin ceață. Mai ales cei recentți. Eram nebună când mă consideram ocupată înainte.

Între afacere și relația cu Blake, existența mi se dăduse deja de câteva ori peste cap. Tocmai când lucrurile începeau să se domolească, viața părea să ne provoace cu ceva nou.

— Ei bine, o să văd dacă pot ajunge curând la Boston. Nu suport ideea de a lăsa să treacă zece ani fără... știi tu, un soi de comemorare. Ți datorăm măcar atât.

Buzele mi s-au curbat într-un surâs trist.

— Ar fi frumos. Mi-ar plăcea.

— Grozav! O să văd ce pot face.

— Anunță-mă dacă alegi o dată, iar eu o să fac la rândul meu pregătirile de aici.

— Perfect! O să vorbesc curând cu Beth și o să te anunț ce am decis.

— Abia aștept. Mi-ar plăcea foarte mult să te revăd și, bineînțeles, să-i cunosc pe cei din familia ta.

Familia ta. Cuvintele mi-au părut stranii de îndată ce le-am rostit.

— Ai grijă de tine, Erica! Ținem legătura.

Mi-am luat rămas-bun, dar imediat ce am închis, am primit un nou apel. Inima a început să-mi bată mai tare când am văzut numărul lui Blake.

Fir-ar să fie!

* * *

Am intrat în apartament și mi-am lăsat lucrurile să cadă pe masa de lucru din bucătărie. Becurile erau stinse, dar soarele după-amiezii se strecura prin ferestrele acoperite de jaluzele. Când am intrat în sufragerie, am auzit vocea lui Blake.

— Ai întârziat!

M-am răsucit și l-am găsit la barul din celălalt capăt al încăperii. Era gol până la brâu, desculț, și ținea în mână un pahar fără picior, pe jumătate gol. Chipul îi era lipsit de orice emoție și totuși încărcat de o forță care m-a umplut imediat de nerăbdare. Ochii lui verzi parcă luceau în lumina slabă din cameră. Își ținea maxilarul încordat, relaxându-l doar câte puțin, ca să soarbă din băutura.

— Îmi pare rău. M-a sunat...

— Vino încoace!

Am lăsat ca următoarele cuvinte să mi se stingă încet pe buze. Nu aveam să discutăm despre neașteptatul telefon al lui Elliot, cel puțin nu pentru moment. Era ceva nefiresc în privirea cu care mă fixa, în asprimă neiertătoare a tonului pe care rostise cele două cuvinte scurte.

M-am îndreptat încet către el, până când ne-au mai despărțit doar câțiva centimetri, iar căldura a început să radieze între noi. Nu încăpea îndoială că Blake era splendid, frumusețea masculină adusă la perfecțiune. Înalt și zvelt, trupul lui îmi scurtcircuita creierul mai de fiecare dată. Iar momentul acela nu făcea excepție. I-am atins pieptul, incapabilă să rezist apropierii de el. Mușchii i-au tresărit drept răspuns.

— Scoate-ți bluza! mi-a spus.

Preț de o clipă i-am cercetat ochii, însă n-am găsit niciun pic de umor în ei. Stătea în fața mea ca o statuie, ca o operă de artă superb sculptată, rece și neclintită. Mi-am lăsat degetele să alunece foarte ușor peste abdomenul lui, urmărindu-i forma până la talia blugilor lăsați mult în jos, peste șolduri.

— Ești OK? i-am șoptit.

Îl mai văzusem în starea aceea. Nu era nevoie să-mi răspundă, deoarece știam deja că ceva sau cineva îl călcuse pe nervi în cursul zilei. Blake a tresărit, o reacție abia perceptibilă.

— Imediat o să mă simt mai bine.

Știind ce l-ar putea duce acolo, mi-am scos bluza și am aruncat-o pe podea.

— E mai bine?

Mi-am înclinat capul într-o parte, sperând să-l scot la iveală pe amantul jucăuș din el. Dar privirea i-a rămas neschimbată, mai oțelită ca oricând.

— Să nu mă mai lași să aștept, Erica.

Vocea lui era periculos de gravă. Mi-am ținut răsuflarea, încercând în zadar să preiau controlul asupra reacțiilor propriului corp la prezența lui. În mine țâșnea acel puternic amestec între dorință și nerăbdare. Amănuntele zilei s-au încetșat, trecând în planul al doilea față de ceea ce se întâmpla acolo, în clipa aceea, față de bărbatul dominant care mai avea doar câteva secunde până să se descarce făcând sex și folosindu-mi foarte bine trupul pentru treaba asta.

Mi-am coborât mâna spre conturul puternic al erecției lui și l-am mângâiat prin materialul înmuiat de uzură al pantalonilor.

— Acum sunt aici. Lasă-mă să-mi răscumpăr greșeala.

Blake m-a prins de încheietură.

— O să ți-o răscumperi, crede-mă!

L-am privit printre gene. El mi-a dat drumul, după care și-a dus mâna către pieptul meu. Degetele i-au alunecat peste marginea din dantelă a sutienului și peste pielea de sub ea. Simpla lui atingere m-a încălzit. Mi-a împins în jos cu brutalitate cupa sutienului, mi-a cuprins

în palmă sânul dezgolit și mi-a masat sfârcul cu degetul mare. M-am unduit sub mișcările lui lente, circulare, în timp ce un fior de dorință prindea rădăcini în stomacul meu.

Am gemut, moment în care el m-a ciupit tare. Am tras aer în piept printre dinții încleștați, însă nu l-am respins. Blake a surâs din colțul gurii și un licăr de răutate i-a aprins ochii.

— Dezbracă-te și apleacă-te peste masă!

Jucăușul sosise, dar nu singur.

M-am încruntat când m-am uitat prin sufragerie, la uriașa masă țărănească din lemn aflată în mijlocul ei. Până să apuc să-l contrazic, Blake m-a plesnit peste fund și m-a împins ușor în direcția respectivă. Am grăbit pasul și mi-am scos fusta, sutienul, apoi chiloții. M-am întors cu fața către masă, așezându-mi palmele pe suprafața primitoare a lemnului. În mijloc, stăteau grămadă mai multe bucăți de sfoară încolăcite.

— Jos! mi-a spus scurt Blake.

Și-a pus o mână între omoplații mei și m-a silit să cobor mai mult. Mi-am lăsat palmele să-mi alunece în față și am expirat brusc când am atins blatul rece cu partea din față a trupului, în vreme ce coapsele îmi erau strâns lipite de muchie. Așteptarea mă ținea ostatică, îmi răpea capacitatea de a pricepe orice altceva în afara certitudinii că, de acum, Blake prelua controlul.

Și că eu i-l oferisem.

De îndată ce-mi lăsam în urmă obișnuita viață activă și puneam piciorul în apartamentul pe care acum îl împărțeam, începeam să mă războiesc cu aproape fiecare nenorocit de instinct din mine. Îi cedasem tot controlul bărbatului pe care-l iubeam, având încredere că se va îngriji de noi amândoi. O făcuse întotdeauna, dar uneori nu rezistam ispitei de a mă retrage măcar puțin, astfel încât să știe că sunt încă acolo, că lupt.

Blake și-a trecut o mână rece peste fundul meu. M-am încordat, ca reacție la banala atingere. Mi-am mușcat buza, pregătindu-mă pentru ceea ce urma de fiecare dată.

— Ai întârziat douăzeci de minute. Știi ce înseamnă asta?

N-am mai avut răgazul să vorbesc, fiindcă palma lui mi-a izbit cu putere fundul. Am scâncit din pricina durerii ascuțite. Apoi usturimea s-a topit, declanșând o căldură mistuitoare ce mi s-a împrăștiat prin tot trupul. M-am arcuit, împingându-mă în spate, către el.

— O să mă pedepsești? l-am întrebat încet.

— Asta vrei?

— Da.

Sfiala propriilor reacții încă mă lua prin surprindere, având în vedere cât de departe ajunseserăm și cât de mult îmi plăceau acele locuri întunecate în care ne regăseam unul pe celălalt. Însă tot aveam nevoie de ceva curaj pentru a recunoaște cât de mult îmi plăcea.

— Norocul tău! O să primești douăzeci de lovituri. Vreau să le numeri. Nu uita, altfel aduc cureaua.

M-a plesnit din nou fără întârziere, îndeajuns de tare încât să răsunе întreaga încăpere. Imediat ce mi-am recăpătat suflul, m-am grăbit să vorbesc.

— Una.

— Așa!

Încă o lovitură.

— Două.

Cu fiecare palmă pedepsitoare, deveneam tot mai strâmtă și mai udă, amănunt pe care încă nu reușeam să-l înțeleg pe deplin. Dar o luam al dracului de tare razna atunci când eram bătută la fund. Până să ajungem cu socotitul la numerele formate din două cifre, deja zgâriam masa cu unghiile, mai mult decât pregătită pentru plăcerea ce urma delicioasei dureri.

Douăzeci.

Am oftat și m-am sprijinit de masă. Ușurarea n-a ținut mult, căci Blake m-a apucat de părul prins în coadă la spate și m-a îndemnat să mă ridic.

— Sus!

M-am îndreptat în timp ce el mă răsucea. A deschis gura, ca pentru a vorbi, în schimb, ne-am lipit trupurile unul de celălalt. Pielea lui ardea sub a mea și, brusc, l-am dorit și mai mult. Mi-a pecetluit buzele cu un sărut apăsător. Aroma de whisky scoțian se împletea cu parfumul lui de mosc. Mi-am desfăcut buzele pentru a-l primi, invitându-l să intre, dorind să-i simt gustul pe limbă. El m-a tras ușor de coadă, întrerupând contactul.

— Ești prea lacomă.

M-am îmbufnat.

— Ești răzgâiată și nu ascuți.

— Ba ascult! am insistat.

— Oi fi ascultând tu, dar nu te supui nici cât negru sub unghie. Gata cu joaca! Trebuie să te înveți minte, și în seara asta o să-ți dau o lecție.

M-am luptat cu teama ce mi se încolăcea în stomac. Teama de necunoscut.

— Îmi pare rău.

— E un început bun. Treci pe masă!

Am ezitat preț de o secundă, după care m-am săltat iute pe margine. El a scuturat din cap și m-a împins în spate.

— Pe mijloc! Repede!

Am ridicat din sprâncene, însă, în loc să-l iau la întrebări, m-am tras până în mijloc. În timpul ăsta, el a ocolit blatul și a dat la o parte funiile din calea mea.

— Întinde-te!

M-am supus, iar Blake m-a prins de o încheietură, întinzându-mi brațul astfel încât să ajungă până în colțul mesei. Cu o viteză și o dexteritate uluitoare, mi-a legat fiecare mână de câte un picior al mesei. Când a trecut la glezne, eu am tras de sfoară, punându-i la încercare trăinicia. N-a cedat.

Mi-a legat un picior, apoi pe celălalt, până când am rămas întinsă pe blat ca un vultur pe o stemă.

— Așa-i mai bine! a spus el și m-a strâns scurt de o coapsă.

Pielea mi s-a înfierbântat până la obraji când mi-am dat seama cât de vulnerabilă eram. Aș fi vrut să-i spun că e prea mult. Cuvintele îmi stăteau pe limbă, dar deja eram udă și aveam nevoie de el, de orice ar fi pus la cale mintea lui vicleană. Sporindu-mi neliniștea, Blake s-a îndepărtat până când a dispărut din raza mea vizuală.

— Unde te duci? l-am întrebat, încercând să-mi ascund îngrijorarea din voce.

— Nu-ți face griji! Nu plec. Nu când stai întinsă pe masă pentru mine, ca un blestemat de banchet.

Am auzit zgomotul gheții ce lovea pereții unui pahar, apoi gălgâitul domol al lichidului care-l umplea. Blake s-a întors și s-a oprit în fața mea, ducându-și băutura la buze și ascunzând astfel umbra unui rânjel pe chipul lui frumos. Ceva din expresia lui îmi promitea o tortură lentă. Nevoia care pulsa în mine s-a dublat. Acum eram în totalitate la mila lui.

Au trecut câteva secunde lungi cât niște minute. Sâni mi se ridicau și coborau în ritmul răsuflării grele, care nu făcea decât să se indesească pe măsură ce așteptam. Ce așteptam? Habar n-aveam, însă posibilitățile mă înfiorau.

Blake a ridicat încă o dată paharul, l-a golit, după care l-a lăsat să cadă cu zgomot pe masă, între picioarele mele. Și-a înmuiat mâna în pahar, iar clinchetul cuburilor de gheață a fost urmat de șocul tăcut al răcelii pe pielea mea. Mi-a lăsat încet o dără umedă pe interiorul piciorului, de-a lungul coapsei sensibile. M-am cutremurat, încordându-mă, când Blake a continuat să urce, peste șolduri, până la abdomen. Cubul a rămas să mi se topească lent în buric, în timp ce el a întins mâna după un altul.

A ocolit masa, venind pe partea mea. Cu cel de-al doilea cub mi-a încercuit sfârcurile, zăbovind asupra fiecăruia dintre ele. Ajunsă în pragul durerii, mi-am înăbușit protestul. Nu puteam risca noi pedepse dacă aveam să-i întârzii pătrunderea în mine. El și-a coborât buzele, înlocuind răceala paralizantă a gheții cu fierbințeala umedă a gurii lui. Mi-a cuprins între dinți carnea întărită, în vreme ce o mână glacială își croia drum printre coapsele mele.

Blake a început să fredoneze, alunecând cu ușurință între labiile mele și tachineându-mi clitorisul.

— Ți place când te leg, scumpo?

Mi-am lins buzele uscate, dând repede din cap. Oare chiar îmi plăcea? Nu eram sigură. Tot ce știam cu adevărat era că nu voiam să se oprească. Nu voiam să spun nimic care să-l întârzie din a-mi oferi plăcerea pe care cu siguranță mi-o putea da. Mă ținea pe marginea prăpastiei, o stare atât de intensă și de neajutorată, încât ajungea la granița insuportabilului. Am tras de legături, făcând sfoara să-mi intre în piele.

— Nu te mai zbate, Erica!

Blake s-a îndreptat, privându-mă de atingerea și apropierea lui.

— Parcă te grăbeai! m-am plâns eu, încercând să țin în frâu dorința ce ardea tot mai înverșunată în mine cu fiecare minut care trecea.

Naiba să-l ia cu funiile lui! Blake mi-a zâmbit larg.

— Mă grăbeam, dar gândul de a te pedepsi m-a potolit. Acum doar mă distrez.

Am închis ochii. Pieptul mi s-a umflat când am inspirat adânc și m-am silit să mă relaxez. Atunci am simțit un șoc rece între picioare. Am țipat din pricina surprinderii și a unei senzații pe care încă nu știam sigur dacă s-o numesc disconfort. Clitorisul îmi pulsa, lipit de gheața pe care el o mișca peste umflătura dintre labiile mele. Am scos un suspin când Blake a îndepărtat cubul de părțile cele mai sensibile și m-a pătruns ușor cu vârful penisului. Când credeam că ar putea să-mi ușureze suferința, atingerea abia simțită a făcut loc gheții. Cât mai putea să facă așa și să-și înfrâneze propria dorință? Cât mai puteam eu să rezist? Eram gata să explodez și să urlu.

— Blake, nu... nu mai pot continua. Mă omori!

— Cum e să aștepți... să vrei?

Mi-am încheștat dinții, încercând să-mi abat atenția de la durerea groaznică dintre coapse. În pofida voinței mele, am început să mă zbat, știind că asta nu avea să-l determine să mi-o tragă mai repede.

— Urăsc starea asta.

— Ar trebui să-i punem capăt?

— Da! i-am răspuns, disperarea mea fiind evidentă în tonul vocii.

El s-a aplecat spre mine și mi-a atins în treacăt, cu buzele, pielea sensibilă a gâtului. Mi-a urmărit conturul urechii cu limba, gestul în sine fiind un lent supliciu.

— Imploră!

Fiorii mi-au cuprins toată pielea. Mi-am arcuit pieptul în aer, în gol, căci acum Blake abia dacă se mai apropia de mine.

— Spune-mi cât de mult îți dorești! Am nevoie să aud cuvintele.

— Blake... te rog, pune-mi-o și gata!

— Asta a sunat ca un ordin. Eu vreau să te aud implorând.

Am gemut, iar el s-a retras, fără să mă mai atingă nicicum, niciunde.

— Blake!

Eram furioasă și deznădăjduită.

— *Supune-te!*

Am tresărit la auzul glasului tăios.

— Trebuie să mi te supui, Erica, dacă vrei să-ți dai drumul. Nu ne mai jucăm! Nu mă mai pui la încercare!

Am înghițit în sec, luptându-mă cu pornirea de a mă enerva din cauza poruncii lui. *Supune-te!* Am simțit un nod în gât, de parcă vorbele ar fi înțepenit acolo și ar fi refuzat să iasă înainte ca eu să le accept. Însemnau foarte mult. Îmi venea mai ușor să mă supun atunci când îl îndemnam să-și ia ce-i trebuie de la mine. Acum însă, lua ce voia. Nu-mi cerea și nu negociam.

Am închis ochii, străduindu-mă să aud acea voce interioară care-mi spunea să mă relaxez, să mă las în voia lui.

— Nu-ți ușurezi situația!

Aș fi vrut să-mi înțeleagă împotrivirea, poate chiar să lase de la el. Chiar și atunci când făcea pe dominatorul cu mine, uneori îmi lăsa ceva loc să dau înapoi.

— Toată ziua m-am ocupat de urgențe. Vreau să mă întorc acasă, la tine, și să nu fiu nevoit să te împlânzesc de fiecare dată. O s-o fac,

dacă o să fie nevoie, dar nu întotdeauna rugându-te frumos și ușurându-ți situația. Așa că ar trebui să te obișnuiești cu supunerea. Ești goală, legată de masă și la o mângâiere distanță de orgasm. Vrei să-ți dai drumul?

— Da, foarte mult.

— Atunci *imploră!*

— Te rog...

Rugămintea mi-a plecat de pe buze lipsită de vlagă.

— Ascult, Erica! Ce mă rogi?

— Te rog, fă-mă să-mi dau drumul. Vreau să-ți simt mâinile pe mine. Aș face orice... jur!

— Data viitoare, o să fii acasă, goală, atunci când o să-ți cer eu?

— Da.

Vârful degetelor lui mi-a atins clitorisul care fremăta. Am tras brusc aer în piept și mi-am ridicat șoldurile pentru a ieși în întâmpinarea atingerii lui, însă Blake m-a evitat la fel de repede pe cât se apropiase.

— Îmi promiți?

— Îți promit! Dumnezeuule, fac orice!

— Și nu va mai trebui să-ți dau indicații despre cum să te supui, nu-i așa?

— Nu! i-am făgăduit, scuturând energic din cap.

Căldura mâinii lui radia acolo unde aveam mai multă nevoie de el. Am rezistat imboldului de a-mi împinge trupul cu câțiva centimetri mai aproape. *Fir-ar al dracului să fie, asta-i un chin!* Toate celulele din corpul meu se întindeau către atingerea lui și totuși eu n-aveam niciun control.

Era realitatea pe care mă luptam s-o accept. Cumva trebuia să am încredere că el ne va duce la final. Când am înțeles asta, ceva din mine a cedat. M-am moleșit pe masă, încetând să mă mai opun legăturilor. Mușchii mi s-au relaxat, însă gândurile au continuat să mi se învârtă prin cap, la fel de nestăpânite pe cât era trupul meu în fața intensității cu care-l doream pe Blake.

Atunci el m-a atins. Acoperindu-mi vaginul cu palma, m-a strâns ferm.

— Asta e a mea! Nu-ți dai drumul decât dacă vreau eu. Ai înțeles?

M-am uitat la el, cu ochii împăienjeniți de nevoia pe care o simțeam. Eram la un pas de a izbucni în plâns din cauza nervozității, de parcă o parte din frustrările lui de peste zi ar fi trecut drept la mine.

— O să fiu orice ai nevoie, Blake.

Privirea i s-a îmblânzit un pic la azul concesiei pe care o făceam. Apoi m-a pătruns cu două degete. Gura mi s-a deschis, lăsând să-mi scape un oftat de ușurare. El și-a răsucit mâna în mine, explorându-mi adâncimile umede. Tremurând, m-am strâns în jurul lui, dorindu-mi mai mult, dar fiind recunoscătoare că totuși promisem ceva. Blake s-a mișcat ușor înainte și înapoi, descriind, cu degetul mare, mici cercuri iuți peste clitorisul meu.

Puterea acelei singure mișcări m-a făcut să scot un țipăt scurt, ușurată și, în același timp, încolăcită iar. Nervii mi s-au retrezit la viață și carnea mi s-a înfierbântat încă o dată, fiind din nou pregătită pentru el. Doamne, omul avea un dar pentru a mă face să înțeleg dureros de limpede cum îmi înflorea trupul sub atingerea lui! M-am oprit când șoldurile mi s-au ridicat un pic fără voia mea.

Imploră! Porunca lui îmi răsuna în minte, erotică și totuși neiertătoare. Inima îmi zvâcnea. Sângele îmi răpăia prin vene, făcându-mi urechile să țiuie. Începutul unui orgasm de neoprit se apropia pe furiș de mine și n-aveam de gând să-l las să-mi scape. Nici de dragul mândriei, nici pentru orice altceva.

— Nu te opri! Te implor, te rog, nu te opri!

— Asta-mi doream să aud, scumpo. Mă vrei cu totul în tine?

— Doamne, da!

— Vrei să te las mai întâi să-ți dai drumul?

Culorile se roteau ca într-un vârtej în spatele pleoapelor, iar așteptarea îmi încorda fiecare mușchi în parte. Am deschis brusc ochii, când mi-am dat seama că Blake încă nu-mi dăduse explicit permisiunea de a mă lăsa în voia orgasmului. I-am întâlnit privirea

întunecată, umbrită de aceeași dorință care-mi invadea corpul în acele momente.

— Te rog, lasă-mă! Blake, te rog...

El s-a aplecat și mi-a prins gura într-un sărut brutal. Buzele ni s-au repezit unele spre celelalte, limbile ni s-au întâlnit și au început să se dezmierde. Totul în timp ce degetele lui își continuau treaba, pătrunzându-mă cu blândețe, împingându-mă spre culme. O plăcere arzătoare a pus stăpânire pe mine, de parcă lumea n-ar mai fi avut sens decât acolo unde trupurile ni se întâlneau, decât în desfătarea pe care Blake mi-o dăruia. Și pentru care mă simțeam la fel de recunoscătoare pe cât eram de nerăbdătoare s-o primesc. O căldură mistuitoare a năvălit asupra mea. Am început să tremur din cauza efortului de a nu-mi da drumul.

— Oh, Doamne! am scâncit, pierzând contactul cu realitatea și cu orice altceva. Te rog, te rog, te rog!

— Dă-ți drumul, Erica! În momentul ăsta! mi-a șoptit el cu glas aspru, ținându-și buzele lipite de ale mele și adâncindu-și atingerea intimă.

M-am luptat să trag aer în piept și m-am arcuit pe masă. Legată cu sfori, nu puteam grăbi nimic, nu puteam controla nimic. Cuvintele lui, porunca pe care mi-o dăduse mă dezarmaseră. Eram proprietatea cuiva. A *lui*. Aflată la mila și la ordinul lui Blake, m-am prăbușit gemând peste marginea prăpastiei. Mi-am încheștat pumnii strâns legați, pe măsură ce orgasmul îmi sfâșia trupul.

În acea clipă desăvârșită, lumea s-a cufundat în tăcere. Când Blake s-a desprins de mine, încă tremuram. Degetele lui au început să slăbească strânsoarea funiei care-mi înconjura gleznele. La un moment dat, între urmările delirante ale orgasmului, m-am simțit ușurată de noua libertate pe care o dobândisem. Câteva secunde mai târziu, el era complet dezbrăcat și îmi acoperea corpul cu al lui. Mi-a prins picioarele în jurul taliei lui și, așezându-și capătul gros al penisului lângă deschiderea vaginului meu, s-a împins în mine doar doi centimetri.

— Mi s-a întărit atât de tare, că mă doare. O să ți-o bag adânc, așa de adânc, încât data viitoare n-o să mai uiți a cui ești, scumpo. O să

te fac să-ți dai drumul iar și iar, până când o să ai încredere în mine că pot să ne ofer amândurora ceea ce vrem.

Extazul mă lăsase fără glas. Eram amețită, aproape deloc pregătită pentru ceea ce urma să-mi dea. Mușchii bustului său erau tari și încordați când mi-a cuprins mijlocul cu brațul. Ochiul lui verzi erau mari și întunecați când i-au țintuit pe ai mei. Atunci l-am văzut: bărbat, dar și un animal ce viețuia în adâncul lui.

El avea nevoie de asta. Avea nevoie să mă aibă așa.

— Blake.

Mi-am lins buzele, acum uscate de atâta gâfâit.

— Sărută-mă... te rog!

Tensiunea din privirea lui și încrâncenarea dominatorului au lăsat loc altei trăiri. Am simțit-o când buzele ni s-au întâlnit, acum cu ceva mai multă grijă decât înainte, dar cu tot atâta pasiune. Era dragoste. Am recunoscut-o. Îl iubeam pe omul acela, cu toate ciudățeniile și problemele lui de control care mă scoteau din minți. Oricâtă nevoie ar fi avut el să mă domine, tot atâta nevoie aveam și eu să mă las dominată, de dragul lui.

— Te iubesc!

Cuvintele mi-au ieșit la repezeală, de cum m-am desprins din sărutul nostru. Privirea aceea înflăcărată m-a sfredelit din nou. Dorința care vibra în toată ființa lui a părut să încremenească pentru câteva secunde. Apoi Blake s-a aplecat iar. Buzele lui le-au atins cu blândețe pe ale mele.

— Nu pot să respir fără tine, iubito. Tu mă distrugi și mă reclădești la loc. Tu accepți totul și încă mă iubești pentru asta.

Întrebarea din ochii lui și îndoiala din ultimele câteva cuvinte mi-au frânt inima.

— Blake... sunt a ta. Îmi doresc toate astea. Te vreau până la ultima părticică.

Am simțit încă o dată un nod în gât, dar din cu totul alte motive. Dorința și o dragoste chinuitoare își croiau drum prin mine, radiind între noi.

Gurile ni s-au întâlnit din nou și Blake s-a împins în mine, strecurându-și în același timp limba printre buzele mele. Sexul mi s-a strâns în jurul lui, întinzându-se peste penisul gros. În clipa următoare, el pătrunsesese adânc în mine. Eram atât de aproape unul de celălalt, încât sufletele ni se uneau laolaltă cu trupurile. El s-a retras, apoi s-a împins iar, atingându-mă și mai profund. Mi s-a tăiat răsufierea. Corpul lui se încorda deasupra mea, tremurând din pricina efortului de a se abține. Și eu simțeam acea nevoie de a exploda, de a mă lăsa înghițită de dorința sălbatică.

Avea flăcări în ochi când mi-a cuprins ceafa în căușul palmei, sprijinindu-și greutatea în cot. Mi-am încrucișat gleznele în jurul taliei lui, tocmai când el își arcuia bicepsul peste mijlocul meu. Atunci s-a înfipt cu putere, exact așa cum voiam s-o facă. Frecarea din momentul pătrunderii m-a azvârlit spre culmea abruptă a orgasmului. Gura mi s-a deschis pentru un țipăt mut, care și-a găsit sunetul în timp ce Blake se izbea în mine.

Tare. Repede. Brutal și fără milă. Unul dintre numeroasele feluri în care îmi plăcea la nebunie să-l am. Ritmul neîndurător m-a făcut să-mi dau repede drumul încă o dată. Vaginul mi s-a încleștat împrejurul lui, în timp ce mă agățam cu coapsele de bazinul lui. Orgasmele au continuat, fiecare sfărâmându-se în următorul, până când Blake a început să-și dea drumul împreună cu mine. Și-a proptit șoldurile în corpul meu, ținându-ne pe amândoi de blatul mesei în goana turbată spre ușurare, spre descătușare... cu numele meu pe buze.

Capitolul 2

I-am încălecat șoldurile lui Blake și am început să-i masez, cu degetele mari, mușchii proeminenți ai umerilor. Aceștia abia dacă s-au înmuiat, ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă aveam vreun efect asupra lui. Atunci el a scos un geamăt blând. Am zâmbit și m-am aplecat, astfel încât să-i acopăr spatele cu partea din față a corpului meu. I-am sărutat pielea, inspirând parfumul loțiunii amestecat cu mirosul lui. Printr-o vrajă a naturii, mușchii mei s-au relaxat, la rândul lor. Aroma lui ca de mosc, sudoarea de după sex, toate aproape că m-au copleșit. Aș fi fost în stare să zac așa și să-l miros o zi întreagă.

— Miroși uimitor!

Mi-am lipit din nou buzele de el, sărutându-l, inspirându-l. El a râs încetișor. Mi-am scos limba pentru a-l gusta, de parcă mirosul nu mi-ar fi fost îndeajuns. De parcă nu m-aș fi săturat după ce fusesem regulată până când nu mai știusem de mine, legată de o masă din sufragerie precum o sclavă mică și rea ce eram. Blake Landon era drogul meu, obsesia mea... un viciu de care n-aveam nicio intenție să mă las vreodată.

L-am adorat cu buzele și cu dinții. L-am masat, lăsându-mi degetele să-mi alunece peste pielea lui cu aceeași pornire obsesivă. Într-o secundă, el s-a încovoiat, m-a aruncat jos și m-am trezit întinsă pe spate, cu superbul lui trup gol între picioarele mele.

— Încerci să stârnești încă o partidă? Căci, în cazul ăsta, faci o treabă al dracului de bună.

Am chicotit. Blake mi-a zâmbit larg și mi-a prins încheieturile de-o parte și de alta a capului. Mi-a mângâiat zonele sensibile în care frânghiile îmi zgâriaseră pielea.

Regăsindu-i pe chip umbra unei îngrijorări care-mi era cunoscută, m-am desprins din strânsoarea lui. I-am cuprins obrajii în palme, făcându-l să fie atent la mine.

— N-am pățit nimic. Să nu-mi începi cu vinovăția, OK?

— N-am vrut să-ți fac vreun rău.

— Crede-mă, n-am simțit absolut nimic. În focul momentului, nu mai simt decât cum mă atingi, cum intri în mine. E ceva mistuitor. Lucruri care, în mod normal, m-ar durea nu fac decât să adauge și mai multă pasiune plăcerii pe care mi-o oferi. Și știi al naibii de bine că-mi place, așa că nu începe să te porți de parcă aș fi o pisicuță rănită.

— Dar acum te doare. Dacă o să rămâi cu vânătăi?

— Cui îi pasă? Data viitoare n-o să mă mai zbat atât de tare. Ai vrut să-mi dai o lecție, nu-i așa?

Mi-am mișcat șoldurile sub el, tachinându-l în timp ce erecția lui pulsa fierbinte lângă abdomenul meu. Mi-am curbat buzele într-un rânjet strâmb. Îl voiam pe Blake cel jucăuș și n-aveam de gând să-l las să se rușineze de propriile nevoi. Nevoi care deveneau foarte repede și ale mele.

După tot ce îndurasem din cauza bărbatului care mă violase cu patru ani în urmă, nu crezusem că o să mai pot acorda cuiva genul de control pe care i-l dădeam lui Blake. Însă el mă învățase cum să savurez momentele în care îi cedam. Îmi deschisese ochii către dorințele arzătoare, către ceva infinit mai profund și mai intens decât orice trăisem vreodată.

Mă luptam să preiau frâiele, doar pentru ca el să mi le smulgă cu măiestria cu care o făcea întotdeauna. Mă înfrângea până când îmi

pierdeam mințile de poftă, iar acum nici nu mai voiam să fie altfel. Nu-mi puteam închipui o altă cale.

Mi-am trecut două degete peste cutele care-i încrețeau fruntea.

— De fapt, ce te roade? Mai devreme păreai supărat.

Blake s-a rostogolit de pe mine și s-a întins pe spate, cu privirea pironită în tavan. N-am apucat să insist asupra subiectului, căci o ușă s-a trântit și am auzit glasuri înfundate. Am sărit în sus, am închis ușa dormitorului și am încuiat-o. M-am alăturat din nou lui Blake pe pat și m-am cuibărit în curbura brațului său. Mi-am așezat alene un picior peste coapsa lui puternică.

O bufnitură puternică a răzbătut de pe holul apartamentului, până în camera noastră. Sunetul a fost urmat de chicotitul unei femei și de un geamăt. Am zâmbit. Alli și Heath iar își făceau de cap, însă cine eram eu să vorbesc?

Slavă Domnului că nu dăduseră peste mica ispravă a lui Blake din sufragerie! Nu-mi imaginez cum i-aș fi putut da vreo explicație lui Alli. Din fericire, ea încă nu știa nimic despre ciudățeniile pe care Blake le avea în dormitor și, cel puțin pentru moment, preferam ca lucrurile să rămână așa.

— Ar trebui să plecăm într-o călătorie, a spus dintr-odată Blake. Am oftat.

— Sunt sigură că în curând o să-și găsească o locuință a lor.

— Nu destul de curând. În plus, noi n-am mai plecat împreună din oraș de când... ei bine, de când am fost în Las Vegas. Ne-ar prinde bine un weekend lung. Vreau să petrec ceva timp cu tine. Doar noi doi. Fără nimic care să ne distragă.

Ajunseserăm unde eram datorită unui neașteptat șir de evenimente, multe orchestrate de Blake. Între ele, Vegasul reprezentase un moment de cotitură, iar amintirea primei dăți când fuseserăm împreună încă mă încălzea din cap până în picioare. Pe atunci, între noi nu exista decât pofta trupească, însă ea s-a transformat în obsesie și, la un moment dat, în nebunia difuză care a urmat, eu m-am îndrăgostit de el.

— Nu sunt sigură că ar fi bine să-mi iau liber de la muncă în perioada asta.

Ultimele câteva ore mi-i alungaseră din minte pe Risa și Max, cu furia lor intrigantă, dar realitatea începea să-și facă încet loc înapoi.

— Eu cred că ți-ai câștigat dreptul. Lasă-mă să te duc departe pentru câteva zile. Întotdeauna o să fie ceva de făcut sau cineva care are nevoie de noi. Dar nu se întâmplă nimic care să nu mai poată aștepta o zi sau două.

Am ridicat din sprâncene, căci femeia obsedată de muncă din mine nu-l credea în totalitate.

— Ești sigur?

— Absolut! De fapt, m-am hotărât că nu-ți dau de ales. O să plecăm mâine, după serviciu.

Am zâmbit larg, străbătută de un mic fior.

— Ce să-mi pun în bagaj?

— O să-ți pregătesc eu o valiză.

— Nu-i nevoie!

— Oricum nu cred că o să stai prea mult îmbrăcată, așa că nu prea contează, nu? Bikini, niște chiloți tanga. Ar trebui s-ajungă.

Am râs și l-am plesnit în joacă peste față. Blake mi-a prins mâna, a mârâit și m-a tras peste el.

— Până atunci, cred că trebuie să facem și noi puțină gălăgie.

Am râs iar și am clătinat din cap.

— Nu te lași întrecut, Blake! Ești incorigibil.

— Crede-mă, nu mă interesează câtuși de puțin să-l ascult pe fratele mai mic făcând sex. Singura cale prin care îi pot da de înțeles e să-i întorc favoarea. Nu mai trebuie decât să gădesc o cale prin care să te fac să ții pentru mine.

Zâmbetul mi-a pălit un pic. El m-a cuprins în brațe, m-a strâns la piept și a început să-mi ațâțe focul cu fiecare atingere ușoară a degetelor pe pielea mea.

— Am senzația că deja știi foarte bine cum să mă faci să țin.

* * *

O bătaie sonoră în ușa m-a sculat din somn. Blake s-a mișcat în spatele meu, dar nu s-a trezit.

— Erica, ești trează?

Vocea înăbușită se auzea din spatele ușii. Mi-am tras pe mine tricoul lui Blake și m-am uitat peste umăr, pentru a mă asigura că el era decent acoperit. Am întredeschis ușa. Alli se deșteptase de mult și era deja îmbrăcată pentru muncă.

— Ce-i? m-am încruntat eu. Cât e ceasul?

— E opt. Îmbracă-te! Trebuie să-ți arăt ceva.

Am studiat-o cu ochi oboșiți, căci încă nu mă trezisem îndeajuns, încât să pricep altceva decât că voiam să mă cuibăresc înapoi lângă Blake.

— Ce s-a întâmplat?

— Dă-i bătaie, ne vedem la birou!

— De ce...

Până să apuc să termin, Alli dispăruse în lungul holului. Câteva secunde mai târziu, ușa de la intrare s-a închis cu un țcănit. M-am întors în dormitor și m-am îndreptat către baie. Când am ieșit de sub duș, Blake încă dormea. M-am îmbrăcat în grabă și m-am învărtit puțin pe lângă el, bucurându-mă de un rar moment în care pe chipul lui se citea împăcarea. Dintre noi doi, el era cel care, de obicei, se trezea mai devreme, însă avuseserăm o noapte lungă. Uneori nu ne mai săturam unul de celălalt, iar noaptea trecută se întinsese până spre dimineață, înainte să ne fure somnul. L-am sărutat ușor pe obraz și am plecat spre serviciu.

Când am intrat în birou, întreaga echipă stătea adunată în jurul lui James, cu ochii lipiți de monitorul lui. M-am alăturat celorlalți, la început neștiind sigur la ce mă uitam.

— Ce se petrece?

— Aseară a devenit public site-ul ăsta: PinDeelz, mi-a explicat Alli. Toți utilizatorii noștri au primit mesaje privind lansarea. Inclusiv noi. Foarte discret!

M-am aplecat peste umărul lui James, în timp ce el naviga pe paginile site-ului care, deși sub o altă denumire, avea o structură foarte

asemănătoare cu a noastră. Am simțit un gol în stomac când am văzut, pe fiecare pagină, reclame de la Bryant, unul dintre cei mai importanți furnizori de publicitate pe care-i aveam și cu care încă nu ne reinnoiserăm contractul pentru luna următoare.

Fir-ar mama ei de treabă!

M-am îndreptat de spate și am dispărut în biroul meu. Mi-am deschis dintr-o mișcare laptopul și am continuat să cercetez site-ul. Pagina „despre noi” îi menționa pe Max, ca fondator, și pe Risa, ca director general administrativ. În mod deloc surprinzător, funcția lui Trevor nu era pomenită, dar eu știam al naibii de bine că hackerul care-și petrecuse luni întregi sau poate chiar ani încercând să-i distrugă investițiile lui Blake avusese un rol esențial în punerea pe picioare a companiei concurente. Chiar dacă pentru asta fusese nevoit să-și ia o pauză de la atacurile necontenite asupra afacerilor mele și ale lui Blake.

Un val de mânie mi-a năvălit prin tot trupul. Abia dacă puteam să accept că se întâmpla una ca asta. Sid și cu mine munciserăm luni în șir pentru a pune la punct Clozpin până în cele mai mici amănunte, pentru a-l transforma în ceea ce era. Toate reușitele noastre, toate greșelile și lecțiile învățate fuseseră repede copiate și îmbunătățite.

Alli m-a urmat în birou și s-a așezat pe scaunul aflat de cealaltă parte a mesei. Frământările mele se oglindeau pe chipul ei. Își mușca buza, dar nu spunea nimic. În sinea mea, mă apucase o furie nebună. Îmi venea să fac cea mai mare criză de isterie pe care a văzut-o cineva vreodată. Îmi venea să înjur și, Dumnezeu să mă ajute, dacă i-aș fi avut în față pe Max și Risa... ori pe Trevor, s-ar fi lăsat cu vărsare de sânge.

— Nu-mi vine să cred că au făcut-o!

— Știu, a spus încet Alli.

— Nu-mi vine să cred că cineva poate să ne urască atât de mult pe mine și pe Blake, încât să facă așa ceva. Sabotaj în toată regula!

— N-o să reziste, Erica.

Am râs scurt.

— De ce nu? Ce-i împiedică? Ai cunoscut-o pe Risa. Știi cât de ambițioasă e, iar cu banii lui Max nu văd niciun motiv pentru ca să nu

ne poată șterge complet de pe fața pământului. Piața nu-i îndeajuns de mare, încât să susțină două site-uri cu oferte atât de asemănătoare.

— Nu gândi așa! Nu suntem nici pe departe pierduți. De când m-am întors, am stat de vorbă cu o mulțime de noi potențiali parteneri. E un proces de durată, dar ne aflăm la un pas de încheierea mai multor contracte. Am prins rădăcini și avem un istoric. Mă uimește că au reușit să-i convingă pe cei de la Bryant să-și asume un risc cu ei, care sunt atât de noi.

M-am enervat din nou când mi-am închipuit ce trebuie să fi spus Risa ca să-l ademenească de partea ei pe unul dintre cei mai mari furnizori de publicitate ai noștri.

— Și acum eu ce mă fac?

— Mergem înainte. Vor să ne distragă atenția și să ne sperie. Nu-i lăsa!

Am dat din cap. Nimic din ce-mi spunea Alli nu avea să-mi îmbunătățească starea de spirit. În adâncul sufletului, nici n-o credeam. Cerul se prăbușea, iar eu nu puteam să stau cu mâinile în sân și să mă uit la ei cum îmi distrug toată munca.

Dimineața s-a scurs fără ca eu să scap de vreun strop din exasperarea care mă măcina. Mi-am irosit ore întregi urmărind obsesiv fiecare amănunt al noului site, comparând fiecare îmbunătățire cu versiunea noastră. Nesiguranțele mele preluaseră controlul și mă conduceau fără oprire spre o deraiere. Până la ora prânzului, cea mai mare parte din adrenalină se risipise, iar organismul îmi amintea că stătusem trează jumătate de noapte cu Blake. Aveam nevoie de cafea.

Am coborât la Mocha și am ocupat o măsuță din colț. Mi-am făcut de lucru cu hârtia pe care era scris meniul, deși comandam de fiecare dată același lucru. Simone a pornit agale către mine, atrăgând numeroase priviri în timp ce străbătea cafeneaua. Peste doar câteva clipe, îmi ieșeau în întâmpinare părul ei roșcat, curbele de invidiat și zâmbetul ștrengăresc.

— Ce mai face experta mea preferată în ale computerelor?

— Am avut și zile mai bune, i-am răspuns eu. Oricum, credeam că James e preferatul tău.

Ea mi-a răspuns cu un surâs poznaș și s-a sprijinit de masă.

— Mda, păi, e pe cale să devină. Nu sunt pe deplin convinsă că nu tânjește încă după tine.

Am rezistat imboldului de a-mi da ochii peste cap. Speram din suflet ca James să fi trecut peste cele întâmplate, iar Simone avea, fără nicio urmă de îndoială, binecuvântarea mea. De la clăia de păr negru precum cerneala și până la brațele musculoase, acoperite de tatuaje, James era bărbatul visurilor ei. Singura problemă consta în faptul că el interpretase greșit toate semnalele pe care i le dădusem câtă vreme eu și Blake fuseserăm despărțiți. Ori poate că le interpretase corect, știind că aveam cu disperare nevoie de un prieten, de orice sau oricine care să umple vidul rămas în urma depărțării de Blake. Îmi dădusem seama prea târziu că nimic nu putea să acopere golul acela, în afară de bărbatul cu care împărțeam patul în prezent.

— Nu cred că trebuie să-ți faci griji în privința asta, Simone.

Ea s-a încruntat ușor.

— Voi doi n-ați fost niciodată împreună, nu-i așa?

— Nu!

Am făcut ochii mari auzind o asemenea idee.

— Doamne, nu!

Simone a început să râdă.

— Calmează-te! Era doar o întrebare.

Însă nu era doar o întrebare. Era o amintire nedorită a imprudenței împărțite cu James. Regretele mă cuprindeau de fiecare dată când mă gândeam la momentul de slăbiciune prin care trecusem, pe holul din fața firmei. Pe-atunci eram convinsă că Blake se ține de rele cu Risa, ca să nu mai vorbesc despre fosta lui iubită, Sophia, care-l vâna fără milă. Totul era de-a valma. Nu știam ce mă aștepta, până când m-am pomenit în brațele lui James, dusă de val spre un sărut care s-a topit repede în realitatea rece a faptului că, dacă avea să mai existe vreun bărbat în viitorul meu, acela nu putea fi decât Blake.

— Ce s-a întâmplat, iubito? Pari stoarsă.

Mi-am ridicat privirea.

— Chiar sunt. Doar chestii de la muncă. E o poveste lungă.

— Vrei să-mi prezinți rezumatul diseară? Ai putea să-mi explici totul pe limba profanului, cu un cocktail în față. Știi că eu oricum nu pricep decât jumătate din prostiile pe care le îndrugăți voi.

Am râs fără vlagă.

— În seara asta o să plec din oraș cu Blake, dar poate bem ceva înainte să pornesc la drum. Te deranjează dacă vine și el?

— Sigur că nu. Acum, ce să-ți aduc?

Am comandat și am mâncat pe îndelete. De cele mai multe ori, luam prânzul pe fugă, ca să mă întorc la muncă, dar în ziua aceea i-am urmărit fără grabă pe oamenii care treceau prin fața geamurilor cafenelei, văzându-și de viețile lor. În spatele fiecărei figuri se ascundea câte o poveste, iar eu nu puteam să nu mă întreb dacă voi mai fi vreodată în stare să mă încred în cineva din afara echipei noastre. Cu naivitate și împotriva avertismentelor lui Blake, mă încrezusem în Max, până într-acolo încât să mă gândesc la a-i ceda dreptul de proprietate asupra companiei mele, asta înainte ca Blake să-mi finanțeze el afacerea. Iar Risa... ea era flămândă, dornică să învețe și să-și asume responsabilitățile pe care aveam extrem de multă nevoie să le deleg, doar ca să folosească apoi totul împotriva mea.

M-am luptat cu lacrimile ce amenințau să iasă la iveală. Dacă le-aș fi lăsat în voia lor, ar fi șiroiti pline de furie, pentru că îmi îngăduisem să învăț lecția asta pe propria piele.

Capitolul 3

Am cercetat barul în căutarea lui Simone. Pentru că n-am găsit-o, mi-am ales un loc lângă un scaun de bar neocupat. I-am făcut semn barmanului, un pic prea nerăbdătoare să primesc o băutură rece care să spele toate mizeriile de peste zi.

În timp ce așteptam comanda, pe ecranele de deasupra barului se derulau fără sonor știrile de la ora cinci. Inima a început să-mi bată cu putere când la televizor a apărut chipul lui Mark, urmat de imagini cu Daniel, probabil din timpul campaniei. Pe burtieră era trecut titlul: „Moartea lui MacLeod, încă sub anchetă“. O senzație de greață mi-a făcut stomacul să se chircească. Era un capitol pe care îl doream încheiat, poate cu aceeași ardoare ca Daniel. Nu reușeam să-mi imaginez ce mai putea fi sub semnul întrebării după aparenta sinucidere a lui Mark. Și nici nu eram sigură că voiam să aflu. Tocmai mă pregăteam să-l rog pe barman să dea sonorul mai tare, când cineva a venit lângă mine.

— Bună!

Am tresărit ușor, dar am descoperit că nu era decât James, surâzându-mi timid. Era îmbrăcat cu unul dintre tricourile lui imprimate, ce părea să se muleze perfect pe trupul lui tatuat.

— Ah! am exclamat. Bună!

El a ridicat din sprâncene. De multă vreme nu mai fuseserăm singuri sau, cel puțin, față în față. Munca mergea înainte ca de obicei, însă noi nu discutaserăm despre cele petrecute așa cum ar fi trebuit s-o facem. Uneori mă simțeam împovărată de tot ce rămăsese nespus. Mă obosise prea mult drama împăcării cu Blake, ca să-mi fac timp pentru a lămuri situația cu James. Prin urmare, povestea atârna stânjenitoare între noi, rămasă în trecut și totuși nu prea departe de gândurile mele ori de câte ori el se afla în preajmă.

— Îmi pare rău, nu mă așteptam să te văd aici, am zis, încercând să-mi scuz stângăcia.

— Simone nu ți-a spus că o să vin?

Am clătinat din cap și mi-am ascuns mirarea sorbind îndelung din băutură. Mă întrebam unde voia să ajungă Simone cu toate astea.

M-am fosit jenată, în vreme ce-l simțeam pe James fixându-mă cu privirea, urmărindu-mi reacțiile. Oare voia să mă facă geloasă? Să-mi arate că m-a uitat? Dacă da, tot ce-mi doream era să-i transmit cât de mult mă bucura faptul că o persoană uluitoare ca Simone îi trezise interesul. Nu-mi plăcea deloc să cred că-l dusesem de nas în vreun fel, că-i încurajasem sentimente pe care n-aveam niciun drept să i le încurajez în zăpăceala mea din urmă cu câteva săptămâni.

— Cum vă merge? Relația devine serioasă?

Îi evitam ochii, de parcă aș fi putut ascunde faptul că vânam o confirmare. El a râs încet, trecându-și o mână prin părul negru și cârlionțat, pentru a-l împinge spre spate, apoi s-a uitat în jos, la berea pe care tocmai i-o adusese barmanul.

— Scuze, Erica, nu prea-mi vine să discut cu tine despre fete. Pur și simplu mi se pare un pic... ciudat, cred, în lumina a tot ce s-a întâmplat.

— Ai dreptate, îmi pare rău.

Doamne, putea fi mai rău de atât? James mi-a zâmbit, detensionând un pic momentul.

— E-n regulă. Oricum, Simone ți-e prietenă, nu? Sunt sigur că o să-ți dea ea toate detaliile picante.

I-am întors zâmbetul, oarecum ușurată.

— Nu, nu-i pun prea multe întrebări pe tema asta. Nu mă privește.

— Ea știe despre... noi?

Și-a mișcat mâna între trupurile noastre, un mic gest ce simboliza săptămâni întregi de încordare și ocolișuri în jurul unei atracții ivite pe neașteptate. Am dat din cap în semn de negare.

— Mă rog, oarecum, dar știe că sunt cu Blake.

— Corect.

James s-a relaxat. Ușurarea lui m-a făcut să sper că era mai mult decât interesat de Simone. Poate că nu-și dorea ca ea să afle despre micul nostru moment, tot așa cum nici eu nu voiam ca Blake să descopere adevărul. Gândul că iubitul meu ar fi putut să știe îmi întorcea stomacul pe dos. Și așa era destul de gelos pe James.

— Cum îți mai merge în ultima vreme? Azi păreai destul de supărată.

James avea un fel de a-mi ghici stările de spirit, indiferent cu câtă grijă încercam eu să mi le ascund în spatele paravanului subțire care-mi despărțea biroul de restul incintei. Nu mai avea niciun rost să-mi maschez adevăratele trăiri sau să mă prefac că totul e bine.

— N-o să te mint: sunt supărată, am început eu. Sinceră să fiu, în clipa asta nu m-ar deranja să bat măr pe cineva. Nici nu știu dacă mă înfurie mai tare faptul că Risa m-a înjunghiat pe la spate ori efectele pe care o să le aibă trădarea ei asupra afacerii.

— Îmi imaginez. Ai avut încredere în ea. La naiba, toți am avut! Mi-am ațintit ochii spre paharul de băutură.

— Mă simt atât de proastă! Am impresia că ar fi trebuit să mă aștept.

— N-aveai de unde să știi.

Am ridicat din umeri.

— Poate. Poate că dacă n-aș fi fost atât de rătăcită în propria minte de-a lungul ultimelor săptămâni...

— N-ai făcut altceva decât să muncești. Nu văd cum ai fi putut să dai mai mult pentru afacere. Serios, majoritatea noptilor le-ai dormit la birou!

Am clătinat din cap, iar gândurile mi-au alunecat către acea perioadă. Mă cuprindea un val de oboseală numai când mi-o aminteam. Nu cred să fi fost vreodată mai epuizată, mai hotărâtă să mă epuizez. Și, cumva, tot atunci, Risa complotase cu Max, chiar în vreme ce eu lucram neîncetat ca să împing firma înainte. Întreaga succesiune de evenimente mi se derula iar și iar în minte. Însă, de fiecare dată când o lua de la capăt, mi se părea din ce în ce mai illogică și mă făcea să am din ce în ce mai puțină încredere că aș putea să-i opresc pe cei doi. Căci, la drept vorbind, ce puteam eu să fac?

Dusă pe gânduri, tot împingeam în jos condensul format pe paharul meu cu băutură, umezind micul șervet de sub el. James mi-a mângâiat ușor umărul.

— Erica, mi-a șoptit el.

Am ridicat privirea și am redevenit atentă în prezent, rămânând incremenită sub ochii lui de un albastru intens.

— Îi ai pe toți ceilalți și mă ai pe mine. Știi că suntem o echipă unită și că o să trecem peste asta. Nu-i da Risei satisfacția de a ști că te-a necăjit. Acordă-ți o pauză în weekendul ăsta și pe urmă o s-o scoatem noi la capăt săptămâna viitoare. Știu cum ești tu, dar n-o să ajuți pe nimeni îngrijorându-te până ajungi la depresie nervoasă. Avem nevoie de tine, ai uitat?

Buzele mi s-au curbat într-un mic surâs.

— Mersi, James!

— Erica!

O voce bărbătească a răsunat în spatele meu. O mână autoritară mi-a cuprins brațul. Blake era lângă mine și se uita țintă la James. Înverșunarea din ochii lui parcă radia și se răsfrângea tot asupra sa, fiindcă James abia-și stăpâna rânjetul batjocoritor. Îmi venea să mă

ridic și să stau între ei, să opresc orice eventuală înfruntare de la distanță, înainte ca lucrurile să escaladeze.

— Blake.

N-am fost sigură că rostisem cuvântul cu voce tare, până când el mi-a răspuns, dar cu privirea ațintită în continuare asupra lui James.

— Trebuie să plecăm. O să întârziem.

James și-a îndreptat ochii spre mâna cu care Blake îmi strângea lacom brațul. A strâns din dinți, iar mușchii gâtului i s-au încordat. Iar mi s-a făcut greață. James credea în continuare că fusesem lovită de Blake. Aș fi vrut să-i risipesc bănuielile, dar n-o puteam face fără să-i dezvălui mai multe informații decât era nevoie.

— Credeam că avem timp pentru un pahar.

Mi-am așezat o mână peste a lui Blake. El și-a întors brusc ochii către mine, ca și cum mica atingere l-ar fi smuls dintr-o transă.

— S-a schimbat planul, mi-a răspuns grăbit.

Am dat din cap în semn de încuviințare și mi-am înhățat poșeta, nerăbdătoare să alung tensiunea din aer. M-am răsucit iar către James, eliberându-mă din strânsoarea lui Blake.

— Ne vedem săptămâna viitoare.

El a dat din cap, apoi mi-a întors spatele. M-am încordat, dorindu-mi să pot spune ceva care să îndrepte totul. Dar gelozia lui Blake și nevoia lui James de a mă ocroti de cine știe ce amenințare imaginară erau prea profunde. Iubitul meu a băgat mâna în buzunar, a azvârlit pe tejgheaua barului o bancnotă de douăzeci de dolari, după care și-a împletit degetele cu ale mele și m-a condus către ușă.

— Care-i schimbarea din plan?

Am ieșit în soarele care asfințea. Până să apuce Blake să-mi răspundă, de noi s-a apropiat în pas vioi Simone.

— Hei, unde plecați?

— Scuze, Simone! Trebuie să plecăm mai repede decât ne așteptam, i-a spus Blake.

— Dar James te așteaptă, am adăugat veselă, arătând spre interiorul barului.

Ea ne-a fulgerat pe amândoi cu privirea.

— OK. Ei bine, distracție plăcută, porumbeilor, OK?

I-am zâmbit timid și m-am lăsat ghidată înspre Escalade-ul parcat lângă bordură. O secundă mai târziu, urcam în mașina condusă de Clay, garda de corp pe care, în ultima vreme, iubitul meu insistă s-o țină tot mai des pe aproape.

Am alunecat lângă Blake, pe bancheta din piele răcoroasă. N-am avut timp să zic nimic, fiindcă el m-a ridicat în poală, apoi și-a lipit buzele de ale mele. Sărutul era grăbit, la fel de intens ca în noaptea trecută. Și-a trecut limba peste buzele mele, îndemnându-mă să le despart pentru el. M-am deschis în fața lui și i-am savurat apăsarea catifelată a limbii peste a mea. Cu blânde mângâieri, el a început să-mi exploreze interiorul gurii. Adunându-mi toate gândurile năvălaşe, mi-am îndreptat atenția către pasiunea din atingerile lui, către nevoia dintre noi, pe care aproape că o puteam gusta.

Parfumul lui îmi umplea pieptul, în timp ce amândoi respiram același aer. Mi-am trecut degetele prin părul lui, înclinându-i mai tare capul, trăgându-l mai aproape. Dulceața limbii lui stăruia în timp ce ne tachinam și ne mușcam în joacă unul pe celălalt. Mi-am înăbușit un geamăt, vag conștientă de faptul că nu eram complet singuri.

— Bună! i-am spus, dându-mi seama că încă nu ne adresaserăm niciun cuvânt de când ne urcaserăm în mașină, deși trecuseră deja câteva minute bune.

— Bună și ție! mi-a șoptit Blake.

Avea ochii întunecați și încrâncenați. Și-a lăsat mâna să-i alunec de-a lungul coapsei mele până la fundul pe care mi l-a apucat pe sub rochie. Mi-am mușcat buzele, simțind din plin dulcea durere dintre picioare și dorința sălbatică pe care el mi-o putea trezi în doar câteva momente. Nu mă mai puteam gândi decât la cea mai rapidă cale de a-l avea.

— Habar n-am unde mergem, dar în ritmul ăsta o să fie un lung drum cu mașina.

El s-a uitat către șofer.

— N-o să călătorim cu mașina. Clay ne duce la aeroport. Am un avion care ne așteaptă acolo.

— Unde mergem?

— M-am gândit să rămânem pe aproape, dar n-am vrut să ne petrecem o jumătate de noapte în trafic. O să zburăm până pe insula Martha's Vineyard și o să ajungem la locuință în nici o oră. Weekendul ăsta intenționez să nu irosc nici măcar un minut în plus față de ce e strict necesar.

Am zâmbit larg și i-am întâlnit buzele pentru un sărut dulce.

— Abia aștept!

* * *

Așa cum mă gândeam, un mic automobil sport ne-a preluat după aterizare și ne-a dus la destinație cu aceeași viteză cu care ar fi făcut-o eleganta mașină Tesla a lui Blake. Am oprit în fața uriașei case din capătul îndepărtat al insulei. În timp ce urcam treptele către intrarea în clădire, am început să simt micul răgaz ce ne aștepta și kilometrii care ne despărțeau de viața cotidiană. Aerul cald al oceanului reprezenta o schimbare binevenită după arșița înăbușitoare a orașului. Ușurarea îmi amintea încă o dată câtă nevoie aveam de o pauză.

Blake a lăsat bagajele să cadă dincolo de ușă, după care s-a întors către mine. S-a lipit de trupul meu, în timp ce eu îi cuprindeam gâtul cu brațele. Mâinile i-au alunecat peste țesătura rochiei, până când au ajuns la poale și mi-au ridicat-o.

— Azi mi-ai lipsit al naibii de mult, mi-a spus el și mi-a strâns mai tare șoldurile.

— Și mie mi-a fost dor de tine. Întotdeauna îmi e.

— Dar te avertizez că n-am prea multă răbdare. Te vreau repede și în forță. Suportți așa ceva, scumpo?

Am tras brusc aer în piept, căci pielea îmi luase foc la auzul promisiunii lui. Strângându-mă și apoi dându-mi drumul, Blake m-a împins lângă ușă. Fără să mai aștepte vreun răspuns, și-a băgat degetele mari pe sub marginile chiloților mei și mi i-a tras în jos.

— Te vreau acum!

Am început să gâfâi și m-am înfierbântat până-n obraji. Inima îmi fremăta de nerăbdare. Mi-am scuturat rochia de pe umeri, iar ea s-a desprins de mine suficient cât s-o lase să cadă. Când a revenit, și-a lipit buzele de unul dintre sânii mei și a început să sugă cu putere. Apoi a trecut la celălalt. Am scâncit când dinții lui mi-au atins sfârcul sensibil. Deja nu mai exista celulă în trupul meu care să nu vrea ca Blake să-și țină promisiunea.

— OK.

I-am scos cu stângăcie bluza, trăgându-i-o peste cap. El și-a deschiat pantalonii, eliberându-și erecția completă, înainte ca aceasta să-i cadă în mâini. Mi-am mușcat cu poftă buza. Blake nu avea să mai aștepte nicio secundă înainte de a mă lua în stăpânire.

Mi-a ridicat un picior peste șoldul lui și s-a așezat în dreptul deschiderii vaginului. M-a pătruns încet, lăsându-mă să-l primesc treptat, retrăgându-se doar pentru a se adânci și mai tare. Până să mă umple cu totul, deja mă umezisem în jurul lui. Cu un țipăt scurt, mi-am lăsat capul pe spate, lipindu-l de ușă.

— Blake!

Adâncimile trupului îmi zvâcneau în jurul grosimii lui. Am rămas așa, cu răsuflarea tăiată, uniți, în timp ce dorința-mi alerga prin vene. Mi-am înfipt unghiile în coastele lui și l-am tras mai aproape, mai adânc.

— Drace, îmi dai o senzație uluitoare! Toată ziua m-am gândit la asta, la cum o să mă îngrop în tine. La cum o să te strângi în jurul meu și cum o să-ți dai drumul cu putere peste mădularul meu. Toată nenorocita asta de zi, n-am fost în stare să mă mai gândesc la nimic altceva.

M-a ținut și mai tare de ușă, totodată împingându-se mai adânc în mine. Am tras aer în piept.

— Mai mult!

Când mi-a auzit rugămintea lipsită de vlagă, Blake și-a făcut palmele căuș sub fesele mele și m-a ridicat, astfel încât să-mi încrucșez picioarele împrejurul lui. M-a proptit de perete. Greutatea corpului

meu combinată cu forța lui ne făceau să stăm strâns lipiți. Așteptarea mă umplea de încordare, dar mă simțeam în egală măsură ușurată de plăcuta senzație pe care mi-o dădea faptul că Blake era acolo, că trupurile noastre se uniseră iar. Trecuseră doar câteva ore, iar ușoara durere pe care o simțeam între coapse nu făcea nimic pentru a-mi potoli pofta de el.

I-am luat fața în mâini, lăsând ca asprimea bărbii crescute peste zi să-mi zgârie palmele. El m-a privit adânc în ochi. În profunzimile lor verzi înotau dorința, dragostea și acea intensă nevoie de a mă poseda, toate lăsându-mă iar fără suflare.

— Ești a mea, Erica!

În timp ce vorbele îmi ajungeau la urechi, el se împingea în sus. M-am încleștat imediat împrejurul lui, suspinând când am simțit mușcătura disconfortului. Mă pătrunsese adânc, incredibil de adânc.

— A ta sunt! am șoptit.

— La nevoie, am să-i amintesc asta fiecărui bărbat care se holbează prea mult, care crede, fie și pentru o secundă, că te-ar putea avea.

S-a repezit iar. Frecarea dintre corpurile noastre și încordarea lui îmi copleșeau simțurile. Nevoia mea de a fi posedată era la fel de urgentă ca nevoia lui de a mă poseda. Am închis ochii, căci promisiunea orgasmului era, dintr-odată, foarte aproape. Mușchii mi s-au întărit și m-am strâns împrejurul lui, fără să mă mai pot înfrâna.

Vocea îmi tremura, gâtuită de năvala mișcărilor lui puternice, care acum se succedau în viteză. Numele lui umplea aerul dintre noi, rostit iar și iar, în timp ce-l imploram să-mi dea mai mult. M-am împins în jos și m-am crispat în jurul lui, savurând frecarea ce mă destrăma pas cu pas.

— El o să știe. Dracu' să-l ia! O să știe că mie-mi aparții.

— O știe, Blake! A ta sunt... Mereu am fost a ta.

Am deschis ochii, împăienjeniți de dorință.

— Ia-mă, Blake!

Mi-am trecut o mână prin părul lui și l-am apucat strâns de la rădăcini. Amuțit de un sărut, el a scos un geamăt. S-a înfipt în mine

și mi-a împins șoldurile în lemnul tare al ușii. În doar câteva secunde eram îmbătățită de gustul lui, complet pierdută. Pierdută în el, amețită de senzații, cedându-i pe deplin. Blake m-a luat în stăpânire cu înverșunare, dragostea și deznădejdea simțindu-i-se în fiecare atingere. Am urcat împreună spre culme, gonind către eliberarea ce avea să ne unească în singurul fel care conta în clipele acelea.

— Blake... oh, Doamne! Oh, fir-ar!

Strânsoarea coapselor cu care-i cuprindeam mijlocul slăbea pe măsură ce orgasmul se apropia, preluând controlul asupra minții mele. Nu mă mai puteam gândi la nimic altceva în afară de Blake, de iubirea lui. El era răspunsul atunci când nimic altceva din viața mea nu părea să meargă bine. Relația dintre noi avea un sens. Simțeam nevoia să-l am într-un fel complet illogic și totuși perfect rațional.

— Acum! a scrâșnit el.

Simplul cuvânt m-a împins dincolo de limită. Gura mi s-a deschis pentru un urlet mut când orgasmul și-a intrat în drepturi. M-am agățat de el, concentrându-mi atenția asupra mădularului care pulsa în mine, ducându-mă pe culme, către acel loc desăvârșit. După încă vreo câteva mișcări puternice, mi-am dat drumul țipând. Blake s-a implantat în mine, strângându-mă cu brutalitate, până când toți mușchii i s-au încordat, iar trupul i s-a adâncit în al meu.

— Erica!

Vorbea cu glas răgușit, părând la fel de secătuit pe cât mă simțeam eu. M-a strâns în brațe, de parcă aș fi dispărut dacă n-ar fi făcut-o, și a încercat să-și recapete răsuflarea, mângâindu-mi gâtul cu buzele.

Toate puterile m-au părăsit odată cu orgasmul, lucru care a devenit evident când Blake și-a slăbit în sfârșit îmbrățișarea. În momentul în care am atins podeaua cu tălpile, picioarele mi s-au clătinat. El m-a ajutat să-mi păstrez echilibrul, susținându-mi șoldurile cu mâinile, în timp ce aluneca afară din mine. Sperma caldă mi s-a scurs pe coapsă odată cu retragerea lui. Am dat să mă mișc, însă Blake m-a oprit, pironindu-mă în loc. S-a uitat țintă la firisorul translucid ce mi se prelingea pe piele.

— Fir-ar să fie, scumpo! Când văd asta nu-mi doresc decât să te umplu iar.

— O să fac mizerie pe podea.

El a izbucnit în râs.

— Atunci va trebui să facem mizerie prin toată casa, pentru că eu o am încă sculată. Sunt zdrobit, dar nu mă pot gândi decât la cum o să-mi dau iar drumul în tine. Toată noaptea!

Un zâmbet extaziat mi s-a întins pe față.

— Ai de gând să mă ții trează două nopți la rând? În ritmul ăsta o să ne termini pe amândoi.

Blake mi-a surâs și m-a ridicat din nou în brațe, atingându-mi buzele cu un sărut blând.

— Ai uitat că suntem în vacanță? Pot să fac dragoste cu tine toată noaptea și pe urmă să dormim toată ziua. Și nimeni n-o să poată scoate nicio afurisită de vorbă pe tema asta.

— N-avem musafiri, i-am șoptit.

— Slavă Domnului! Până marți dimineață nu te mai împart cu nimeni!

S-a retras, trăgându-și fermoarul pantalonilor. Apoi m-a săltat în brațe și m-a dus către dormitorul lângă care se afla și o baie. Am făcut duș împreună, săpunindu-ne reciproc. Am ieșit, iar Blake m-a înfășurat într-un prosop alb, pufos, și mi-a uscat părul cu un altul. E posibil ca fierbințeala apei să ne fi stors și ultima picătură de energie. Ne-am prăbușit pe pat, toropiți de întâmplările zilei și de sex.

M-am cuibărit lângă el, savurându-i apropierea, senzația pe care mi-o dădea pielea lui curată și netedă lipită de a mea.

— Te iubesc, Blake!

El mi-a ridicat bărbia, astfel încât să-i pot întâlni privirea.

— Și eu te iubesc!

Capitolul 4

Am deschis ochii și lumea a prins contur. Proptit într-un cot, Blake m-a tras spre el, cu un zâmbet leneș pe buze. M-am întins, curioasă să aflu cât dormiserăm. O mângâiere a mâinii lui pe lateralul pieptului mi-a trimis un fior prin tot trupul. Am gemut și m-am sprijinit de el, conștientă de faptul că eram goală și că ne despărțea doar un biet cearșaf. În ochii lui străluceau admirația pură și dragostea ce vibra între noi. Dragoste! Ea înflorește în mici momente ca acesta, făcând ca vremurile bune să fie și mai bune, iar clipele dificile să merite depășite. Sentimentele pe care le aveam pentru omul acesta îmi tăiau răsufarea.

— Ești foarte frumoasă dimineața, a murmurat el.

Am încercat să-mi ascund zâmbetul, întorcându-mă către pernă.

— Încetează!

Blake mi-a dat la o parte părul de pe obraz și m-a sărutat în locul rămas descoperit, întârziind în preajma urechii.

— N-o să încetez niciodată. Atât cât trăiesc, n-o să încetez.

M-am arcuit pentru a-l săruta, topindu-mă după el. Am savurat totul și am lăsat ca senzațiile să-mi pătrundă prin piele, până-n măduva oaselor. Trăiam o nouă formă de libertate: plecasem de-acasă împreună cu bărbatul pe care-l iubeam cu disperare.

M-am așezat la loc, cuibărită lângă brațul lui. O parte din mine era încă amețită, de parcă n-aș mai fi dormit de zile întregi. Același lucru îl recunoșteam și în privirea lui obosită. Simțeam că ceva îl chinuise în ultima vreme, dar încă n-aveam idee ce. Oricât de apropiați puteam fi din punct de vedere fizic, uram distanța ce își făcea uneori loc între noi. Uram zidul acela pe care Blake îl ținea ridicat, de obicei pentru a mă apăra. Mi-am trecut un deget peste marginea buzei lui de jos.

— Aș vrea să-mi poți spune orice. Simți că ai fi în stare?

El a ridicat din sprânceană.

— Da, de ce?

— Am impresia că în ultima vreme ai fost... nu știu, încordat. Mi-aș dori să-mi zici din ce motiv.

Blake a oftat, m-a prins de mâini și mi-a sărutat vârfurile degetelor.

— Nu-i vorba că nu m-aș simți în largul meu împărtășindu-ți totul. Știu că aș putea-o face. Problema e dacă mă hotărâsc sau nu să te împovărez cu lucrurile de care mă ocup.

Am așteptat până când privirile ni s-au întâlnit, căci îmi doream să-i arăt că vorbisem serios.

— Nu mă împovărezi! Povara e mai mare dacă nu știu ce te frământă. Niciodată nu-mi dau seama dacă eu sunt de vină sau dacă aș putea să te ajut în vreun fel.

Expresia i s-a schimbat, mascând emoțiile care fierbeau în adânc.

— Cu asta n-ai cum să mă ajuți.

— Cu ce? Doar spune-mi!

Blake a oftat și s-a lăsat pe pernă.

— Chiar vrei să vorbim despre Max? Nu-i tocmai un subiect plăcut de conversație.

M-am încruntat. Mă rodea curiozitatea să aflu ce mai punea la cale Max.

— Ce face?

— De fapt, nu face mai nimic, dar asta nu-l împiedică să fie o impresionantă pacoste pe capul meu. Tot încerc să-l scot din consiliul de administrație al Angelcom, de când am aflat că finanța atacurile lui Trevor asupra site-urilor mele. Site-urilor *noastre*.

— N-ar trebui să-ți fie ușor? Tu ești directorul executiv.

— Sunt, dar compania e condusă mai degrabă prin democrație decât prin dictatură, chestie pe care acum o cam regret. Nu pot să-l dau pur și simplu afară. Trebuie să supun deciziile aprobării unui consiliu. Majoritatea nu va fi de acord să-l excludem prin vot.

— De ce? E la mintea cocoșului!

— Ei nu vor să-l scoată din sărite pe Michael, tatăl lui Max. Omul are mai mulți bani decât Dumnezeu însuși și nu merită să fie riscată relația cu el pentru a penaliza lipsa completă de etică a lui Max.

M-am uitat cu atenție la el, meditănd la conjunctura frustrantă în care se afla. Nu era de mirare că, de la un timp, Blake stătea să explodeze în fiecare seară. Să fie nevoit să-l tolereze pe cel care se străduise ani în șir să-l submineze, fără niciun sprijin din partea colegilor, era o situație greu de imaginat. Măcar cei din echipa mea erau *în echipa mea* și nu încăpea îndoială cu privire la identitatea dușmanului. Mă rog, cel puțin după plecarea Risei. Încă mă străduiam să-mi înăbuș paranoia ce se prelungea și mă făcea să nu mai am încredere în nimeni, după ce-i încredinșasem Risei toate informațiile confidentiale pe care acum le folosea împotriva mea. Totuși, Clozpin era departe de investitorii elevați și de mediile corporatiste în care se învârtau mulți dintre colegii lui Blake.

— Te surprinde atât de tare?

— La ce te referi?

— Mă refer la premisa că Angelcom e menit să aducă și mai mulți bani oamenilor care deja au munți întregi. Se pare că ei au averi pentru că s-au obișnuit să le adune și să le apere. Te-ai aștepta să se comporte altfel decât au făcut-o până acum?

Blake a clătinat din cap.

— Cred că nu. Dar e întru câtva ironic.

— Cum adică?

— Compania e năpădită de jigodiile lacome pe care am vrut să le dobor de la bun început.

— Și-acum ce-o să faci? Dacă ei nu vor să voteze excluderea lui, la ce mai poți recurge?

— Încă nu am hotărât următoarea mișcare. Nu știu sigur cum ar reacționa Michael dacă i-aș spune direct ce se petrece. În caz că l-aș putea face să înțeleagă, aș obține sprijinul consiliului și m-aș asigura că Max n-o să se mai apropie în viața lui de vreo sală de ședințe de-a mea.

— Credeam că tu și Michael sunteți apropiați.

— Suntem. Cel puțin eram, până la un punct. Nu l-am mai văzut de ceva vreme și e de înțeles că nu vreau ca, la următoarea noastră întâlnire, să-i spun că fiu-său e un escroc și un pungaș.

Mi-am lăsat degetul să-mi alunece pe pieptul lui, care se mișca la fiecare răsuflare. Bărbatul meu frumos! Detestam faptul că avea de-a face cu indivizi ca Max sau Trevor. Doamne, și lista continua!

— Îmi pare foarte rău, Blake. E o situație de rahat. Dar o să găsești tu o cale de ieșire. Întotdeauna reușești. Iar unul ca Max nu poate continua la nesfârșit să calce în picioare visurile celorlalți și să scape nepedepsit. Cel puțin, sper că nu.

Văzând cât de furios era Blake pe Max, nu eram sigură că ne aflam în cel mai potrivit moment pentru a-i spune despre noul site lansat de dușmanul lui împreună cu Risa și despre cât de mult mă amenința.

Blake mi-a ridicat bărbia. Ochii ni s-au întâlnit.

— Ce s-a întâmplat?

Am șovăit înainte să încep.

— Max și Risa și-au făcut publică mica lor afacere. Un site concurent. Plagiat sută la sută după Clozpin și se pare că ne-au luat cel puțin unul dintre marii furnizori de publicitate. Cine știe și câți utilizatori!

El a ridicat din sprâncene.

— Când aveai de gând să-mi zici?

— Ieri mi-a spus și mie Alli. Voia să afli de la mine. Și, sinceră să fiu, am avut nevoie de ceva timp ca să mă dumiresc. Nu știu dacă am apucat să mă gândesc cu adevărat la asta. În mare parte, nu fac decât să simt că ei o să-mi distrugă sistematic afacerea, cu aceeași hotărâre cu care te-au atacat și pe tine. Doar că eu nu sunt ca tine. Eu n-am nici resursele, nici experiența ta. Încă încerc să descopăr cum se conduce o companie. Nu mă așteptam să intru într-o asemenea defensivă în toiul creșterii. Mai întâi Trevor, iar acum ei. Încerc să nu-mi pierd nădejdea, dar îmi vine greu.

— Crede-mă, Max n-o să-ți distrugă afacerea. N-o să-l las eu. Și, oricâtă ură ar avea în suflet el și Risa, nu se pot pune cu noi doi.

Blake mi-a mângâiat obrazul cu încheieturile degetelor.

— Doare, dar așa e în afaceri. N-ai voie să-ți pierzi încrederea! Asta vor ei. Dacă aș fi renunțat de fiecare dată când cineva m-a atacat mișelește în plan profesional, aș fi ieșit de mult din joc. Ești prea puternică pentru ca să te lași învinsă.

— Pur și simplu, nu-mi vine să cred că un om poate fi atât de viclan, de dușmănos. Nu mă văd vrând vreodată să-i fac cuiva un asemenea rău, indiferent cât de mult l-aș disprețui.

— Nu-mi place că trebuie să ți-o spun, dar obișnuiește-te! Imediat ce începe să-ți meargă bine, cineva vrea să-ți fure din strălucire, să-ți compromită munca sau să și-o însușească.

Am făcut ochii mari.

— Nu mă umpli de speranță cu privire la viitorul meu în afaceri.

— O să te întărești. Și mă ai pe mine.

— Dar ce putem noi face? N-avem niciun control asupra lor. Povestea îmi seamănă a sabotaj, însă mă simt complet neputincioasă.

Blake a tăcut preț de câteva clipe, de parcă ar fi gândit o strategie de ieșire din impas.

— Ei bine, aș putea oricând să le atac site-ul.

A zâmbit din colțul gurii. Eu mi-am dat ochii peste cap.

— Grozav! Duelul hackerilor. După părerea mea, putem să cădem amândoi de acord că asta nu rezolvă nimic. Mai mult, e sub demnitatea ta.

El a început să râdă.

— Zău?

— Tu însuși mi-ai spus că nu-ți folosești puterile decât pentru a face bine, ai uitat? Chiar dacă ei sunt niște oameni îngrozitori, nu te văd distrugându-le site-ul.

Blake și-a ținut buzele.

— Poate că ai dreptate.

M-a cuprins cu brațul, m-a tras către el și m-a sărutat ușor.

— Gata cu discuțiile despre Max! Weekendul ăsta e pentru noi. Ce-ai vrea să facem?

Am aruncat o privire la ceas. Se apropia ora prânzului. Programul nostru era complet dat peste cap. Dar timpul nu prea mai conta atunci când rămâneam singură cu Blake.

— Tu ce-ai vrea să facem?

Privirea i s-a întunecat pe lângă surâsul cunoscător.

— Dacă ar fi după mine, nu m-aș mai da jos din pat.

M-am ridicat și l-am încălecat.

— N-am bătut atâta drum ca să stăm toată ziua în pat.

El a gemut, iar degetele i-au alunecat încet peste trupul meu gol.

— Nu-mi aduci un argument prea bun pentru plecare.

Palmele au luat calea degetelor, cuprinzându-mi sânii în căușul lor și tachinându-mi sfârcurile până când le-au transformat în două puncte tari. Admirația carnală din ochii lui m-a încălzit pe loc. Tânjeam după gura lui și mă agitam împotriva voinței mele.

Ca și cum mi-ar fi putut simți hotărârea risipindu-se, Blake mi-a luat fundul în mâini și a început să mă frece de erecția puternică ce se întindea prin cearșaful dintre noi. Mi-am mușcat buza și m-am lăsat în voia mișcării, sedusă de inevitabilul adevăr al faptului că-mi doream același lucru ca el și tot atât de mult. Capul mi-a căzut pe spate când penisul lui mi-a atins clitorisul exact așa cum trebuie. Flăcări au început să mi se prelingă pe corp, încălzindu-mă în profunzime.

El m-a împins în sus cu șoldurile și a smuls cearșaful care ne despărțea. Mădularul îi era întocmai așa cum mi-l imaginam: tare,

gros și pregătit pentru mine. Mai mult decât pregătit! Ochii mijiți ai lui Blake îmi dădeau de înțeles că refuzul era o cauză pierdută. Găsindu-mi fierbințeala umedă dintre picioare, a început să mă maseze încet cu degetul.

— Oricând gata pentru mine, a murmurat el.

Răspunzând rugăminților tăcute ale corpului meu, m-a coborât peste penisul învârtoșat. Am tras brusc aer în piept când a intrat adânc în mine, când am ajuns pe acea culme abruptă pe care păream a păși de fiecare dată împreună.

— Așa, scumpo! Primește-mă cu totul!

Am închis ochii și m-am lăsat pradă lui. Toate simțurile mi s-au îndreptat spre felul în care trupurile ni se potriveau, spre toate căile prin care omul acela îmi stăpânea plăcerea.

* * *

Am părăsit intimitatea casei și am pornit-o prin oraș. Insula zumzăia din pricina aglomerației. Ne-am pierdut restul după-amiezii colindând prin magazine și încercând să ocolim deja inevitabilele șiruri de turiști veniți în timpul verii. Am stat de vorbă, dar nu despre muncă. Am râs, atingându-ne mereu în vreun fel. Aveam nevoie de asta, poate că și Blake la fel, fiindcă nu-mi amintesc să fi existat o clipă în care să ne fi desprins unul de celălalt. Cea mai mare parte a timpului ne-am petrecut-o stând pur și simplu împreună, fără cuvinte, dar în tihna de a fi unul lângă altul.

În ultima vreme ne doriserăm unul pe celălalt cu patimă, cu o lăcomie mistuitoare ce nu făcea decât să crească de îndată ce era satisfăcută. Aveam nevoie de el și nu trecea secundă în care să nu simt acea nevoie zvâcnindu-mi în trup. Pe fundalul zilelor de lucru, între poftele nopților și în liniștile momente tăcute pe care le împărțeam între timp. Pierdusem controlul asupra ei și renunșasem la a mai încerca să-l recapăt. Stătusem prea multă vreme despărțiți. Nu mai puteam refuza nici măcar o ocazie trecătoare de a fi cu el.

De câteva luni, din ziua în care îmi încurcase prezentarea, Blake subjugase ceva din mine. Nu mai puteam trăi fără relația care creștea de atunci între noi. Poate că și el simțea același lucru, iar acea nevoie prezentă mereu de a ne atinge, de a ne ține în brațe, de a ne pierde unul în altul de-a lungul nopților lungi era o manifestare a emoției fără nume ce ne lega.

După hârjoneala de la amiază, activitățile din oraș și aerul proaspăt al insulei, când am oprit în fața casei eram deja epuizată. M-am înfiorat când am pătruns în interiorul răcoros. Preferam adierea vărațică temperaturii controlate dinăuntru. Îmi petrecusem prea multe luni îndurând frigul și tânjind după vară. Soarele cald nu trebuia irosit.

Mereu în armonie cu mine, Blake mi-a masat brațele, aducând puțină căldură peste tremurul care mă cuprinsese.

— Ți-e foame?

— Da, puțin.

— Du-te și relaxează-te pe terasă. Aduc eu ceva de mâncare pentru amândoi.

Am încuviințat și am ieșit pe terasa ce oferea o priveliște nestingerită către oceanul de jos. M-am cufundat într-unul dintre scaunele de lemn și mi-am ridicat picioarele pe un taburet. Am închis ochii și am lăsat adierea caldă să-mi danseze pe piele, în timp ce soarele apunea. Dacă aș mai fi rămas singură câteva minute, probabil că sunetul valurilor ce spălau țărnelor m-ar fi adormit.

Dar Blake mi s-a alăturat, așezând pe o masă un platou cu brânzeturi, mezeluri și biscuiți. A turnat vin alb în două pahare, iar pe unul mi l-a întins mie.

— Mulțumesc, i-am spus.

Un licăr cald s-a ivit în ochii lui. I-am întâlnit zâmbetul, întrebându-mă ce-i inspira privirea aceea, de vreme ce ne văzuserăm cu doar câteva momente în urmă.

— Ești fericit.

El s-a lăsat pe spătarul scaunului, surâzând înainte de a lua o gură de vin.

— Sunt foarte fericit. Tu ai efectul ăsta asupra mea, să știi.

Inima mi s-a umplut de încântare. Am înclinat paharul și, în timp ce lichidul aromat îmi atingea limba, am știut că să venim acolo fusese o idee grozavă. Trei zile de liniște și pace alături de Blake deja reprezentau raiul pe pământ. M-am relaxat pe scaun.

— Uimitor, Blake! Aș putea să rămân veșnic aici, afară. E un loc atât de pașnic!

— Ai grijă ce-ți dorești! Până la sfârșitul săptămânii viitoare ne și mutăm aici.

Am râs.

— Nu mai spune! Nu pot să-mi pun nici măcar o dorință fără ca tu să te repezi să mi-o îndeplinești.

Ochii lui au rămas ațintiți asupra mea, plini de seriozitate în profunzimea lor. Amuzamentul din vorbele mele a pălit când m-am gândit la darul pe care-l promisem prin persoana lui. Am tras aer în piept, brusc copleșită de acel adevăr. Oare ce făcusem pentru a merita un bărbat atât de surprinzător pe care să-l pot numi „al meu“?

— Știi că n-am cum să-ți mulțumesc pentru tot ce faci. Glumesc eu, dar serios vorbind, cum te-aș putea răsplăti vreodată pentru toate minunățiile pe care mi le-ai oferit?

— Sunt sigur că o să-mi vină mie o idee.

Blake a făcut semn cu capul înspre paharul meu.

— Dă-l peste cap!

Am oftat și am sorbit îndelung. A fost cât pe ce să scuip vinul, când ceva tare mi-a atins buzele. Am înghițit repede și m-am uitat în pahar.

Oh, Doamne!

M-am îndreptat și mi-am așezat tălpile pe podea, deși nimic nu m-ar fi sprijinit îndeajuns pentru ceea ce vedeam. M-am uitat prostete la pahar, încremenită și dându-mi doar vag seama că Blake se lăsase într-un genunchi la picioarele mele. Palmele lui mi-au mângâiat lateralele coapselor, urcând până la pantalonii scurți.

— Respiră, scumpo!

Am inspirat la comandă, incapabilă să-mi iau ochii de la inelul cu diamante ce stătea pe fundul paharului gol. Nu eram în stare să gândesc. Abia dacă reușeam să răsufliu.

— Țasta n-a fost un drum cu sens unic. Și tu mi-ai oferit tot atât de multe pe cât ai primit din partea mea. M-ai iubit în momente în care, din cauza mea, nu ți-a fost ușor s-o faci... Erica, iubire, uită-te la mine!

Am înghițit nodul pe care-l simțeam în gât. Lacrimile îmi ardeau ochii când i-am întâlnit privirea caldă.

— E o nebunie! am șoptit.

— O fi o nebunie, dar e viața noastră și vreau să mi-o petrec alături de tine, ca soț al tău. Vreau să mă întorc acasă știind că tu o să fi întotdeauna acolo. Vreau să fac dragoste cu tine în fiecare noapte și să mă trezesc lângă tine în fiecare dimineață, până la sfârșitul zilelor mele.

Am dat din cap, nevenindu-mi să cred, în timp ce lacrimile mi se rostogoleau pe obraji. Îmi căutam cuvintele, însă nu găseam niciunul. Blake mi-a șters lacrimile și a întins mâna către pahar. Înclinându-l, a scos inelul, după care a lăsat cupa deoparte. M-a luat ușor de mână și s-a uitat în sus, către mine.

— Erica, vrei să fii soția mea?

I-am fixat ochii, deveniți verzi și strălucitori în lumina asfințitului. Timpul s-a oprit în loc când întrebarea mi-a răsunat în minte, când am început să înțeleg ce lucru enorm îmi cerea. Oare putea fi real? Oare vorbea într-adevăr serios?

— Ești sigur?

Blake mi-a zâmbit. Cumva, părea mai frumos ca niciodată.

— Da, sunt sigur.

— Nu cumva ne grăbim? Asta o să ne spună toată lumea.

El s-a mirat un pic.

— Am trecut prin destule cât să umplem o viață întreagă. N-am nevoie de mai mult timp pentru a ști că tu ești cea cu care vreau să fiu. Și zău că nu dau două parale pe ce ar avea de zis oricine altcineva. Nici tu n-ar trebui să dai.

M-am uitat dincolo de el, la neconținutul flux și reflux al oceanului. Micul nostru paradis tocmai devenise și mai nepământean. Să fiu soția lui Blake, să-mi leg irevocabil viața de a lui! Desigur, mă gândisem la asta. Încercasem să nu trag concluzii din aluziile pe care el le făcuse la un viitor veșnic împreună. Dar, în adâncul sufletului, îmi doream același lucru. Oricât de mult m-ar fi înspăimântat ideea, atunci când meditam la ce însemna ea în realitate, îmi doream să-mi petrec restul vieții cu Blake. El mi-a mângâiat cu degetul mare pielea de pe dosul mâinii, trimițându-mi un aflux de sânge spre inimă. Îl iubeam și nu-mi venea să cred că ceva avea să se schimbe în privința asta.

— OK, i-am răspuns încet.

Blake a ridicat din sprânceană.

— OK?

Am zâmbit.

— Da.

— Ești sigură?

Am râs ușor.

— Da, sunt sigură. Vreau... vreau să mă căsătoresc cu tine. Te iubesc, Blake! Cum aș putea să răspund altfel decât „da“?

Pe chip i-a înflorit un surâs. Mi-a împins inelul sclipitor peste încheietura degetului, până la locul convenit, apoi l-a pecetluit cu un sărut. S-a ridicat în picioare și m-a tras după el, luându-mă în brațe. Ne țineam atât de strâns unul pe altul, încât abia dacă puteam răsufla.

— Te iubesc, Erica. N-o să înțelegi niciodată cât de mult, dar eu o să mă străduiesc al naibii de tare să-ți arăt.

L-am împins puțin și realitatea promisiunii pe care tocmai ne-o făcuserăm și-a făcut loc în mintea mea, încălzindu-mă din cap până în picioare. Dragostea noastră mi-a umplut întreaga ființă, până când am crezut c-o să-mi explodeze inima din pricina ei.

În clipa aceea am știut că nu aveam să mai pot iubi pe nimeni așa cum îl iubeam pe Blake.

Capitolul 5

Restul weekendului a trecut în zbor. Blake m-a scos în larg, ducându-mă într-o ambarcațiune cu motor până la insulele secundare, unde ne-am scăldat în lumina soarelui și am ascultat mugetul neîntrerupt al oceanului, până când am fost prea obosiți sau prea înfometăți ca să mai stăm. Am explorat fiecare colțișor liniștit de pe Martha's Vineyard. Am mâncat, am băut și am făcut dragoste. Am stat de vorbă și ne-am făcut promisiuni. Fiecare clipă a fost, în sine, un mic paradis.

Angajamentul pe care ni-l luaserăm încă părea nou, ca un vis. Dar la fel era și traiul pe insulă, izolați de lumea reală. De fiecare dată când îmi cădeau ochii pe scânteierea inelului de pe degetul meu, inima îmi tresărea în piept. Era o strălucitoare și copleșitoare amintire a iubirii lui Blake. Amândoi ne gândeam cu emoție și teamă la ce însemna pentru viitorul nostru, însă eu nu mă puteam abține să nu visez la fericirea noastră până la adânci bătrâneți.

— Îți place inelul?

Mi-am ridicat privirea spre Blake, care mă surprinsese admirând bijuteria în timp ce avionul nostru se apropia de cerul Bostonului, peste care începea să se lase întunericul.

— Îl ador! E simplu.

— Putem să alegem ceva mai mare, dacă vrei. Mi-am asumat un risc cu el. Nu știam sigur ce ți-ar plăcea.

— Nu, pe ăsta îl vreau! E perfect.

— Bine.

El mi-a zâmbit larg și m-a strâns ușor de mână.

— O să mai punem o verighetă lângă el și atunci o să știu că te am cu totul.

Mi-am imaginat viitoarea tovarășă a inelului, iar semnificația ei m-a frapat.

— Ca brățările!

El a dat din cap în semn de încuviințare.

— Atunci o să fiu încătușată, legată pe veci de tine, Blake. Ești sigur că asta-ți dorești?

S-a aplecat și mi-a cuprins buzele într-un sărut tandru.

— Asta-i ideea.

Inima mi s-a zvârcolit în piept. Un mic freamăt mi-a cuprins stomacul când m-am gândit că aveam să-i aparțin pentru totdeauna lui Blake. Să fiu soția *lui*.

Când avionul nostru a început să coboare înspre aeroportul Logan, am regretat faptul că ne întorceam atât de repede. Vacanța fusese minunată, dar prea scurtă. Încă eram în al nouălea cer, însă pe amândoi ne așteptau realități mult mai puțin plăcute. Orice neazuri aveau să ne iasă în cale, urma să le înfruntăm împreună. Îi promiseseam lui Blake că așa avea să fie mereu. Gata cu fuga și cu încercările de a fi puternică pe cont propriu. Nu-mi venea ușor să mă lupt cu propria fire independentă, dar acum, mai mult ca niciodată, era important să-mi împart viața cu el, la bine și la rău.

Când am intrat în apartament, Alli m-a întâmpinat cu un țipăt și o îmbrățișare strânsă. Am râs și am cuprins-o în brațe la rândul

meu. Fericirea de a o avea pe cea mai bună prietenă atât de aproape se îmbina cu vestea logodnei, încălzindu-mi sufletul. Mâna lui Heath a lovit-o pe a lui Blake și a strâns-o în semn de salut.

— Felicitări, omule!

Un mic zâmbet s-a întins pe chipul iubitului meu.

— Mersi!

Heath și-a îndreptat atenția către mine și m-a strâns la piept.

— Erica, viitoarea mea cumnată! Habar n-ai în ce te bagi cu asta, dar bravo ție!

Am râs și l-am împins în joacă. Cei doi bărbați s-au dus să discute în sufragerie, în vreme ce Alli aproape că m-a târât până în bucătărie, ca să-mi poată inspecta inelul. L-a studiat preț de câteva secunde, urmărind dansul luminilor reflectate în diamante. Am surâs, încă o dată înfiorată de faptul că el mă ceruse de soție, iar eu acceptasem. Fără să fi avut măcar ocazia de a visa la cum o să fie momentul cererii, știusem pe loc că era ceea ce-mi doream.

Alli și-a trecut un deget peste conturul neted al inelului și a ridicat din sprânceană.

— E altfel.

Am ridicat din umeri, căci nu știam sigur ce să-i spun. N-aveam de gând să-i dezvălui că brățările primite cu luni în urmă de la Blake jucau și rol de cătușe, iar inelul simboliza același lucru.

— Altfel, dar ne reprezintă. Mie-mi place la nebunie. În plus, cum era să lucrez toată ziua la calculator cu o ditamai piatra pe deget?

Ea s-a sprijinit de masa de lucru și, pentru prima oară în ultimele câteva minute, privirea i s-a ridicat de la inel, la ochii mei. M-a cercetat cu aproape aceeași curiozitate ca pe bijuterie.

— Dacă te cunosc eu bine, treaba asta trebuie să-ți fi făcut mintea s-o ia la goană cu un milion de kilometri la oră.

Am râs.

— Puțin. Doar că...

— Ce?

Am oftat.

— Habar n-am. Probabil încă mă șochează faptul că el vrea să, mă rog, să permanentizeze situația.

— Blake e nebun după tine. O știi!

— A fost o decizie ușor de luat. În mod evident, și eu sunt îndrăgostită până peste cap de el. Oricum el n-ar fi acceptat un refuz.

Am râs în sinea mea, încercând să-mi închipui până unde ar fi mers ca să obțină răspunsul dorit. În timp ce gândurile mi-o luaseră razna, Alli a zâmbit larg și a început să țopăie ușor.

— Sunt tare fericită pentru tine, Erica! Tot weekendul am stat ca pe ace. Heath mi-a spus totul după ce ați plecat și muream de nerăbdare să te revăd.

— Eu nici n-am avut idee, i-am zis, admirând darul lui Blake, promisiunea făcută de el.

— Nu se poate să fi fost prima dată când ați discutat despre căsătorie.

Am ridicat din sprâncene.

— De ce, voi ați discutat?

Alli s-a îmbujorat.

— Nu despre mine e vorba, ci despre tine. De obicei, oamenii discută despre căsătorie înainte de a face o cerere. Încearcă marea cu degetul și câte și mai câte.

— Blake a pomenit o dată de însurătoare, oarecum în glumă, cred, dar i-am spus că s-a țărănit. Și am vorbit serios! Încă mi se pare că totul e o nebunie. Mi-e o frică de moarte, însă vreau să fim împreună. Dacă asta-și dorește și trebuie să se întâmple acum, atunci așa să fie!

Perspectiva era copleșitoare și neașteptată. Îl iubeam necondiționat pe Blake, dar mă așteptasem să mai treacă ani buni până să ne întărim relația prin căsătorie. Pentru mine, căsnicia implica stabilitate, ceva sigur, pe care să te poți bizui. Fericire până la adânci bătrâneți și numai lucruri bune. Dimpotrivă, în momentele acelea, foarte puține lucruri din viața mea îmi păreau stabile, cu excepția dragostei pentru Blake. În ciuda asigurărilor lui, viitorul afacerii avea să mă

îngrijoreze profund până când urma să mă conving că firma era la adăpost, împreună cu slujbele tuturor celor din echipă.

Clozpin reprezenta mult mai mult decât un loc de muncă, iar succesul site-ului nu era doar un țel pe termen scurt. Aveam nevoie să funcționeze, din foarte multe motive. Dacă ar fi eșuat, aș fi ajuns să depind mai mult de averea și protecția lui Blake. Deși îi eram recunoscătoare pentru faptul că m-ar fi întreținut și nu m-ar fi făcut niciodată să mă simt mai puțin valoroasă din pricina asta, mă neliniștea ideea de a mă lăsa complet în seama altcuiva.

— Deci ați ales o dată? Un loc?

Am râs de entuziasmul lui Alli, deși mă luptam cu un val de îngrijorare la gândul că aveam de pus la punct toate acele detalii. Când naiba să mai am timp și pentru ele? Oare familia lui se aștepta la o ceremonie grandioasă? Cererea lui Blake mă copleșise într-atât, încât nici măcar nu-mi dăduse prin cap să-l întreb ce intenții are cu privire la nuntă. Încă mă străduiam să pătrund simplul concept de căsătorie.

— Chiar n-am nicio idee despre ce o să facem sau când.

Ochii căprui ai lui Alli erau mari și întrebători.

— Dar bineînțeles că mi-ar prinde bine o mână de ajutor din partea ta, am adăugat repede.

Ea a zâmbit și a început din nou să țopăie. Entuziasmul ei fără margini m-a făcut din nou să râd. Alli avea să fie un sprijin neprețuit în pregătirea evenimentului. Dacă cineva putea s-o scoată la capăt, atunci ea era aceea.

— Tu ar trebui să te măriți. Probabil că deja ai pus totul la cale.

Vorbisem cu glas șoptit și m-am uitat repede peste umăr, pentru a mă asigura că nu mă auzise Heath.

— Poate, dar pentru moment o să mă mulțumesc cu plănuirea nunții tale. Cine știe când sau dacă noi o să ajungem vreodată acolo.

— Se pare că voi doi chiar ați vorbit despre asta.

Alli a ridicat din umeri, sprijinindu-și șoldul de blatul mesei.

— Puțin, dar e un pas uriaș. Știm că încă nu suntem tocmai pregătiți să-l facem. Totuși, mai am niște vești bune pentru tine.

— Oh?

Curiozitatea m-a făcut să ridic din sprâncene.

— Heath și cu mine ne-am găsit o nouă locuință. E pe aproape, dar sunt sigură că tu și Blake o să fiți în culmea fericirii după ce o să vă recăpătați apartamentul. Noi o să ne apucăm de mutare săptămâna asta, astfel încât domnul Îngândurat să nu mai fie nevoit să te împartă cu nimeni.

A zâmbit și mi-a împuns în joacă umărul. I-am întors zâmbetul, bucurându-mă pentru ea și pentru noi.

— Probabil că ești emoționată.

— Sunt. E prima locuință aleasă împreună, care o să fie a noastră. A fost deja eliberată, așa că ar trebui să ne mutăm acolo în doar câteva zile.

— Grozav! Să-mi spui dacă vă pot ajuta.

— Nu-ți face probleme! Tu concentrează-te pe muncă. Știu că ai mult de recuperat la birou, dar să-ți treci în agendă o cină cu mine săptămâna viitoare. Heath vrea să invite toată familia să ne vadă noua casă. În plus, sunt sigură că toți o să vrea să discute detaliile legate de cununie, deci ar trebui să fie distractiv.

— OK, am încuviințat fără vlagă.

Nodul din stomac mi s-a făcut și mai mare când am auzit-o vorbind despre părinții lui Blake. Îi îndrăgeam, dar uneori puteau fi apăsători. Oare se poate să fii prea amabil, prea grijuliu? Poate prin comparație cu familia mea. Gândul de a-i invita pe soții Hathaway să revină în viața mea pentru a sărbători ocazia era, în cel mai bun caz, neliniștitor. Ei nu prea mai făcuseră nimic altceva decât s-o ocolească pe mama din ziua în care le spusese că e însărcinată cu mine. Oare m-ar fi ocolit și pe mine sau s-ar fi prefăcut interesați, de parcă toată viața le-ar fi păsat de mine? Oricare dintre scenariii îmi părea stresant, însă nu voiam să le privesc pe rudele lui Blake de un moment care poate că, pentru ele, ar fi însemnat enorm. Cerul să mă ajute, familiile noastre nici că puteau fi mai diferite!

Ca să evit alte întrebări, am tras-o pe Alli înapoi în sufragerie, unde ne-am petrecut restul serii sporovăind cu băieții. Eu m-am

relaxat alături de Blake, recunoscătoare, îndrăgostită și hotărâtă să profit la maximum de ultimele câteva ore din pauza pe care ne-o luașerăm departe de lume.

* * *

La birou fusese liniște toată săptămâna, auzindu-se doar zumzețul scăzut al aparatelor și țcănitul tastelor la care se lucra. Eu tocmai făceam niște socoteli, când mi-a sunat telefonul. Pe ecranul aprins s-a ivit numărul lui Daniel. Pentru prima dată de săptămâni întregi, m-am gândit să-i răspund. De îndată ce aveam să reiau legătura cu el, urma să înceapă lupta pentru menținerea unei distanțe sănătoase între viețile și treburile noastre. Până în momentul acela nu mă simțisem în stare de așa ceva și nu știu de ce aș fi fost mai pregătită după ce tocmai aflasem că încă doi dintre furnizorii noștri urmau să-și încheie colaborarea cu noi după lansarea PinDeelz. Poate din dorința disperată de a-mi ocupa mintea și cu altceva, în afara prăbușirii afacerii mele, am răspuns.

— Daniel, bună!

— Bună! Nu eram sigur că o să-mi răspunzi.

Aș fi vrut să-i dau o replică sinceră, dar nu voiam să-l scot din sărite. Chiar speram ca următorul capitol al relației noastre să nu mai fie atât de încărcat de certuri. Altfel, nu eram convinsă că aveam să supraviețuiesc. Daniel Fitzgerald se dovedise a fi atât violent, cât și periculos, însă eu mă silisem să cred că voi reuși să-l aduc de partea mea pe omul din spatele mașinăriei politice, din spatele straturilor de presiuni sociale care-l obligaseră să devină ceea ce era. În ciuda tuturor îndoielilor, un colțisor din adâncul sufletului meu se angajase să salveze ce se mai putea din ciudata noastră legătură tată-fică.

— Am fost plecată din oraș, i-am spus, oferindu-i o jumătate de adevăr. Ce mai faci?

— Campania merge bine, așa că nu mă pot plânge. Dar tu?

— Ăăm, bine.

Tăcerea lui s-a prelungit în următoarele câteva secunde și, în mod ciudat, m-am simțit obligată s-o umplu.

— Blake și cu mine ne-am logodit.

Reacția lui Daniel a venit cu întârziere.

— Presupun că s-ar cuveni să te felicit.

— Mersi!

Rostisem cuvântul cu voce slabă. Îmi venea greu să cred că Daniel se bucura sincer pentru mine, când el era motivul pentru care eu și Blake ne petrecuserăm cele mai chinuitoare săptămâni din viața mea departe unul de celălalt. Despărțirea fusese la un pas de a ne distruge.

— Cred că n-ai uitat de munca pentru campanie despre care am discutat, a continuat Daniel.

Am tras aer în piept și mi-am luat inima în dinți pentru a-mi susține punctul de vedere.

— Aveam nevoie de un răgaz, Daniel, după tot ce s-a întâmplat. Dar, nu, n-am uitat.

— Așadar ți-a ajuns răgazul? Ne-am putea întâlni să discutăm? Timpul trece, iar contribuția ta e în continuare importantă. N-am de gând să fiu prea încrezător în cursa asta.

Am lovit ușor cu pixul în masă, în vreme ce gândurile mi se învârtteau în jurul propriilor probleme în afaceri.

— Poate. Când ai vrea să ne vedem?

Ultimul lucru pe care voiam să i-l mărturisesc era situația în care se afla compania mea. Asta ar fi putut deschide o ușă pe care Daniel să mă împingă să lucrez permanent pentru el. Nu-mi puteam închipui o pedeapsă mai mare pentru eșecul în afaceri decât să fiu silită să accept un asemenea aranjament.

— Săptămâna viitoare am putea să luăm prânzul împreună și pe urmă să mergem la sediu. Will trebuie să te pună la curent cu câteva lucruri.

— E în regulă.

— Ne vedem atunci. Și, încă o dată, felicitări, Erica! Mă bucur pentru tine.

M-am încruntat, iar vorbele mi s-au oprit în gât.

— Mulțumesc, am reușit să-i zic în cele din urmă.

Am închis și am rămas cu ochii pironiți în telefon. Poate că nu aveam să-l înțeleg niciodată pe Daniel. Sau poate că era primul pas spre a-i dobândi încrederea și, cine știe, spre a i-o acorda pe a mea.

Restul zilei a dispărut treptat într-un vârtej de sarcini mai mult sau mai puțin importante, până când energia mi-a fost complet secătuită. M-am uitat la ceas și m-am gândit să-mi strâng lucrurile, astfel încât să-mi mai rămână câteva minute în care să mă pregătesc pentru cina cu Marie, cea mai bună prietenă a mamei mele, și cu Richard, iubitul ei. Sid a intrat în birou și mi-a întrerupt șirul gândurilor.

— Ce e?

Mi-am lungit gâtul pentru a mă uita la el. Sid și-a așezat trupul subțire într-un scaun aflat de cealaltă parte a mesei.

— Mă întrebam dacă ai câteva minute la dispoziție ca să vorbim.

M-am crispat, imaginându-mi ce era mai rău. Site-ul fusese distrus sau el își găsisese altă slujbă și renunța la Clozpin.

— E totul în regulă?

Sid a ridicat din umeri.

— În afara faptului că pierdem publicitate, iar ritmul în care atragem utilizatori încetinește... O să stăm cu mâinile în sân și-o să ne uităm de pe margine la ce se întâmplă?

M-am mai relaxat un pic, însă tonul întrebării lui m-a pus în defensivă.

— Și ce-ai vrea să fac, Sid? N-am niciun control asupra site-ului Risei ori asupra nivelului până la care sunt dispuși să meargă pentru a ne submina.

— Exact!

El m-a privit în tăcere, cu ochii lui mari și căprui.

— Și?

— Păi, ce-ar fi să te concentrezi asupra lucrurilor pe care le poți controla, în loc să te obsedeze ce fac ei? Concurența n-o să plece prea curând, iar dacă strategia ta e să aștepti și să speri că asta o să se

întâmples, atunci n-o să rezistăm prea mult. În fiecare zi apar și dispar site-uri ca al nostru.

— Ne menținem pe linia de plutire, Sid. Nu ne-am pierdut orice speranță.

M-am străduit să cred propriile cuvinte.

— Eu nu m-am angajat ca să mențin ceva pe linia de plutire. Nu văd niciun motiv pentru care n-am putea să creștem. Să ne diversificăm.

M-am încruntat.

— Ce vrei să zici?

— Vreau să zic că ar trebui să creștem miza. Ceilalți ne-au copiat conceptul și dacă nu știu să facă nimic altceva, atunci ei o să fie cei care se poticnesc. Cred că ar fi cazul să începem să ieșim din rutină. Ce-am putea face ca să îmbunătățim site-ul?

Mi-am azvârlit mâinile în aer.

— De zile întregi aproape că nu mă mai gândesc la nimic altceva, crede-mă. Vreau să spun că am câteva idei, dar nimic revoluționar.

— Poate că tu gândești la scară prea mică. Acum ți-ai făcut tot felul de relații, nu? Ce-ai spune de un parteneriat? Poate că trebuie să mai trecem încă o dată în revistă asemenea oportunități.

— N-avem nevoie de bani. Blake a investit.

— Nu la bani mă refeream. Mă refeream la lărgirea publicului-țintă. Scoate-ți din cap serviciile mărunte pe care le oferim deja și ia în calcul ce am putea face pe o scară mai largă.

Am dat din cap, smerită de sugestia lui.

— S-ar putea să fi descoperit tu ceva. Ai vreo idee?

Sid a dat din umeri.

— Nu sunt tocmai o femeie de douăzeci și ceva de ani. Simt doar că privim problema din unghiul greșit. Tu ești cea care a inventat conceptul, iar eu cred că, dacă ai putea să depășești momentul de panică și să uiți ce face PinDeelz, ai reuși să ne duci la următorul nivel. Lasă-i pe ei în urmă!

— Mersi, Sid. O să mă mai gândesc, OK?

— Sigur. Să-mi spui dacă te pot ajuta.

— Bineînțeles.

M-am lăsat pe spătarul scaunului.

— Ce mai face Cady?

— Bine. Suntem bine.

Obrajii i s-au îmbujorat. M-am străduit să-mi rețin zâmbetul.

— Mă bucur să aud asta.

Sid s-a ridicat repede de pe scaun.

— Plec. Ne vedem mâine.

Mi-am luat rămas-bun de la el, apoi am căzut pe gânduri. Am început să mâzgălesc în blocnotes, până când veniturile pierdute, pe care le însumasem cu câteva minute în urmă, au ajuns să fie înconjurate de un model cu înflorituri. Poate că Sid avea dreptate. De ce n-ar fi putut exista răspunsuri mai ușor de găsit? În ultima vreme, toate hotărârile mele importante păreau să apară ca reacție la ce se întâmpla. Unde erau vremurile în care ne conduceam după idei, nu după instinctul de supraviețuire? Aveam asigurată, din partea lui Blake, finanțarea pentru a crește și a ne continua activitatea, însă, dacă eu nu aveam să găsec o cale de ieșire din situația în care ne aflam, investiția lui urma să se piardă repede. M-am făcut mică la gândul că l-aș fi putut dezamăgi. El îmi deschisese atâtea uși, și pentru ce?

Tocmai mă pregăteam să renunț, când mi-a venit o idee. Am scotocit prin sertarul biroului, până când am găsit o carte de vizită. Am tras adânc aer în piept, pentru a mă liniști, apoi am început să formez numărul de pe cartea de vizită.

* * *

Am pășit în aerul răcoros din restaurantul Abe and Louie, iar ușa grea de la intrare a oprit lumina ce pătrunsese în interior odată cu noi. Eu l-am luat de braț pe Blake. Șeful de sală a dispărut pentru a ne pregăti masa, moment în care Blake s-a întors către mine și m-a strâns la piept. Mi s-a tăiat răsufarea când l-am simțit brusc lipit de

mine, apropierea noastră putând fi văzută de oricine s-ar fi aflat prin preajmă.

— Îți trezește vreo amintire?

Am zâmbit când mi-a revenit în minte prima noastră întâlnire întâmplătoare. Încă de pe atunci, Blake mă lăsa fără aer.

— Câteva. Eram gata să te trag într-o garderobă și să te sărut până când aveam să-ți șterg surâsul ăla îngâmfat de pe față.

El a scos un geamăt și mi-a urmărit cu degetul conturul buzei de jos. Lăcomia din ochii lui mi-a făcut inima să bată cu putere.

— Nu-i prea târziu pentru asta.

— Adevărat. Dar n-aș vrea să fim dați afară înainte să ajungă Marie aici.

— Crezi că ne-ar da afară?

Am tras aer în piept printre dinții încheștați. El mi-a cuprins ceafa în căușul palmei și mi-a sărutat cast buzele. Cu cealaltă mână, mi-a înconjurat talia, pentru a mă sprijini în timp ce mă lăsa pe spate. Am zâmbit sub apăsarea ușoară a gurii lui și i-am înconjurat gâtul cu brațele.

— Ești tare romantic în ultima vreme, nu-i așa?

Blake a rânjit și m-a ridicat, fără să-mi dea drumul.

— Să înțeleg că încă sărbătorim?

Privirea iubitoare mi s-a îndreptat către ușă, fiindcă vocea ce răzbătea dintr-acolo îmi amintise că nu eram nici pe departe singuri. Marie s-a apropiat, urmată de un bărbat brunet. În ochii ei luceau curiozitatea, mândria și dragostea, iar sclipirea lor mi-a mers drept la inimă. Blake și-a slăbit strânsoarea în care mă ținea, astfel încât să pot ajunge la ea. Marie m-a îmbrățișat cu căldură. Mi-a șoptit la ureche:

— Felicitări, fetiță scumpă!

— Mulțumesc!

S-a retras și s-a uitat în sus, la bărbatul care acum ajunsese lângă ea. Era înalt, avea aproape un metru optzeci, părul scurt, negru și pielea măslinie. Pentru câteva clipe am fost fermecată de ochii lui negri.

— Erica, sunt Richard Craven. Îmi face plăcere să te cunosc, în sfârșit!

Mi-a luat mâna pe care i-am întins-o.

— Și mie. Am auzit foarte multe despre tine.

Înalt, brunet și deloc dispus să-și asume un angajament. M-am uitat când la el, când la Marie. Ea, femeia care-mi putea fi mamă, dar care mereu îmi părea prea tânără și prea energică pentru vârsta ei, reușea cumva să pară și mai tânără alături de el, căci figura îi devenea mai blândă, aproape copilăroasă, în prezența lui.

Blake ni s-a alăturat.

— Richard, eu sunt Blake Landon.

Richard a zâmbit larg și i-a strâns mâna.

— În sfârșit, ne întâlnim.

Blake și-a mijit ochii.

— Am fost la câteva evenimente de prin oraș la care erai și tu prezent. Eu sunt jurnalist, așa că venisem acolo pentru a relata despre evenimentele locale și altele asemenea.

— Înțeleg. Păi, îmi face plăcere să te cunosc formal, Richard. Măncăm?

Marie a bătut din palme și a zâmbit.

— Hai!

Blake m-a luat de mână și a făcut un semn cu capul înspre șeful de sală care se apropia. Ne-am așezat la masa noastră, unde Marie a revărsat asupra mea o ploaie de întrebări, în timp ce așteptam să ne fie adusă comanda. Unde și când urma să facem nunta? Pe cine voiam să invităm? Când urma să plec la cumpărături în căutarea rochiei de mireasă? I-am spus ce am putut. Eu și Blake trebuia să schițăm câteva planuri privind căsătoria, înainte ca oricine altcineva să mai aibă ocazia de a stărui să afle detalii. Mă înnebunea faptul că n-aveam răspunsuri la întrebări, iar asta îmi sporea neliniștea pe care o simțeam deja.

Dorindu-mi cu disperare să scap, mi-am îndreptat atenția către discuția dintre Blake și Richard.

— Scrii pentru vreo publicație anume? a întrebat Blake.

— Ocup un post la *The Globe*, dar din când în când mai scriu și pentru alții.

— Lui Richard i se cere să călătorească destul de mult, a intervenit Marie.

— De ce fel de subiecte te ocupi? am întrebat.

Privirea bărbatului s-a întors către mine. Ceva s-a ivit în ochii lui. S-ar putea să fi fost curiozitatea sau o urmă de interes, însă nu reușeam să-mi dau seama cu precizie.

— Articolele mele chiar acoperă toată gama, dar mă interesează în mod special politica.

— Ți place?

Speram ca dezinteresul să nu mi se fi simțit în glas. Buzele lui s-au curbat într-un surâs șarmant.

— Ce poate să nu fie interesant când vine vorba de politică?

Îmi vin mie în minte două-trei chestii. Am râs cu nonșalanță, căci nu voiam sau poate nu puteam să-i dau un răspuns sincer care ar fi deschis o cutie a Pandorei deloc propice conversației politicoase din timpul cinei.

— Dar tu, Erica? Ești câtuși de puțin interesată de politică?

— Nu în mod special, nu.

Mi-am așezat șervetul pe masă.

— Vă rog să mă scuzați puțin. Trebuie să merg la baie.

— Vin și eu, draga mea, a spus Marie.

Ajunsă în fața oglinzii, Marie și-a îmbospătat machiajul, acoperindu-și cu un strat de luciu buza de jos.

— Deci, ce părere ai?

— Despre Richard? Pare grozav. Categorie, fermecător.

Ea mi-a azvârlit un surâs obraznic.

— Pe mine mă farmecă de mă ia naiba!

Mi-am dat ochii peste cap și am izbucnit în râs.

— Prea multe informații, Marie! Oricum, credeam că nu prea stați pe roze? Ce s-a schimbat?

— O vreme a fost mai mult plecat, așa că nu prea ne-am văzut. Sinceră să fiu, eu chiar credeam că totul s-a stins între noi. Dar ultimele două săptămâni au fost cu totul altfel. Nu știu. Îmi e greu să-ți explic, dar poate că pur și simplu am depășit un anumit punct în relația noastră.

— Presupun că ăsta-i un lucru bun, nu?

— Pentru moment, e suficient. Mă distrez prea mult ca să forțez nota. Cum merge treaba cu Blake? Bănuiesc că ești în al nouălea cer!

Am surâs, încălzindu-mă numai când mă gândeam la el. Ne despărțiserăm de doar câteva minute și deja mi se făcuse dor. Disperată mai eram!

— Sunt, da. M-a luat complet prin surprindere, deci probabil că încă nu m-am obișnuit cu ideea de căsătorie.

Marie a clătinat din cap și m-a lovit ușor peste obraz.

— Fetița mea! Nu-mi vine să cred! O să ajungi la altar înaintea mea. Dacă nu te-aș iubi al naibii de mult, poate că te-aș urî un pic.

Am râs.

— Blake pare a fi cel care se grăbește, altfel eu aș fi bucuroasă să-ți dau un avans.

Ea și-a lăsat ușor capul într-o parte.

— Ești sigură? Blake e minunat, dar să știi că nu ești obligată să te măriți dacă nu te simți pregătită. Nu vreau să ajungi fată bătrână, ca mine, însă mai ai destul timp.

Mi-am coborât privirea și mi-am răsucit degetele în jurul superbului inel. Nu-mi puteam imagina nimic, nicio îndoială ori rezervă, care să amenințe să intervină între mine și păstrarea bijuteriei pe mâna mea.

— Nu știu sigur dacă există cineva cu adevărat pregătit pentru o căsnicie, nu? În plus, deja am acceptat, așa că mi-am luat un mic angajament.

Am râs nervos. Marie și-a ridicat o mână și m-a mângâiat ușor pe obraz.

— Ascultă-ți inima, Erica! Pe lumea asta nu există nimic altceva decât zgomote, așa că ea trebuie să fie singura voce constantă din

viețile voastre. Dacă inima ta îți spune „da“, atunci nimic altceva nu mai contează.

M-am întins către ea și am îmbrățișat-o îndelung. M-am gândit la toate momentele în care mă liniștise, în care-mi oferise sfaturi și alinare.

— Îți mulțumesc, Marie, pentru tot! Și nu ești o fată bătrână!

Ea a râs ușor și mi-a dat drumul, clipind pentru a-și alunga lacrimile.

— Bine, gata cu astea! O să-mi stric machiajul. Hai să ne întoarcem la bărbații noștri!

Restul serii s-a desfășurat fără probleme. Am stat de vorbă, iar Marie a spus povești din verile petrecute împreună pe vremea când eu eram la școală. Orice strop de jenă ce venea odată cu sinceritatea ei era iute înlocuit de recunoștința pe care i-o purtam pentru că era singura care îmi putea reprezenta familia, altfel absentă. Blake m-a strâns de mână pe sub masă, aruncându-mi din timp în timp câte o privire vicleană, de parcă și el s-ar fi bucurat să afle câteva detalii despre trecutul meu. În lumea mea, istorisirile lui Marie probabil că erau cele care se apropiau cel mai mult de clasicele poze rușinoase din primii ani de viață.

Ne-am terminat desertul decadent, apoi Richard a luat nota de plată tocmai când mie a început să-mi sune telefonul. L-am scos din poșetă și am recunoscut numărul.

— Mă scuzați, trebuie să răspund.

Blake s-a încruntat, însă eu m-am ridicat de la masă înainte să apuce să mă ia la întrebări.

— Alo?

— Erica, sunt Alex Hutchinson.

— Alex, bună! Mulțumesc că m-ai sunat înapoi. Ăăm, nu sunt sigură că mă mai ții minte.

— Bineînțeles! Landon ne-a făcut cunoștință la evenimentul din Vegas. Mi-au trebuit câteva minute ca să-mi amintesc, dar tu ai site-ul acela de modă, nu?

— Așa e. Clozpin.

— Și cum merge?

— Una peste alta, foarte bine. De fapt, acum caut idei pentru extinderea site-ului, poate pentru introducerea unei componente de comerț online. Desigur, mi-a venit în minte numele tău și de aceea te-am sunat. Nu știu dacă vom avea ocazia să formăm un parteneriat, dar cel puțin mi-ar plăcea să-ți cer sfatul. Probabil, ești ocupat.

— Nicio grijă! Totuși, cred că ne-ar fi mai ușor să stăm de vorbă față în față. Vii cumva la ceremonia Tech Awards din weekendul ăsta?

— Ăăă, nu, i-am răspuns, căci nu voiam să recunosc faptul că nici nu știam despre eveniment.

— Aș putea să fac rost de două bilete, dacă ai avea cum să călătorești. Acolo am putea discuta eventualele posibilități de a lucra împreună. Și, bineînțeles, ai putea să treci costurile la cheltuieli de deplasare.

Am râs.

— Cred că mă descurc eu. Lasă-mă să-mi verific programul și îți trimit un e-mail de confirmare, dar știu că mi-ar plăcea să particip.

— Grozav! Dă-mi de veste. Dacă, dintr-un motiv sau altul, n-o să poți veni, peste vreo două săptămâni eu plănuiesc să trec pe la tine prin oraș ca să-mi vizitez niște rude, așa că ne-am putea vedea atunci.

— Sună bine. Mersi încă o dată, Alex!

Am închis și n-am putut să-mi ascund zâmbetul, când Blake s-a apropiat de mine în holul restaurantului.

— Cine te-a făcut să zâmbești așa?

— Era Alex Hutchinson.

— De ce discuți cu el?

Cutele dintre sprâncenele lui s-au adâncit, dar fruntea i s-a destins rapid când ni s-au alăturat Marie și Richard. Ne-am îmbrățișat în semn de rămas-bun, iar Marie m-a pus să-i promit că o s-o chem când voi porni în căutarea rochiei de mireasă.

Gândurile mi se învârteau în cap când Blake m-a condus afară. Valetul a adus Tesla până în dreptul bordurii, iar Blake mi-a deschis

portiera ca să pot urca. Odată așezat la volan, a pătruns în traficul neîntrerupt al serii. În cele din urmă, după vreo câteva minute de tăcere, m-a întrebat:

— Deci care-i treaba cu Alex?

— Azi discutam cu Sid despre cum am putea să ducem Clozpin într-o nouă direcție, încercând să mai ieșim un pic din rutină, și mi-am dat seama că, atunci când l-am cunoscut, Alex s-a oferit să mă sprijine. Nu sunt sigură că l-ar interesa un parteneriat...

— Ce fel de parteneriat?

Entuziasmul pe care mi-l stârnise telefonul primit s-a topit iute în fața scepticismului din glasul lui.

— Nu știu dacă ar lua în considerare unul. Site-ul lui e uriaș și, în mod evident, se descurcă foarte bine de unul singur. Dar acum Max și Risa și-au lansat afacerea și concurează cu noi. Deja am mai pierdut câțiva furnizori de publicitate, iar veniturile mele o să încaseze o lovitură. Mă gândeam doar...

— Pricep, dar tu iei în calcul un parteneriat cu Alex Hutchinson fără să mă consulți?

M-am foit pe scaun.

— Nu mi-am dat seama că sunt obligată s-o fac. E ceva ce ar trebui să știu în privința lui? Dacă e vorba despre vreo informație ca aceea pe care mi-ai ascuns-o în legătură cu Max, aș vrea s-o aflu înainte să iau avionul până în San Francisco, ca să mă întâlnesc cu el.

Blake a oftat zgomotos, trădându-și frustrarea tot mai intensă. A parcat brusc în josul străzii pe care se afla apartamentul și a rămas, preț de câteva clipe, cu privirea pironită în gol.

— Alex nu-i seamănă deloc lui Max. Dar mă șochează faptul că mie nu mi-ai spus nimic din toate astea. Sunt investitor în compania ta.

— Iar eu îți sunt recunoscătoare pentru ce-ai făcut, Blake. Sunt foarte hotărâtă să-ți înapoiez banii, dar dacă vreau să am vreo șansă în privința asta, trebuie să readuc firma pe drumul cel bun. Altfel, proiectul o să fie un eșec lamentabil, iar tu o să-ți pierzi investiția.

— Mă doare-n cot de bani, Erica! Ar merita să pierd patru milioane de dolari, dacă ar reprezenta costul de a te fi adus în viața mea. Ar merita să pierd și ultimul penny.

Am simțit o strângere de inimă la auzul declarației.

— Îți mulțumesc, Blake. Însă aici e vorba despre faptul că afacerea mea trebuie să meargă. Ideea de a-l suna pe Alex mi-a venit pe moment și, sinceră să fiu, nu mă așteptam să-mi răspundă atât de repede. Categoriec nu mă așteptam să fie receptiv la o discuție mai amănunțită, dar pare o șansă de care ar trebui să profit. Îți spun totul acum, literalmente la câteva minute după ce s-a întâmplat. Îmi pare rău dacă ai simțit că-ți ascund ceva, pentru că nu asta a fost intenția mea.

El m-a luat de mână și mi-a masat ușor dosul palmei.

— Îți merge bine la serviciu?

Nu voiam să ne certăm, dar îmi dădeam seama că ceva îl frământa și speram să nu fie vorba doar despre mine.

— Ai reușit să vorbești cu Michael?

— L-am sunat, dar încă n-am primit nicio veste. S-ar putea să fac un drum până în Dallas. Unele lucruri e mai bine să fie discutate față în față.

— Ai putea merge cât timp sunt eu în California.

Blake a clătinat din cap, iar buzele i s-au strâns într-o linie aspră.

— Nu, vin cu tine. Alex îmi e prieten. Am mai lucrat împreună și, în mod evident, nu vreau să călătorești fără mine.

— Mi-ar plăcea să vii. În weekendul ăsta o să aibă loc o ceremonie de premiere pentru cei din domeniul tehnologiei, iar Alex mi-a spus că ar putea să-mi facă rost de bilete, dacă reușesc să ajung.

Blake mi-a strâns un pic mai tare mâna într-a lui.

— Sigur. O s-o rog pe Cady să facă toate pregătirile. Am putea lua un avion vineri seara.

M-am aplecat și mi-am lăsat mâna liberă să-mi alunece peste nasturii cămășii. Privirea i s-a întunecat. Am rămas așa, neclintiți la adăpostul nopții, cu ochii scânteind în lumina felinarelor. Simțeam că

avea mai multe să-mi spună, însă nu voiam să-l forțez. M-am întins și am străbătut mica distanță care ne despărțea.

Lipindu-mi buzele de ale lui, am căutat dulcea profunzime a gurii lui. Sărutul s-a adâncit. Limbile ni s-au împletit. Blake mi-a eliberat mâna pentru a-mi cuprinde obrazul în palmă și a-mi întoarce fața după placul lui. M-am înălțat, căci îmi doream ca, în acele câteva clipe, trupurile noastre să se apropie și mai mult, indiferent cât de incomod ar fi fost.

— Te iubesc! i-am șoptit, gâfâind când ne-am desprins unul de altul.

Mi-am lăsat mâna în jos și, ca întotdeauna, am fost mulțumită să-l găesc întărit, cu erecția încordată. L-am sărutat apăsător, tachinându-l cu dezmierdări ale limbii, pe care mi le imaginam împărțite cu dărnicie în altă parte. Blake s-a retras, luptându-se să-și recapete suflul.

— Hai să intrăm!

Până să aibă răgazul de a se mișca, eu deja îi trăsesem fermoarul de la pantaloni și îi cuprinsesem lungimea între degete. L-am sărutat pe gât, apucându-i ușor pielea între dinți, în timp ce-l mângâiam de la bază, până la vârf.

— Fir-ar să fie, Erica, hai să intrăm! O să treacă ceva pe aici.

Am zâmbit, cu buzele lipite de ale lui.

— Și ce-o să facă? O să ne pârască? Poate că o să vrea să se uite cum ți-o sug!

I-am apucat în gură lobul urechii.

— Iubitul meu a avut o zi proastă. Lasă-mă să îndrept lucrurile!

El a expirat cu putere, iar penisul i-a tresărit în palma mea.

— Mai târziu o să te pedepsesc pentru treaba asta.

Am râs încet.

— O să mă pedepsești pentru că vreau să ți-o iau în gură? Cred că aș putea să îndur pedeapsa.

— Dacă apare vreun polițist înainte să-mi dau drumul, o să redefinim conceptul de pedeapsă. Și s-ar putea să nu-ți placă. Mișcă-te repede!

Blake s-a săltat puțin, mișcându-și mädularul în stränsoarea mea. Promisiunea de a-l gusta mă făcea să salivez. Am priceput aluzia, m-am lăsat în jos și mi-am strâns buzele în jurul cärnii fierbinți. Mi-am trecut limba peste vârș și am coborât în lungul penisului, umezindu-l pe unde treceam, până când gura mi s-a umplut de zbaterea erecției lui.

— Dracu' să mă ia! İmi place la nebunie gura ta!

Am gemut. Gustul și aroma lui de mosc İmi copleșeau simțurile. Cu mișcări ritmice, am început să-l cuprind lent și apoi să-i dau drumul. În timp ce el İmi ținea părul în pumn, am încetinit, lăsându-l să preia controlul asupra gesturilor mele. Blake m-a apucat mai strâns și m-a ghidat peste penisul lui, forțându-mă să-l primesc tot mai adânc, tot mai repede. L-am auzit lovind cu palma în volan. Șoldurile i se arcuiiau, în timp ce mă ținea de ceafă și după aceea İmi dădea drumul. Am tras aer pe nas, cu o secundă înainte ca el să repete mișcarea, punându-mi limitele la încercare.

İncă o dată, și am auzit un țipăt gătuit, moment în care i-am simțit mușchii zvâcnind. O ploaie de înjurături a umplut aerul din jurul nostru. Un șuvoi fierbinte mi-a inundat gura. L-am terminat și am înghițit urmele eliberării lui, până când a rămas curat. El m-a tras brusc în sus, lăsându-și capul pe tetiera scaunului.

— Mă omori!

— Știu cum e, i-am șoptit, deja zvârcolindu-mă de poftă.

Blake s-a întors și s-a uitat la mine.

— Ești udă toată, nu-i așa?

M-am mișcat ușor, frecarea coapselor ajutându-mă prea puțin să potolesc dorința ce ardea dintre ele.

— Da, și sunt gata să te implor să faci ceva în privința asta.

El și-a lăsat un deget să-i alunece peste decolteul adânc al bluzei mele, atingându-mi partea de sus a sânului. Mi-am mușcat cu putere buza, căci încordarea din mine creștea. Blake și-a ridicat mâna pentru a-mi desprinde buza dintre dinți, apoi mi-a acoperit gura cu a lui. Sărutul İi era profund, autoritar, în timp ce gustul İi stăruia pe buzele mele.

— Atinge-mă! am scâncit.

— Aș vrea, crede-mă! Dar de cum o să-mi bag degetele între picioarele tale, n-o să mă mai pot da jos din mașina asta fără să ți-o trag. Tu poate vrei să știe o lume întreagă că te călăresc până când îți pierzi mințile, însă, dacă e să ajung la închisoare, eu aș prefera să fie pentru ceva un pic mai notabil.

— Unde ți-e simțul aventurii? I-am tachinat.

L-am sărutat cu brutalitate, cu prea multă încordare pentru binele meu.

— Nu mai pot să aștept.

— Ba poți, crede-mă, și o să aștepți. O să aștepți chiar mai mult dacă nu-ți miști fundul înăuntru chiar acum, a mârâit el. Mașina asta nu-i destul de mare pentru tot ce am de gând să-ți fac.

Capitolul 6

Soarele cobora dincolo de linia orizontului, în timp ce avionul se îndrepta către est. Eu m-am sprijinit de trupul lui Blake, obosită după întâmplările de peste zi. Mă simțeam recunoscătoare pentru venirea weekendului, chiar dacă el aducea cu sine călătorii și din nou muncă. M-ar fi bucurat mai mult o nouă vacanță pe Vineyard, dar mă mulțumeam cu ceea ce puteam să primesc.

— Ar trebui să discutăm despre toate chestiile astea legate de nuntă. Dacă o să fiu nevoită să îndur încă o anchetă din partea lui Alli, o s-o iau razna.

Blake a zâmbit.

— Probabil că o să-i provoace un atac de cord lui Heath.

Am rămas tăcută, căci nu voiam să fac vreo aluzie la posibilitatea ca planurile de cununie să nu fie foarte îndepărtate pentru cei doi. Heath mai avea de parcurs o cale lungă pentru a-și reface viața după răstimpul petrecut la dezintoxicare. Întoarcerea în Boston, alături de familia lui și, acum, alături de Alli, părea pasul potrivit, însă cu toții îl îndrăgeam prea mult pentru a ne încrede peste măsură în perioada

bună prin care trecea. Poate tocmai acesta era motivul pentru care Blake nu insistase ca fratele său să se mute, cu toate că prezența lui în apartament ne încălca intimitatea, acum că locuiam împreună.

— Te-ai gândit la ce ai vrea să facem?

Am oftat.

— Nu cu adevărat. Cred că sunt prea emoționată ca să mă opresc asupra vreunui detaliu. Când, unde și cine... Nu-mi pot închipui cum o s-o scot la capăt.

El și-a strecurat mâna într-a mea și mi-a strâns-o ușor.

— Putem face oricum îți dorești. La urma urmei, tot ce mă interesează e să mă căsătoresc cu tine. Dacă o să se întâmple în cadrul unui somptuos eveniment care o să intre în istoria familiei Landon sau dacă o să fugim într-un weekend la Las Vegas și o să ne cununăm de capul nostru, mie nu prea-mi pasă, atâta vreme cât, la sfârșit, o să fii doamna Erica Landon. Doar nu mă face să aștept prea mult, OK?

M-am mai relaxat puțin, când am observat privirea dulce cu care rostise acel nume, numele ce urma să devină al meu.

— Sunt de aceeași părere, dar n-aș vrea să-ți dezamăgesc familia. Dacă am fugi, probabil că m-ar detesta pentru că le-am răpit momentul.

Blake a râs încet.

— Momentul lor? Scumpo, momentul o să fie al nostru. Putem să facem orice vrem. Până la urmă, Heath o să ajungă și el la ideea de căsătorie, iar Alli o să poată să-și facă atunci de cap cu pregătirile. Tu spune numai o vorbă, iar eu am și închiriat capela lui Elvis.

Mi-am odihnit capul pe umărul lui și am închis ochii.

— Nu știu. Cred că trebuie să mă mai gândesc.

— Te frământă din cauza familiei tale?

Teama din stomacul meu i-a răspuns la întrebare înainte să apuc eu s-o fac.

— Poate, puțin. Păcat că ai mei nu pot semăna mai mult cu ai tăi. Nici nu sunt convinsă că aș vrea să-i invit la o ceremonie.

— Lui Elliot i-ai spus?

Am clătinat din cap.

— Lui Daniel?

— Da, i-am spus. N-o să-ți vină să crezi, dar mi-a zis că se bucură pentru noi. M-a luat complet prin surprindere.

— Ei bine, el categoric n-o să te conducă până la altar.

— Nu cred că avem de ce să ne facem griji în privința asta. Dacă o s-o facă cineva, acela probabil că o să fie Elliot. De fapt, zilele trecute m-a sunat din senin. Nu mai vorbiseram de luni întregi.

— Nu mi-ai zis nimic despre asta.

— Ți-aș fi zis, dar tu aveai o nevoie urgentă să mă legi de masa din sufragerie. Apropo, din cauza lui am întârziat atunci.

Blake m-a strâns de mână, poate în chip de scuză tăcută. Stăteam prea comod pentru a mă mișca și a-i surprinde reacția.

— Și ce ți-a spus?

Am ridicat din umeri, dorindu-mi brusc să nu fi deschis subiectul. Înțelegeam motivele pentru care Elliot voia să ia legătura cu mine, dar detestam impresia că o făcea din obligație ori dintr-un sentiment de vinovăție. Blake m-a prins de bărbie și mi-a ridicat-o către el.

— Ți-a spus ceva care te-a supărat?

I-am întâlnit privirea și m-am îndreptat pe scaunul meu.

— Nu. Doar că discuția cu el mi-a trezit o mulțime de amintiri. Și multe dintre ele sunt triste. Vrea să vină în vizită și să comemorăm moartea mamei. S-au împlinit zece ani.

M-am uitat pe ferestruica de lângă mine, la cerul care se întu-neca. La fel cum se întâmpla în fiecare zi ori în asemenea momente, în minte mi-a apărut imaginea mamei, așa cum îmi rămăsese întipărită în memorie. Cumva, ea îmi era mereu alături.

— E ciudat cum pot să treacă anii, iar o simplă conversație să mă întoarcă atât de repede în timp. Dintr-odată, parcă aveam iar doisprezece ani. Vreau să spun că acum am ajuns o femeie în toată firea. Sunt în stare să gândesc rațional și să fac față greutăților, dar nu știu sigur dacă o să reușesc vreodată să privesc viața și moartea mamei altfel decât prin prisma trăirilor pustiitoare din copilărie.

— E logic.

— Este? Cred că ar fi trebuit să depășesc deja etapa asta, dar dialogul cu Elliot m-a făcut să-mi dau seama cât de multe lucruri au rămas undeva, acolo, nelămurite pentru mine.

— Ce simți că nu e lămurit? Mă refer la faptul că mama ta nu pare să fi avut de ales.

— Nu despre asta-i vorba! Înțeleg că nu se putea face nimic pentru a fi salvată. Mă gândesc mai degrabă la felul în care s-au dus toate de râpă după moartea ei.

— În ceea ce-l privește pe Elliot?

Am dat din cap în semn de încuviințare.

— Simt că n-am dreptul să fiu supărată pe el. În definitiv, el nu e tatăl meu adevărat. Angajamentul pe care și-l luase fusese față de mama mea și nu avea de unde să știe că ea o să se îmbolnăvească.

— Dar angajamentul fusese și față de tine.

Am stăruit asupra ideii mai mult decât mi-aș fi dorit.

— Acum nu mai are importanță. Nici măcar nu știu de ce mai vorbesc despre asta.

— Fiindcă suferi încă.

— Sunt fetiță mare. Mă descurc.

— Știu.

Blake mi-a ridicat mâna și mi-a sărutat-o gingaș.

— Nu trebuie să fii mereu al naibii de puternică.

Am râs ușor.

— Nu știu cum altfel să fiu.

— Presupun că, în privința asta, semănăm. Doar că eu aș fi mult mai fericit dacă m-ai lăsa să-ți preiau o parte mai mare din povară.

I-am aruncat o privire întrebătoare.

— Uite, întâlnirea cu Alex, de exemplu. Aș fi putut foarte ușor să ți-o pregătesc, să tatonez terenul cu el și să negociez ceva în favoarea ta. Dar ești atât de încăpățânată, încât insiști să faci totul de una singură.

— Și de ce n-aș fi?

Blake a râs.

— De ce ai vrea să fii, când pot să mă ocup eu, în vreme ce tu te concentrezi pe alte chestii?

M-am smuls din strânsoarea lui.

— Cum ar fi? Planurile de nuntă?

— Nu, cum ar fi gestionarea altor aspecte ale afacerii. Nu e ceea ce-ți place să faci?

— Construirea unor asemenea relații face parte din munca mea. Dacă e s-o facă cineva, atunci eu ar trebui să fiu aceea.

— Treaba ta, Erica. Dacă vrei s-o apuci pe calea cea mai grea, eu te las, dar n-o să plec nicăieri, așa că ar putea merita să te mai gândești. Suntem în aceeași echipă, ai uitat?

Mi-a luat mâna din poală, și-a împletit degetele cu ale mele, apoi și-a lăsat buzele să-i alunece pe brațul meu. M-am cutremurat când i-am simțit freamătul respirației pe pielea mea. Instantaneu, mi s-au întărit sfârcurile. M-am uitat pe geam, încercând din răspuțeri să rămân supărată, însă atingerea nevinovată era o periculoasă promisiune a ușurinței cu care Blake putea să preia controlul asupra mea oricând voia. Era îndeajuns de insistent, încât să înfrângă mijloacele de apărare ale oricui.

Mă puteam opune, însă el urma să câștige de fiecare dată.

* * *

Urișa sală de festivități era plină ochi de oameni. De toate felurile. De la directori până la tehnicieni, trecând prin fiecare dintre categoriile intermediare. Conform spuselor lui Blake, evenimentul reunea elita lumii tehnologiei, așa că mă puteam aștepta să întâlnesc o impresionantă parte din industrie. El purta un costum gri-închis, în vreme ce eu mă îmbrăcasem simplu, într-o rochie de un roșu intens, înfășurată pe trup, la care asortasem o pereche de pantofi negri, cu toc.

În timp ce înaintam prin mulțime, Blake își ținea un braț în jurul mijlocului meu. Gestul mă încălzea din mai multe puncte de vedere. Întotdeauna mă simțeam intimidată în astfel de ocazii și, oricât de

mult mi-aș fi dorit să stau pe picioarele mele, prezența lui Blake mă liniștea.

— Landon!

Trecuseră luni de zile de când făcuserăm cunoștință, dar, după o secundă, l-am recunoscut pe Alex care tocmai se îndrepta către noi. Privirea i-a alunecat de la Blake la mine, apoi la felul în care el mă ținea strâns. M-am gândit să mă îndepărtez, însă n-aș fi reușit decât să mă pun într-o situație jenantă. Dacă Alex nu știa deja despre relația noastră, acum aflase. Iar dacă bănuia că recentul meu succes se datora averii lui Blake... mă rog, poate că avea dreptate. Speram doar ca asta să nu-l facă să se uite cu neîncredere la prezentarea pe care o pregătisem în vederea unui eventual parteneriat.

M-am dojenit în tăcere pentru că mă repezeam să trag prea multe concluzii. La urma urmei, Blake și cu mine eram logodiți. *Logodiți*. Cuvântul mă uluia de fiecare dată când îl rosteam în sinea mea.

— Alex, îmi pare foarte bine să te văd! Mulțumesc mult că ne-ai invitat.

M-am întins pentru a-i strânge mâna în cel mai profesional fel de care eram în stare. El m-a întâmpinat cu un zâmbet larg.

— Absolut! Mă bucur că ați reușit să ajungeți. Evenimentul ăsta e întotdeauna distractiv. Toți grangurii sunt aici, așa că o să te înțelegi imediat.

— Oh, mulțumesc! am spus sfioasă.

— Așadar, spune-mi despre Clozpin! Ce mai pui la cale?

Mi-am dres vocea, sperând să nu par atât de stângace pe cât mă simțeam. Mi-am ridicat ochii spre Blake.

— Ăăm, mi-ar plăcea foarte mult să beau ceva.

Un râșnet strâmb i-a curbat buzele.

— Sigur. Alex?

Acesta și-a ridicat paharul.

— Am ce-mi trebuie.

Blake și-a croit cu eleganță drum către bar. Trupul mi s-a răcit acolo unde fusese lipit de al lui. Am tras repede aer în piept. Aveam

nevoie de puțin spațiu pentru a-i transmite lui Alex mesajul pentru care venisem. El mi-a întâlnit privirea și mi-a surâs.

— O să fiu sinceră, Alex. Afacerea merge de minune. Am atras câțiva renumiți furnizori de publicitate și, în puținul timp de când ne-am înființat, am trecut printr-o creștere impresionantă. Ne aflăm pe o puternică traiectorie ascendentă. Totuși, de curând și-a făcut apariția un site concurent. În esență, e o clonă după al nostru, iar acum încearcă să ne fure publicitatea.

El s-a încruntat.

— Probabil că e descurajant.

— Foarte, dar mi-a și deschis ochii. Echipa noastră e mai rezistentă ca niciodată, avem o bază solidă, prin urmare credem că am putea să trecem cu ușurință la nivelul următor și să-i lăsăm la coadă pe plagiatori.

Alex a sorbit din băutură.

— Cum aveți de gând să faceți asta?

— Aici intervii tu. Eu sunt deschisă oricăror sugestii, dar mi se pare un moment ideal pentru a încheia un parteneriat cu cineva care s-ar putea folosi de traficul nostru pentru a-și spori propriile vânzări, ajutându-ne în schimb să creștem. După conferința din Las Vegas, m-am uitat pe site-ul tău și, cu toate că am păstrat mereu undeva, într-un colțișor al minții, ideea de comerț online, trebuie să recunosc că am fost ocupată până peste cap cu dezvoltarea actualului nostru model de afaceri. Până de curând, nu mă simțeam pregătită pentru o schimbare majoră.

El a dat încet din cap și a schițat un zâmbet.

— Îmi dau seama de ce a investit Landon în tine.

Am râs nervos, căci nu prea știam cum să reacționez. În timp ce vorbele lui Alex îmi răsuna în cap, gândurile mi s-au îndreptat către Blake. Mi-am lăsat capul într-o parte și l-am cercetat preț de câteva clipe.

— Nu-mi amintesc să fi pomenit faptul că Blake a investit în companie, dar poate că era evident.

— Aș fi putut să presupun, dar nu e cazul. Azi am discutat puțin cu el la telefon. Voia doar să vadă ce mai fac și a venit vorba despre tine. Nu-ți face griji, era hotărât să te lase să-mi prezinți oferta. Totuși, nu mi-a spus nimic despre plagiatori, ceea ce mă face să fiu și mai impresionat de sinceritatea ta în privința asta.

Am strâns din dinți. Nu știam dacă să mă enervez pe Blake sau să mă mândresc cu faptul că-l impresionasem pe Alex. De ce se amesteca de fiecare dată? Când avea să priceapă că mă puteam descurca și singură? Creierul îmi amintea că voia să mă ajute, că avea chiar o nevoie obsedantă s-o facă, însă o altă parte din mine se întreba dacă într-adevăr mă credea în stare să mă afirm.

Glasul lui Alex mi-a întrerupt șirul gândurilor.

— Pare un început promițător. Hai să ne întâlnim mâine și să discutăm pe îndelete! N-aș vrea să te rețin de la petrecere. Sunt sigur că Blake abia așteaptă să te prezinte. Aici sunt mulți oameni pe care merită să-i cunoști.

A făcut semn cu capul înspre cei din spatele meu. M-am întors în direcția privirii lui, brusc mai hotărâtă să găsesc chipul lui Blake în mulțime decât să mă dau bine pe lângă eventualul meu viitor partener de afaceri. Când l-am zărit, inima mi s-a prăbușit în stomac. Profilul lui sculptat era îndreptat către al Risei. Ea își răsucea pe deget o șuviță de păr negru ca tăciunele, rostind cuvinte pe care nu le puteam desluși. Era gătită ca întotdeauna, într-un costum de firmă, negru din cap până în picioare. Dar avea un aer nesigur, cu ochii mari și trupul depărtându-se ușor de silueta neclintită a lui Blake.

— Erica?

Mi-am îndreptat din nou atenția către Alex.

— Ți convine să luăm mâine prânzul împreună?

Gândurile mi se împrăstiaseră brusc.

— Da, e în regulă.

— Grozav! Hai să ne vedem la restaurantul hotelului, în jurul orei douăsprezece!

— Sună bine. Abia aștept.

În clipa următoare, Blake era lângă mine și mă apuca de braț. Strânsoarea lui era îndeajuns de puternică, încât să-mi transmită un semnal de avertisment. Oare când mă armonizasem atât de bine cu stările lui de spirit? Și de ce începuse corpul meu să reacționeze atât de puternic la ele?

— Alex, vrei, te rog, să ne scuzi?

Tonul lui Blake nu mai părea degajat și lipsit de griji. În schimb, cuvintele îi erau tăioase, de parcă Alex n-ar mai fi fost un vechi prieten al lui, ci doar o altă cunoștință din lumea afacerilor.

— Bineînțeles! Să aveți amândoi o seară plăcută!

Fără nicio altă vorbă, Alex și-a fluturat mâna în semn de rămas-bun. Blake m-a condus către ușa pe care abia intraserăm, strângându-mă un pic mai tare. Am rezistat ispitei de a mă smulge din mâna lui și a-i cere socoteală pentru că mi-o luase înainte cu propunerea către Alex. Voiam să mă înfurii pe el fiindcă, din nou, se amestecase inutil în viața mea profesională, însă ceva era categoric în neregulă dincolo de toate astea.

— Ce caută Risa aici?

— A venit din același motiv ca toți ceilalți participanți. Să vadă și să fie văzută.

Răspunsul a fost rostit printre dinții încleștați. Îngrijorarea mi-a strâns un nod în stomac. Am încetinit pasul în dreptul lifturilor, unde Blake a apăsat cu putere pe buton.

— Ce ți-a zis?

S-a auzit clinchetul ascensorului și am intrat într-o cabină care, din fericire, era goală. Ușile s-au închis încet, moment în care el m-a împins în peretele împodobit cu oglinzi și m-a ținut acolo cu propriul trup. Mi-a înșfăcat maxilarul, silindu-mă să mă uit în ochii lui. Nu-i puteam ocoli privirea sfredelitoare.

— O să te întreb pentru ultima dată. Iar tu o să-mi spui dracului adevărul! Altfel, totul s-a terminat între noi. Gata!

Nodul din stomacul meu s-a dublat la auzul amenințării.

— M-ai mințit o dată, crezând că mă protejezi, dar dacă mă minți și acum, o să fie ultima oară când o să mai ai ocazia.

A tras scurt aer în piept.

— Spune-mi adevărul și o scoatem noi la capăt.

Inima îmi bătea atât de tare, încât credeam c-o să-mi sară din piept. Preț de câteva secunde, am fost prea uluită ca să pot răspunde.

— Blake... mă sperii.

Își tot mișca maxilarul, de parcă s-ar fi luptat cu vorbele pe care le reținea în spatele conturului neclintit al frumoaselor lui buze.

— Ți-ai. Tras-o. Cu James?

Inima mi s-a oprit în loc. M-am uitat în ochii lui, căutând cu disperare motivul neașteptatei întrebări.

— Nu, am șoptit.

Liftul s-a oprit, iar Blake m-a lăsat și a pornit-o în viteză pe hol. M-am grăbit să ies din cabină și să-l urmez până în camera noastră. Am rămas lângă ușă, cu gândurile încă învălmășindu-mi-se în cap. Oare ce-i spusese Risa? Ce-l făcuse pe Blake să se aprindă atât de tare, aparent din senin?

El și-a aruncat haina de pe umeri. Aceasta a căzut pe un scaun, în timp ce Blake se îndrepta către fereastră. Vârându-și mâinile în păr, s-a întors cu fața către generosul peisaj al orașului.

Eu nu făceam decât să mă holbez. Înmărmurită, înfricoșată, îndrăgostită. Nu știam ce se petrecea între noi în seara aceea, dar detestam depărtarea pe care o simțeam deja între noi. Am făcut un pas către Blake, însă m-am oprit brusc când s-a întors cu fața către mine. Când ochii ni s-au întâlnit iar, mi s-a tăiat răsufierea. Complet. Privirea lui era mai întunecată și mai rece ca niciodată. Bărbatul pe care-l aveam în față nu mai era iubitul meu dulce și romantic, ci miliardarul necruțător, ce nu admitea să-i stea cineva în cale.

— Dezbracă-te!

Ordinul s-a așternut peste liniștea dintre noi. Cuvintele mi-au înghețat trupul și fiori reci au început să-mi urce pe șira spinării.

— Blake, nu înțeleg...

El și-a deschiat cămașa, apoi și-a scos-o fără grabă din pantalonii.

— Vreau să te dezbraci. Să rămâi goală aici, în mijlocul camerei.

— De ce... de ce ești așa de supărat pe mine?

Masca de calm de pe figura lui s-a frânt. O grimasă de profundă nemulțumire i-a scos la iveală dinții.

— Fir-ar să fie, Erica! Îmi iau altă cameră și mâine-dimineață mă urc în primul avion care pleacă de-aici. N-ai decât să dormi singură și să te întorci singură acasă. Dacă asta vrei, atunci ar trebui să mă pui la încercare în momentul ăsta. Să vezi câtă libertate îți acord.

Pielea i se înroșise. Oare mai fusese vreodată atât de furios pe mine? Dar de ce? Mușchii maxilarului îi tresăreau, încordându-se în timp ce Blake îmi aștepta reacția. Am dat să vorbesc, dar n-am fost în stare. Habar n-aveam de ce trebuia să mă apăr. Ce ne înhățase în toiul unei seri plăcute și ne azvârlise în mijlocul aceluia vârtej de neașteptată mânie?

Ca pentru a-mi răspunde la întrebarea nerostită, Blake a început să-mi vorbească pe un ton scăzut și măsurat.

— Risa mi-a spus despre James. Ți amintești mica întâlnire pe care ați avut-o în fața biroului, după ce eu o adusesem pe ea cu mașina la firmă? Se pare că treaba s-a încins destul de tare între voi doi.

Și-a plecat ușor capul într-o parte.

— Presupunând că există ceva adevăr în spatele poveștii.

Nu! Nu se putea întâmpla una ca asta! Ochii mi s-au împăienjenit din pricina lacrimilor pe care mi le înghițeam. Eram încremenită. Fără să stau pe gânduri, aș fi făcut orice ca să împiedic lucrurile s-o ia pe panta aceea.

Blake și-a aruncat cămașa cât colo și s-a apropiat de mine.

— V-ați excitat pe plajă? Parcă-mi amintesc că erai destul de înfierbântată după aia.

— Blake! l-am rugat.

Interpreta totul greșit. Naiba s-o ia pe Risa pentru că îmi făcuse așa ceva! Pentru că ne făcuse așa ceva. El s-a oprit în fața mea și m-a

privit drept în ochi. Părea mai înalt, mai intimidant decât îmi aminteam să fi fost vreodată. Mi-am lăsat umerii în jos, căci atitudinea lui părea să-mi ceară asta.

— Nu-i adevărat? Spune-mi că nu-i adevărat!

Am închis gura cu un pocnet. Orice răspuns ar fi fost inutil. Blake nu părea interesat de scuzele mele. El și-a trecut degetele prin părul meu și l-a apucat de la rădăcină, pentru a mă trage cu câțiva centimetri mai aproape. Mica durere m-a făcut să scâncesc. Măinile mele i-au găsit pieptul, folosindu-l drept punct de sprijin când genunchii mi s-au înmuiat un pic. Fierbințeala pielii lui aproape că o frigea pe a mea. Blake s-a aplecat astfel încât răsuflarea lui să-mi atingă părul, gâtul. Îi simțeam mirosul, mirosul bărbatului pe care-l iubeam și care poate că, în acele momente, mă ura.

— Dezbracă-te!

Veninul din vocea lui fusese înlocuit de o încrâncenare periculoasă, care-mi făcea pielea ca de găină.

— Și îngenunchează!

Am închis ochii. Am expirat cu putere, deja simțindu-mă dezgolită de vorbele lui. Îmi venea să plâng, dar îmi aminteam de amenințarea lui. Avea să mă părăsească. Poate doar pentru o noapte, însă gândul de a-l vedea plecând în toiul a tot ce se întâmpla mă umplea de groază. Nu-mi venea să cred că nu-i dăduse deja prin cap să renunțe complet la mine.

El mi-a dat drumul. A fost cât pe ce să mă împiedic când s-a îndepărtat. Mi-am lăsat ochii în pământ, în timp ce mâinile îmi alunecau fără astâmpăr peste rochie. Fără să mă gândesc, fiindcă oricum nu mai reușeam să pricep nimic, mi-am aruncat pantofii din picioare, unul câte unul. Degetele mi s-au îndreptat către nodul care-mi ținea rochia strânsă pe corp. Am tras cu stângăcie de el, fiindcă deja îmi tremurau rău mâinile. L-am desfăcut și am lăsat rochia să cadă pe podea, la picioarele mele. Simțind că secunde se scurgeau una după alta și știind că Blake le număra, așteptând, mi-am desprins repede sutienul, apoi mi-am tras în jos chiloții.

Am rămas pe loc, goală-puşcă. Tăcerea se prelunga între noi. Mi-am ridicat capul pentru a-l căuta. Ochii lui, în care emoțiile dezlanțuiseră furtuna, păreau a-mi lătra porunca în liniștea camerei.

Ascultând ordinul nerostit, m-am lăsat în jos și mi-am așezat mâinile tremurânde pe genunchi. O voce dinlăuntrul meu îmi țipa că n-ar trebui s-o fac, nu așa, însă o alta îi răspundea că meritam să îndur fiecare clipă. Orice s-ar fi întâmplat, nu-l puteam lăsa să mă părăsească, iar dacă trebuia să cad în genunchi pentru a-l determina să rămână, atunci asta aveam să fac.

Capitolul 7

Mă uitam țintă la covorul din fața mea. Asta-și dorea de la mine. De fiecare dată când îmi venea să întreb de ce, când îmi venea să mă împotrivesc, îmi răsunau în minte vorbele lui Blake.

Supunere totală. Control total asupra plăcerii și durerii tale.

Asta voia... să mă supun. Nu intenționa să se explice. Aș fi putut să-mi cer scuze. Am fi putut să vorbim, să ne certăm, însă în momentele acelea voia să mă supun. Poate că și eu aveam nevoie de același lucru. De tornada iscată atunci când trupurile ni se izbeau, cufundând restul lumii în tăcere. Doar că Blake era furios, iar eu detestam să citesc asta în ochii lui, știind că eu eram de vină.

S-a lăsat pe vine în fața mea, însă eu am rămas cu privirea îndreptată în jos, concentrându-mă asupra pantofilor lui, asupra felului în care pantalonii i se întindeau peste coapsele musculoase. Doamne, superb mai era! Până și atunci când se înfuria al dracului de tare.

Mi-a atins ușor obrazul cu mâna, stârnindu-mi un fior ce mi s-a prelins pe șira spinării.

— Dacă n-aș fi atât de capsat în clipa asta, poate că aș fi impresionat de tine, Erica. Micuța mea supusă și-a învățat în sfârșit lecția. O să vedem cât te ține, fiindcă în seara asta o să primești o pedeapsă de-o s-o ții minte toată viața. Crezi că rezști?

Am ridicat capul și am mijit ochii. Luptătoarea din mine amenința să se răstească la el. Am tras încet aer în piept, potolindu-mi răsuflarea în timp ce expiram pe nas. *Treci cu bine de furtună.*

— Tot nu vrei un cuvânt de siguranță?

Pieptul lupta să mi se umfle odată cu următoarea răsuflare. Am inspirat repede și am clătinat din cap, lăsându-mi din nou ochii în jos. Mă convinsesem prosteste că, dacă îmi voi alege un cuvânt de siguranță, asta îi va da lui Blake dreptul să mă forțeze să-l folosesc.

El și-a trecut vârful degetelor peste buzele mele, umplându-mi-le de furnicături.

— Te-a sărutat. I-ai răspuns la sărut?

Am tras aer printre buzele care acum îmi tremurau.

— În caz că n-ai observat, în seara asta n-am chef să mă repet. I-ai răspuns la sărut?

— Da, i-am... i-am răspuns.

Cuvintele mi-au lăsat un gust acru în gură. De ce? De ce îmi îngăduisem să rătăcesc al naibii de departe? Un strop de greață mi-a pătruns în stomac la gândul că riscam să-l pierd pe Blake pentru o prostie de moment.

— Ți-a băgat limba în gură?

Am așteptat o clipă, după care am dat din cap în semn de încuviințare, simțind cum greața deja se învârtea amețitor prin mine. Atingerile lui ușoare au coborât spre sânii mei. Blake a cuprins în palmă greutatea unuia dintre ei.

— Dar mâinile lui? Cum a putut rezista țâțelor ăstora perfecte, când limba lui era la tine în gură? Te-a atins aici?

M-a tras de sfârc, făcându-mă să scâncesc.

— Nu știu. Nu.

Coborând mai mult, palma lui mi-a lunecat peste mijloc, până când mi-a pătruns între picioarele desfăcute. Mi s-a așezat peste labii, abia atingându-le.

— Aici?

— *Nu!* am insistat.

— Ai fi vrut s-o faci?

— Nu.

Blake m-a plesnit peste zona intimă, cu o mișcare aspră, în urma căreia trupul mi-a fost zguduit de durere, dar și de o neașteptată plăcere.

— Adevărul, Erica! s-a răstit el.

— Aș fi vrut să fi tu în locul lui, m-am repezit să răspund. Dacă vreo parte din mine și-a dorit ceva, ăla era motivul. Dar nu te mint când îți zic că n-am simțit absolut *nimic*.

— Vrei să-mi spui că el te-a ținut într-un sărut îndeajuns de lung, încât să-l vadă și Risa, și-a băgat limba aia nenorocită în gura ta, dar tu n-ai simțit nimic?

Am închis ochii, căci detestam tot ce se întâmpla. Totul era alandala, tot atât de confuz pe cât fusese și sufletul meu în ziua aceea, când îl lăsasem pe James să se apropie prea tare. Gâtul mi s-a strâns de emoție.

— Blake! Te rog să mă crezi! Totul s-a întâmplat foarte repede. M-a luat pe nepregătite și poate că, pentru o fracțiune de secundă, da, am crezut că-l vreau. Dar pe urmă nu l-am mai putut suporta. Deși credeam că te-ai dus, că n-o să te mai am niciodată, nu-l voiam pe el. Pe tine te voiam, iar el *nu* e ca tine. *Niciodată* n-o să fie ca tine. Chiar dacă mă urăști și mă pedepsești, asta n-o să se schimbe niciodată.

Ultimele vorbe le-am rostit cu glas înlăcrimat, ele reprezentând adevărul care m-ar fi bântuit până în ziua morții, dacă Blake m-ar fi părăsit vreodată. Dacă, Doamne ferește, ar fi plecat, m-ar fi distrus pe veci!

— De ce nu mi-ai spus? De ce dracu' a trebuit să aflu așa?

Mi-am lăsat capul în jos.

— N-am vrut să te rănesc, Blake, am spus eu, însă era prea târziu pentru asta.

— Ai idee cât de furios sunt în clipa de față?

Vocea lui era joasă, periculos de joasă. M-am încumetat să-l privesc în ochi. I-am văzut printre lacrimi, ca prin ceață. Lipsa înțelegerii din ei m-a înfiorat și mai tare.

— Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău...

Glasul îmi tremura, dar îmi doream cu disperare s-o știe.

— Chiar îți pare? Și vrei să-mi arăți cât de rău îți pare?

— Fac orice vrei!

Am întins o mână către el, însă m-a oprit, ținându-mi încheieturile departe de trupul lui.

— Ce te face să crezi că te mai vreau după ce ai făcut?

Parcă mi-ar fi înfipt un cuțit în inimă, atât de tare m-au lovit cuvintele lui. Însă ochii spuneau altă poveste. În ei vedeam furia, dar și durerea. Nu îndeajuns de multă încât să-i înmoaie trăsăturile, dar suficientă încât să-mi dea o cât de mărunță speranță.

— Tu ești singurul pe care o să-l mai doresc vreodată. Te rog să nu mă urăști! Blake, am fost proastă și speriată. Urăsc tot ce s-a întâmplat, că am renunțat la noi înainte să ne găsim drumul de întoarcere unul spre celălalt. Te iubesc! Te rog... lasă-mă să ți-o arăt!

El a ezitat câteva clipe, după care mi-a eliberat încheieturile. S-a ridicat și a străbătut scurta distanță până la canapea. Respingerea bruscă mi-a îngreunat și mai tare bolovanul pe care deja îl simțeam în burtă. Mi s-a tăiat răsufierea când am auzit șfichiuitul curelei ce ieșea din găicile pantalonilor. Blake a ținut-o o vreme în mână, ținându-mă cu o privire plină de înțeles. Am simțit o gheară în pieptul care urca și cobora grăbit, sub presiunea răsufării acum accelerate. Blake a lăsat pe neașteptate cureaua să-i cadă pe podea, apoi s-a așezat pe canapea.

Și-a tras fermoarul pantalonilor, eliberându-și erecția. A început s-o frece încet, mișcându-se în sus și în jos pe toată lungimea întărită. Un alt fel de încordare i-a cuprins atunci trupul, una de care îl

puteam scăpa, dacă m-ar fi lăsat. Câteva clipe s-au scurs în timp ce el se masturba, fără să-și ia ochii de la mine. Mi-am înfipt unghiile în partea de sus a coapselor. Îmi doream cu ardoare să mă duc la el, însă m-ar fi pedepsit dacă m-aș fi mișcat fără permisiunea lui. Nu îndrăzneam să vorbesc.

— Treci încoace! mi-a spus, cu glas răgușit.

Ușurată, am dat să mă ridic. Însă Blake m-a întrerupt.

— Tărăște-te! Te vreau în patru labe, până când o să-ți spun eu să stai altfel.

Am șovăit un pic, pe urmă am început să mă mișc. Covorul îmi intra în palme și îmi înțepa genunchii în timp ce străbăteam distanța dintre noi. Obrajii îmi ardeau de rușine. Poziția aceea mă făcea să simt toată umilința la care ar fi vrut Blake să mă supună.

Însă nimic nu-mi putea potoli setea de el. M-am așezat între picioarele lui, cu trupul sprijinit pe călcâie, la fel de dornică pe cât fusesem cu câteva clipe în urmă. Capătul umflat al penisului îi dispărea în palmă, apoi reapărea când mâna îi aluneca spre bază. Vârful scânteia datorită umezelii. Mi-am lins buzele, aproape simțindu-i gustul. Dintr-odată mi-am dat seama că nu-mi doream nimic mai mult decât să-l am în gură. I-aș fi putut alunga supărarea, aș fi putut ostoi pofta ce ardea în noi amândoi.

— Îl vrei?

Încordarea îi slăbea vorbele, pe măsură ce ritmul mișcărilor devenea tot mai rapid.

— Da.

M-am ridicat de pe călcâie și mi-am așezat mâinile pe genunchii lui.

— Nu-l meriți. Nu meriți satisfacția pe care ți-ar da-o.

Cuțitul pe care deja mi-l vârâse în inimă s-a răsucit. M-am lăsat în jos, ca un animal rănit.

— Te rog! Dă-mi voie! l-am implorat încet.

Blake a răsuflet printre dinții încleștați. Mi-am mușcat buza, căci propria mea frustrare creștea odată cu apropierea orgasmului său.

Vorbele păreau să se fi pierdut. Oare avea să mă ignore până ce-și va fi dat drumul? Mi-am lăsat mâinile să alunece în sus, pe coapsele lui, apoi să revină în jos. Mi-am lins buzele, imaginându-mi că-i simt gustul pe ele, că-i simt dorința împingându-se printre ele.

— Lasă-mă să te satisfac, scumpule! Te iubesc! Vreau s-o fac.

Pleoapele i s-au lăsat în jos, iar mușchii i s-au încordat sub atingerea mea.

— La dracu'! a gemut.

Capul i-a căzut pe spate în momentul în care, tremurând, a tras aer în piept. Prinzând curaj, mi-am așezat o mână peste a lui, oprindu-i mișcările rapide. O clipă mai târziu, pătrunsese adânc în umezeala gurii mele. Am început să-i încercuiesc rapid vârful cu limba. Obrajii mi s-au subțiat când am supt cu putere și l-am cuprins cât de mult am putut. M-am mișcat și am gemut, iar coapsele mi s-au frecat una de alta când mi-am schimbat poziția, pentru a-l putea primi cât mai adânc.

Atât i-a trebuit ca să ajungă pe culme. Câteva împunsături grăbite în fundul gâtului meu și s-a cutremurat, scoțând un gemăt ca de durere. M-a apucat de păr și m-a ținut lângă el, până când s-a golit complet, iar penisul a început să-i zvâcnească și să-i pulseze în timpul șocurilor de după orgasm.

Durerea pe care mi-o provoca statul în genunchi și disconfortul de a fi mișcată pentru plăcerea lui s-au pierdut în planul secund de îndată ce i-am simțit gustul, i-am inspirat mirosul. L-am lins până ce l-am curățat de la bază până la vârf. Iubitul meu, frumosul meu iubit chinuit! Îmi doream să fiu așa de dragul lui. Îmi doream să-l ador, să-l slujesc. Îmi doream să fiu totul pentru el, până și în acele momente întunecate, când nimic nu mai avea sens în afara poftelor cărnii.

Blake și-a retras penisul din gura mea, iar zgomotele gâfâielilor noastre au umplut liniștea. Aveam sânii grei și umflați. Umezeala mi se strânsese între picioare. Îl voiam pe loc, oricât de furios fusese cu câteva minute în urmă. Însă m-am luptat cu imboldul de a-i arăta asta, de a-i

cere mai mult. Mi-am lăsat mâinile să-mi alunece înapoi pe genunchi, respirând și așteptând să treacă valul de dorință ce se înălțase.

El și-a ridicat capul. Chipul i se îmblânzise după orgasm, însă maxilarul rămânea încordat.

— Atinge-te!

Fără să mai stau pe gânduri, mi-am băgat mâna între picioare. Ștergându-mi umezeala excitării de pe clitoris, am intrat într-un ritm. Ochii mi s-au închis. Un geamăt slab mi-a scăpat printre buze când mi-am imaginat că degetele lui erau acolo, satisfăcându-mă.

— Ți-ai dori să fiu eu cel care te atinge?

— Da.

— Ai vrea să-mi vâr mădularul în păsărica aia udă a ta?

— Da, am spus, cu răsuflarea tăiată.

Mi s-a strâns stomacul, iar fierbințeala mi-a făcut pielea de găină. Mijlocul vaginului pulsa și se încheșta, vrând să fie umplut de el. Să-l primească pe de-a-ntregul, până când toată nebunia avea să dispară și aveam să rămânem doar noi doi.

— Dă-i înainte și freacă-te!

Un fior de teamă mi-a străbătut corpul când l-am simțit pe Blake îndepărtându-se de mine. Dacă mai devreme era dispus să mă ocolească, ce-l împiedica să mă ațâțe, să mă ducă până pe marginea prăpastiei și să mă lase acolo, doar ca să-mi facă în ciudă? Degetele îmi lucrau febril pe deasupra clitorisului. Orgasmul se apropia, eu îl goneam. Cu pleoapele strânse, blocam orice altceva din jurul meu. Deodată am fost convinsă că el urma să mă lase nesatisfăcută, dacă nu aveam să merg singură până la capăt.

— Blake! am gemut.

Numele lui mi-a zburat de pe buze ca o rugă deznădăjduită. Nu era în trupul meu, dar încă îl simțeam în fința mea. Îmi cotropea gândurile, prinzând rădăcini în fiecare fantezie ce avea să mă ducă vreo dată până la orgasm. L-am ținut aproape în timp ce zgâriam canapeaua rămasă goală, ridicându-mi șoldurile în goana către mine însămi.

— Sunt aici.

Am deschis brusc ochii când i-am auzit vocea din spatele meu. N-am apucat să mă concentrez, căci el și-a trecut un braț pe sub coatele mele, trăgându-mi umerii în spate. Sâni mi-au ieșit în afară. Clitorisul îmi pulsa, cerând atenție. Mă mișcam fără astâmpăr, prea nerăbdătoare să termin sau să fiu terminată. Cu mâna liberă, Blake m-a apucat de gât, mișcarea fiindu-i blândă, dar în același timp autoritară. Încercuindu-mă, și-a așezat degetul acolo unde pulsul bătea mai tare.

— Vreau să-i arăt corpului tău cui îi aparține, dar vreau să te aud spunând-o, mi-a șoptit el și mi-a luat lobul urechii în gură.

L-a supt, după care l-a mușcat tare. Am tresărit, atât cât îmi permitea strânsoarea lui. Eram prea încordată. Blake mi-a alinat usturimea cu limba. Săruturi fierbinți, presărate în josul gâtului meu de buzele lui întredeschise, m-au făcut să mă zvârcolesc, incapabilă să respir. Mi-am împins șoldurile în spate, către erecția lui, implorându-l în tăcere să mi-o tragă. El m-a silit să mă aplec, astfel încât să-mi lipesc pieptul de canapea. Și-a desprins mâna de pe gâtul meu și mi-a cuprins partea din față a trupului. A pătruns în fierbințeala umedă dintre picioarele mele și a început să-mi tachineze întăritura clitorisului. Atingerea m-a făcut să mă crispez, iar ritmul lent al mișcărilor lui m-a dus în pragul nebuniei.

— Ești a mea, Erica. Inima ta, sângele care trece prin ea când te țin în felul ăsta. Corpul tău, felul în care se mișcă pentru mine, în care-și dă drumul pentru mine. Toate sunt ale mele. Spune-o! Spune-mi că ești proprietatea mea, scumpo!

M-am mișcat sub atingerea lui, ignorându-i porunca.

— Spune-o!

Am tresărit, căci îndârjirea se stărnise din nou în mine.

— Eu nu sunt proprietatea nimănui.

— Poftim?

În tonul întrebării lui se simțea provocarea. Cumva, focul dorinței îmi alimenta și furia. Aveam nevoie să-mi dau drumul, să scap de tensiune, de toată tensiunea.

— Nu sunt proprietatea nimănui! am izbucnit, simțindu-mă iar frustrată și neajutorată.

Blake și-a luat degetele de pe clitorisul meu. M-a apucat strâns de păr și m-a tras către el, împingându-și penisul întărit în fundul meu. Am tras brusc aer în piept, iar mânia mi s-a stins în vârtejul nevoii de a fi călărită.

— Te înșeli! Din secunda în care ți-am pus inelul pe deget, ai devenit proprietatea mea. Nu face pe proasta și nici nu te comporta ca și cum n-ai ști-o. Mi-ai promis că nimeni n-o să se mai atingă vreodată de tine. Ai uitat? Te-am pedepsit atunci și voi continua să-ți pedepsesc fundul iar și iar, până când o să aud nenorocitele alea de cuvinte!

S-a retras și s-a mișcat într-o parte, iar în clipa următoare am simțit plesnitura curelei lui peste coapse. Țipătul pe care l-am scos a fost înăbușit de canapea, când am primit o nouă lovitură.

— Blake!

— Putem s-o ținem așa cât vrei tu. Faptul că-ți văd fundul cum se înroșește nu face decât să mă excite.

— Noi nu eram împreună!

Vocea mea, încărcată de toate emoțiile care lui păreau a-i lipsi, s-a frânt când Blake a lăsat o nouă plesnitură arzătoare să-mi atingă fundul.

— Și a cui naibii a fost vina? a lătrat el.

A mea. Pielea mi-a devenit de două ori mai fierbinte când încă o izbitură a nimerit în același loc. Am țipat, m-am încordat și m-am ferit, însă el mă ținea prea strâns. Nu făcea pauză între lovituri. Voia să simt biciuiala așa cum n-o mai simțisem niciodată până atunci.

Ești proprietatea mea.

Vorbele mi s-au întipărit în creier în vreme ce încasam plesnitură după plesnitură, încordându-mă tot mai tare, până când am crezut că mușchii o să-mi înțepenească. Fiecare atingere îmi trezea o durere atât de mare, încât plăcerea părea ceva foarte îndepărtat. Fiecare atingere părea mai dură decât precedenta, până când am amorțit. Lacrimile

îmi cădeau și singurul loc în care mai puteam simți chinul era sufletul, acolo unde eu îl rănisem și pe el, și pe mine.

Când Blake s-a oprit, abia dacă am simțit ușurarea. Imaginea camerei, văzută dintre pernele de pe canapea, era încețoșată de lacrimi. El mi-a desfăcut genunchii și m-am zguduit când mi-a atins cu palmele pielea sensibilă ce primise focul pedepselor lui. Degetele i-au alunecat de-a lungul crăpăturii dintre fese, pătrunzându-mi în vaginul umed și adâncindu-se acolo. Am scâncit, copleșită de tot ce se întâmpla. Trupul meu era ca un fir de înaltă tensiune, amortit și, în același timp, supraîncărcat. În ciuda pedepselor, eram udă leorcă în așteptarea lui Blake.

El s-a retras, apoi și-a lipit degetul ud de mijlocul anusului.

— Ar trebui să ți-o bag aici. O meriți, mi-a șoptit.

Am scuturat din cap. Rezistasem durerii, dar nu mai puteam suporta. Oricum nu credeam că aș fi putut îndura așa ceva. Nu știam dacă avea să mă lase să-mi dau drumul, dar până și o asemenea soartă înnebunitoare era mai bună decât aceea cu care mă amenința.

— Te rog, nu!

Un al doilea deget m-a pătruns și m-a întins. Răsuflarea mi s-a oprit în gât, iar creierul mi s-a retrezit la viață, alungând ceața. Mi-am ridicat capul de pe canapea și m-am încordat din creștet până-n tălpi.

— Nu! Te implor, Blake! Te rog, n-o face! Nu pot!

El a rămas neclintit în spatele meu și s-a retras fără niciun cuvânt. Ușurarea m-a izbit ca un baros.

— Poate că nu în seara asta, dar o să te iau pe la spate. Poți să te bazezi pe asta. Și știi de ce?

S-a lăsat în jos și mi-a atins ușor urechea cu buzele.

— Pentru că ești proprietatea mea, mi-a șoptit.

Am strâns din dinți, simțind un firisor de îndârjire ce încă stăruia în mine. Nodul din gât anunța torentul de emoții ce năvălea către ochii mei. Așteptare, durere, dragoste. Indiferent câte minute sau ore trecuseră, ele aduseseră un șuvoi de emoții, care mă sfârtecau precum o furtună cu tunete și fulgere.

— O să ți-o trag și, Dumnezeu să mă ajute, n-o să-ți dai drumul înainte să-ți spun eu!

Apucându-mă strâns de șolduri, Blake și-a strecurat penisul în deschizătura pulsatilă a vaginului meu și l-a împins cu putere. Un geamăt aproape sălbatic a umplut aerul și abia apoi mi-am dat seama că era al meu. Un fel de plăcere deznădăjduită mi-a inundat întreaga ființă. Îmi curgea prin vene, de parcă ar fi fost cel mai puternic drog, scoțându-mă din minți și ducându-mă în acel loc în care nimic nu mai conta pe lume, în afară de trupul lui în al meu. Folosindu-și genunchii, Blake mi-a desfăcut și mai tare picioarele, astfel încât să-i simt fiecare apăsare până în adâncul meu.

— A mea.

Se împingea ritmic în mine.

— N-o s-o mai uiți niciodată, Erica.

Stăpânirea lui mă mistuia, mă ducea pe alt tărâm. Aveam nevoie de ea, aveam nevoie de el. De tot ce se întâmpla în acele momente. Și eram a lui.

A mea. Ești a mea. Sunt a ta. Pentru totdeauna. Repetam prostește cuvintele, ca pe o formulă sacră, până când au ajuns să-și piardă sensul. Sunt proprietatea ta. Sunt proprietatea ta. Întotdeauna am fost.

— Așa e. Ești proprietatea mea, scumpo.

Am închis ochii. Spusesem vorbele cu voce tare. Pe toate! În goana nebună a dorului de el.

— Și, fir-ar să fie, eu sunt proprietatea *ta*!

Mărturisirea lui mi-a întrerupt șirul gândurilor împrăstiate. Atunci Blake s-a împins în mine cu atâta forță, încât am urlat. Degetele i s-au întors pe clitorisul meu, excitându-mă iar. Fiecare mușchi s-a întărit, însă el m-a ținut bine de brațe. M-a prins în capcana plăcerii, limitându-mi mobilitatea, astfel încât să nu mai pot face altceva decât să-i simt mișcările brutale, frecarea incredibilă dinăuntru. Nevoia de orgasm mă ardea de parcă aș fi avut foc prin vene.

— Blake... Oh, Doamne, te rog, lasă-mă să-mi dau drumul! Te iubesc! Sunt a ta... te rog... te rog. Nu mă pot opri!

- Vrei să-ți dai drumul?
- Te rog?
- Atunci dă-ți drumul, mi-a spus el.

Furtuna din mine a izbucnit la comandă. M-am crispat, trăgându-l în mine. Toți mușchii mi s-au încordat într-o aparent nesfârșită stare de satisfacție. Am început să plâng de plăcere, înăbușându-mi hohotele în pernele de sub mine. Toate s-au descătușat, lăsându-mă să tremur lipsită de vlagă. Proptindu-se cu o mână de canapea, Blake și-a obținut plăcerea, punând stăpânire pe trupul meu cu aceeași patimă și aceeași energie cu care-mi luase în stăpânire inima. Întreaga ființă. Am acceptat totul, dorindu-mi să mă posede până în suflet.

Cu un ultim avânt tăcut, el s-a îngropat în mine. Sudoarea mi-a răcit pielea. Blake mi-a acoperit spatele cu propriul trup, învăluindu-mă în căldura lui. Întregul meu corp parcă ofta, mai slăbit ca niciodată. În cele din urmă, el a lăsat să-i scape o răsuflare tremurătoare și mi-a cuprins coastele cu brațul. Era o îmbrățișare. Caldă și, voiam eu să cred, iubitoare. Mi-am încheștat degetele pe abdomenul lui, căci îmi doream să-l păstrez aproape, să nu mă lase. Dar încă eram ținută captivă, iar Blake nu voia să mă elibereze.

- Te iubesc! i-am spus.

După ce am rostit vorbele, m-am rugat să-l aud spunându-le la rândul lui. *Iartă-mă! Du-ne dincolo de problema asta!* Însă el a ieșit la rezeală din mine. După care nu l-am mai simțit deloc. Eliberată, m-am răsucit. Blake dispăruse în baie. Ușa s-a închis în urma lui, zgomotul ei părând puternic în tăcerea din cameră.

Goală și rece, m-am așezat pe podea și mi-am strâns brațele în jurul trupului. După câteva minute de ascultat dușul, m-am mutat pe pat. Picioarele abia dacă m-au putut purta până acolo. M-am prăbușit în așternutul răcoros și am tras plapuma peste mine, dorindu-mi ca, în locul învelitorii grele, să fiu cuprinsă de brațele lui Blake.

Am lăsat lacrimile să curgă. Au izvorât val după val, până când somnul a cufundat totul în beznă.

Capitolul 8

— Erica, trezește-te!

Am tresărit și am deschis larg ochii, pe măsură ce încăperea, acum scaldată în lumină, începea să capete contur. Inima îmi bătea prea repede, de parcă o spaimă ascunsă ar fi stăruiet încă în sufletul meu. Blake stătea lângă mine și sorbea din cafea. Era complet îmbrăcat, într-o pereche de pantaloni și o cămașă proaspăt călcată. M-am mai relaxat puțin, recunoscătoare să-l văd acolo.

— Ne întâlnim cu Alex la prânz. Mi-a trimis un mesaj pentru a-mi spune că o să întârzie, dar tu ar fi bine să te pregătești.

M-am ridicat încet și am tras de plapumă, pentru a-mi acoperi goli-ciunea. M-am frecat la ochi, așteptând ca somnolența să se risipească. M-am uitat la ceas. Dormisem aproape douăsprezece ore și totuși mă sim-țeam ca drogată, oboșită până-n măduva oaselor. Treptat, am început să-mi amintesc cele întâmplate cu o seară înainte. Nu băusem nicio picătură de alcool, dar, cumva, eram mahmură. Blake se ținuse de cuvânt și-mi tră-sese o bătaie la fund pe care aveam s-o țin minte toată viața. Am căutat în mine furia, însă n-am găsit în suflet decât durerea lăsată de tristețe și regret.

Când am încercat să-i surprind privirea lui Blake, el s-a îndepărtat, îndreptându-și atenția către telefon.

— Ar trebui să te aranjezi.

M-am sprijinit cu spatele de perne. Mi-am dus mâna spre părul ciufulit, iar gândurile mi s-au îndreptat către felul în care încheiaserăm seara trecută. Singuri. Foarte departe unul de celălalt. Chircindu-mă, am găsit forța de a mă ridica în picioare. Mișcările nu-mi erau nici pe departe sprintene când am pornit către baie. Îmi simțeam mușchii țepeni, iar o durere surdă îmi pulsa în spatele ochilor.

Am zăbovit sub duș, găsind o cale de evadare sub jetul fierbinte, ca și cum apa ar fi putut să spele suferința ce persista în toată ființa mea. Prin mintea obosită, îmi treceau, ca niște fulgere, gânduri legate de James și de greșeala pentru care acum plăteam laolaltă cu iubitul meu. Blake era turbat de gelozie, dar înțelegeam câtă durere îi pricuisem seara trecută.

Se îndepărtase de mine și, fără nici măcar un cuvânt, mă lăsase singură cu enormitatea a ceea ce făcuserăm. Nu fusese prima noastră seară arzătoare. Blake mă mai împinsese către marginea prăpastiei, pentru ca apoi să ne prăbușim împreună dincolo de ea. Dar, la bine sau la rău, nopțile din trecut le încheiaserăm împreună. Cu excepția celei din urmă. Iar când Blake mă lăsase singură, depășise o limită. Trecuse dincolo de o graniță invizibilă, despre a cărei existență nici nu știam. Poate că și eu întrecusem o limită, prin faptele cu care-l scosesem din fire. Însă golul pe care mi-l lăsase el în suflet nu semăna cu nimic din ce mai simțisem până atunci în relația noastră. Acel gol arunca acum o umbră asupra durerii și pedepselor la care mă supusese, făcându-le să pară mult mai întunecate.

Fierbințeala dușului mă moleșea și mă obosea iar. Am oprit apa și am ieșit pentru a mă șterge, simțind cu intensitate faptul că Blake se afla de cealaltă parte a ușii, ținându-mi sufletul în mâini. La un moment dat trebuia să vorbim despre cele întâmplare, însă nu avea să fie o discuție ușoară. Nu-mi stătea capul la oferta pe care trebuia să i-o fac lui Alex, dar, cumva, asta nu mai conta atât de mult cât s-ar fi cuvenit.

Cât timp eu m-am îmbrăcat pentru întâlnire, Blake a lucrat la laptopul lui. Nu ne-am adresat niciun cuvânt. Ca atrasă de o forță magnetică, privirea îmi tot aluneca spre el. Dar, dacă a simțit asta, atunci nu mi-a arătat-o, concentrarea părându-i netulburată.

Oricum, și dacă ar fi vrut să discutăm, ce i-aș fi zis? În schimb, am intrat în ritmul pașilor lui și l-am urmat în restaurantul de la partenerul hotelului, unde ne-am așezat la masă. Am încercat să-mi ascund tresărirea când m-am așezat pe scaunul meu. Nu puteam ignora disconfortul pe care mi-l pricinuiam vânătăile de pe fund, dar nu voiam să-i dau lui Blake satisfacția de a ști că mă deranjau.

Alex m-a salutat când a sosit. I-am zâmbit fără vlagă și am continuat cu politețuri. I-am zis ceva despre faptul că plecasem mai devreme de la petrecere fiindcă nu mă simțeam bine. Ceea ce era destul de adevărat. El a vrut să afle mai multe detalii despre Clozpin, să înțeleagă organizarea site-ului. Am dat din cap în semn de încuviințare, însă focul, care altădată poate că ar fi preluat controlul asupra mea și m-ar fi ajutat să fac față discuției, nu era acolo și pace. Nu făceam decât să mă uit la mâncare, căci nu-mi era cătuși de puțin foame. Gândurile mi se învăteau în jurul celor întâmplate între mine și Blake. Ce altceva mai conta atunci când relația noastră nu mergea bine?

O tăcere stânjenitoare s-a așternut în jurul mesei, dar acea parte din mine căreia ar fi trebuit să-i pese pur și simplu nu era interesată. Mâna lui Blake mi-a atins genunchiul pe sub masă și mi l-a strâns ușor. Am ridicat privirea. Contactul cu el îmi făcea inima să zvâcnească în piept, de parcă abia atunci ar fi reînțepit să bată. Blake s-a încruntat ușor, întrebător, însă când am dat să vorbesc, ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— Alex, ne întoarcem imediat, a spus el repede.

Ca prin ceață, ne-am ridicat de la masă și am găsit puțină intimitate în celălalt capăt al restaurantului. Întunericul ne învăluia. Trupul lui s-a apropiat, parcă împingându-mi afară aerul din plămâni. L-am așteptat să mă atingă. Aveam nevoie să mă atingă, altfel urma să cedez nervos.

Cu blândețe, Blake și-a ridicat mâinile și mi-a cuprins fața în palme. Am oftat, simțind cum oboseala de mai devreme pune din

nou stăpânire pe mine. El mi-a întors capul în sus, făcându-mă să-l privesc drept în față. Acei ochi care mă distrugau, în care se dezlănțuiau umbrele și pasiunea (tot ce ajunsesem să iubesc la bărbatul de lângă mine) se uitau fix la mine.

Te iubesc! Asta aș fi vrut să-i spun. Aș fi vrut să las cuvintele să se reverse iar și iar, până când avea să mi le spună la rândul lui.

— Blake...

— Te simți bine?

Mi-a mângâiat obrazul cu degetul mare. Fiecare atingere în plus mă copleșea. Ochiul mi s-au umplut iar de lacrimi, care acum au început să curgă. Mi-am dus mâinile către pieptul lui, dorindu-mi să-i simt căldura, forța.

— Nu mai pot, Blake. Nu în clipa de față. Îmi pare rău... pur și simplu, nu pot.

El m-a îndemnat să tac și mi-a șters lacrimile.

— Pot să mă ocup eu de întâlnire, OK?

— Nu, nu-mi permit să ratez discuția asta. Trebuie să fiu acolo!

— Nu strici nimic. E în regulă. O să vorbesc eu cu Alex. Tu du-te sus și odihnește-te!

M-a prins de umeri, apoi și-a lăsat palmele să-i alunece ușor peste brațele mele, oprindu-se acolo doar pentru o clipă înainte de a pleca. Până să apuc să-l chem înapoi, el deja se făcuse nevăzut, iar eu eram din nou singură.

M-am îndreptat repede către lifturi, cu capul plecat pentru a-mi ascunde fața plânsă. Îmi tot ștergeam lacrimile, însă ele continuau să izvorască. Ce naiba era cu mine?

Întoarsă la etaj, mi-am rotit privirea prin camera goală. Goală, la fel ca inima mea îndurerată. Îl voiam pe Blake acolo. Detestam faptul că lipsea, dar în clipele acelea nu eram în stare să stau la masă cu Alex și să discut despre afaceri. Ironic, de vreme ce asta fusese scopul întregii călătorii.

Fără să mă dezbrac, m-am prăbușit pe spate în patul nefăcut. Mă trezisem tânjind după atingerea lui și iată-mă abia supraviețuind

fără ea. Am adormit, gata să mă întorc acasă, rugându-mă să reușesc cumva să mă trezesc și s-o iau de la capăt.

* * *

M-am așezat pe un scaun din capul mesei de ședințe și am așteptat ca restul echipei să ia loc în jurul meu. După ce dormisem aproape toată după-amiaza la hotel și în timpul zborului de noapte către casă, ar fi trebuit să mă simt odihnită. O parte din ceața emoțională se mai risipise. Îndeajuns încât, până la urmă, când Blake îmi descriese pe scurt întâlnirea lui cu Alex, mintea mea să se întoarcă, fără tragere de inimă, la afaceri. Clauzele asupra cărora căzuseră de acord erau bune, mult mai bune decât cele pentru care aș fi insistat eu și chiar decât cele pe care le-aș fi propus. Voiam să fiu surprinsă, dar cu Blake la cârmă, nici n-ar fi trebuit să mă aștept la mai puțin. Tot ce trebuia să fac era să profit de ocazie atâta vreme cât oferta era încă valabilă și să acționez astfel încât să putem rămâne în frunte.

— Cum a fost în San Francisco?

Vocea lui Alli mi-a întrerupt gândurile rătăcite. Se așezase pe scaunul de lângă al meu. I-am întâlnit ochii căprui, dorindu-mi să existe o cale prin care să-i pot explica tot ce se întâmplase. Scumpa, iubitoarea mea prietenă! Nici n-aș fi știut de unde să încep. Cum să deschid discuția privind faptul că eram pedepsită de către viitorul meu soț întrucât cineva mă prinsese sărutându-mă cu unul dintre angajații mei, pe vremea când eu și Blake eram despărțiți? Doamne, actuala mea dilemă părea încălțată în toate felurile posibile!

— Bine, am mințit eu.

Mă durea tot corpul și, sigur, sexul era motivul, dar trecuseră ore întregi de când nu mai exista nicio emoție reală între mine și Blake. Pe drumul spre casă, toate formele de comunicare dintre noi fuseseră serbede. Îi simțisem însă ezitarea, încordarea din fiecare cuvânt sec, grija cu care îmi evita ochii insistenți, în timp ce eu îl imploram în tăcere să-mi ofere mai mult. O privire, o atingere, orice mi-ar fi dat de înțeles că avea să fie bine.

Prea stoarsă ca să-l mai forțez, mă mulțumisem să acționez mecanic. Erau trăiri pe care mi le aminteam, căci mi le mai pricinuisem singură cu puțin timp în urmă, când mă despărțisem de Blake în cu totul alte circumstanțe. Acum mă consumau din nou. Uram faptul că nu știam ce gândea, însă o parte din mine se temea de răspunsul pe care l-aș fi primit dacă aș fi îndrăznit să-l întreb. Aveam nevoie să cred că urma să depășim situația, că exista o lumină la capătul tunelului. Dacă aș fi crezut, fie și pentru o secundă, că nu vom reuși, atunci probabil că n-aș fi fost în stare să merg mai departe.

Oamenii își trăgeau scaunele unul câte unul, timp în care eu am scris câteva notițe. Mi-am împins în adâncul sufletului toate temerile, refuzând în tăcere să las ca evenimentele din weekend să-mi dea peste cap toată ziua. În ciuda tuturor celor întâmplare, aveam de lucru, și trebuia să-i dau zor.

James s-a așezat pe locul din fața lui Blake. Aerul a devenit greu în jurul meu, umplând spațiul dintre cei doi. Dezgustul reciproc trosnea în atmosferă. Limpezimea pe care abia începusem s-o capăt s-a spulberat când i-am surprins ochii lui Blake. James s-a foit pe scaun când iubitul meu i-a aruncat o privire atât de înveninată, încât nu m-ar fi surprins ca, în doar câteva secunde, să-i văd luându-se, la propriu, de gât.

Am blestemat în sinea mea, întrebându-mă cum de reușise Blake să mă convingă să-l las pe el să conducă ședința, știind că James urma să fie de față, în toiul evenimentelor. Ar fi trebuit să-mi dau seama că Blake căuta ocazia de a-l întâlni față în față, de a începe ceva ce putea sfârși.

M-am grăbit să vorbesc și să le atrag atenția asupra chestiunilor curente.

— În weekendul ăsta, Blake și cu mine ne-am întâlnit cu Alex Hutchinson, un posibil viitor partener, care ne-a dat permisiunea de a direcționa vânzările online către site-ul lui, în schimbul comisiunilor și a unei expuneri mai mari. Încă lucrăm la detaliile colaborării, dar asta va fi pentru noi o șansă notabilă de a crește, de a ne extinde dincolo de ce am făcut până acum și de a ne lărgi orizontul. Pentru a

profita la maximum de ocazie, va trebui să aducem câteva modificări platformei noastre.

— Vreo noutate în privința furnizorilor de publicitate? a întrebat James, înfrânându-mi veștile bune cu realitatea rece a loviturii pe care deja o primiserăm în urma strădaniilor site-ului concurent.

Alli a intervenit.

— De săptămâna trecută, nu s-a mai retras nimeni, deci poate că Risa a cules deja toate perele mălăiețe căzute în gurile lor nătăflețe, ca să spun așa. Să sperăm că toți ceilalți ne vor rămâne loiali pe durata extinderii.

Mi-am ascuns o grimasă. Știam eu alte câteva porecle alese pe care aș fi preferat să le folosesc în ceea ce-o privea pe Risa.

— Care-s termenele-limită? s-a interesat Chris, programatorul nostru amator de cămăși hawaiiene.

— Cât mai curând cu putință. Știu că va fi dificil să clădim noul parteneriat menținând în același timp ceea ce avem. Dar mă gândesc că, după toate prin câte am trecut când am fost atacați de hackeri, vom putea lucra cu ușurință la mai multe sarcini simultan. Sid, ai putea să începi să te uiți la interfața de programare a aplicațiilor?

Blake i-a întins un teanc de hârtii.

— Am toată documentația pentru tine. Alex și cu mine am trecut-o în revistă. Ar trebui să fie destul de simplu de implementat.

Cu ochii mari de uimire, Sid s-a întins să ia foile. Am schițat un zâmbet, nefiind încă pregătită pentru a sărbători, dar simțindu-mă recunoscătoare că măcar îi trezisem interesul lui Sid. Mă cam speria să văd cum planul merge înainte. Pătrundeam în ape neexplorate, însă asta trebuia să fac. Înotam sau ne duceam la fund, iar eu eram hotărâtă să supraviețuim. Oportunitatea oferită de Alex părea să fie colacul de salvare care ne trebuia.

Am continuat prin a le împărți tuturor sarcini, iar restul întrunirii a mers bine. Între timp, am început să simt că revin cu picioarele pe pământ. Fusesem plecată doar un weekend, dar mă întorsesem complet răvășită. Faptul că mă aflam din nou în mijlocul echipei îmi

oferise un punct de sprijin și eram nerăbdătoare să încep noul proiect. Încordarea pe care o simțeam radiind din trupul lui Blake se mai domolise, deci poate că și pentru el era valabil același lucru. James, însă, îmi aruncase câteva priviri îngrijorate. Ca întotdeauna, el știa când se întâmpla ceva, când nu eram în apele mele. Doar că n-aveam idee cum să-i explic vreodată motivul. Am scos un oftat obosit. Ce n-aș fi dat să mă întorc în timp!

Ședința a luat sfârșit, iar oamenii au început să se împrăștie. Eu mi-am strâns notițele, pregătindu-mă să mă întorc la masa mea de lucru și să-mi încep ziua.

— Trebuie să vorbim.

Blake rostise cuvintele cu glas scăzut, amenințarea fiind evidentă în tonul lui. Mi-am ridicat ochii și l-am găsit uitându-se țintă la James. Acesta stătea neclintit, în spatele unei măști de presupusă indiferență.

— Despre?

Blake s-a ridicat încet.

— Cred că ar fi mai bine să purtăm discuția în particular. Mergem?

A arătat înspre ușă. James s-a săltat cu nonșalanță de pe scaun și a luat-o înainte. Inima îmi bătea nebunește, în vreme ce mă uitam prin birou. Nimeni nu părea să-și fi dat seama ce se petrecea. Am pornit în grabă după cei doi. Până să închid ușa și să-i ajung din urmă, ei deja străbătuseră câțiva metri din hol.

Blake s-a oprit în fața lui James, cu picioarele depărtate și cu brațele încrucișate la piept.

— Voiam să fiu eu cel care-ți cere să-ți dai demisia. De preferință, săptămâna asta.

— Poftim?

Ținuta lui James a devenit mai crispată.

— Erica e șefa mea, nu tu.

— Nu ăsta-i esențialul. O să pleci.

Tonul lui Blake nu lăsa loc de îndoială. Furia și confuzia mi-au străfulgerat întreaga ființă. Voiam ca Blake să știe cât de rău îmi părea, cu câtă disperare îmi doream să îndrept relația dintre noi. Dar mă

ataca în punctul cel mai sensibil: afacerea. Activitatea din care-mi câștigam existența. Adăpostul care era al meu, numai al meu, și asupra căruia el arunca o umbră cu toate pretențiile lui.

— Blake, ce faci? Încetează!

Am făcut un pas către cei doi, sperând să nu fim auziți de nimeni din birou. Blake s-a întors către mine, iar în ochii lui am citit toată suferința pe care i-o provocasem, amestecată cu furia concentrată asupra lui James.

— El pleacă, Erica. E simplu. Asta dacă nu cumva preferi să plec eu.

— Doar nu vorbești serios!

Mă holbam la el, aproape prea obosită ca să-i mai pun la încercare hotărârea. Râsul slab al lui James ne-a întrerupt confruntarea. Privirea lui de un albastru rece îl fixa pe Blake, în timp ce pumnii i se strângeau de-o parte și de alta a corpului.

— Tu chiar lași succesul să îți se urce la cap, nu-i așa, Landon? Ai impresia că poți să defilezi pe aici și să latrî ordine. Ce soi de ticălos îngâmfat face așa ceva? Ba mai ai și tupeul s-o atingi! Ar trebui să-ți trag eu ție o mamă de bătaie, asta ca să știi cum e.

Cu maxilarul încordat, Blake s-a răsucit brusc înapoi către James.

— Ce dracu' spui tu acolo? N-am lovit-o niciodată!

Am făcut un pas șovăitor înainte, căci în momentul acelea nu-mi plăcea ideea de a interveni fizic între ei. Având în vedere câtă emoție plutea în aer, nu eram convinsă că nu aveam să fiu rănită într-o eventuală încăierare.

— James, nu! N-ai înțeles.

— I-ai spus că te-am bătut?

Privirea rugătoare a lui Blake a întâlnit-o pe a mea, părând plină de nedumerire și, poate, cu un licăr de vinovăție. Dar pricepuse totul pe dos! Inima mi s-a frânt, iar lacrimile au amenințat să iasă din nou la iveală.

— Nu! Doamne, încetați pur și simplu, amândoi!

James s-a apropiat cu grijă de mine și mi s-a adresat pe un ton mai blând.

— N-ai nevoie de mizeria asta, Erica. Spune numai un cuvânt și îl dau afară de-aici.

— Pe dracu'!

În clipa următoare, Blake l-a împins pe James, făcând ca trupul ceva mai scund al acestuia să se izbească de zid. James a reacționat imediat și a dat să-i tragă un pumn, pe care Blake a reușit să-l evite în ultima secundă. Cei doi au început să se lupte. S-au îmbrâncit și au tras unul de celălalt, până când am fost convinsă că aveau să se sfărtece reciproc, dacă eu continuam să stau cu mâinile în sân. Îmi doream cu disperare să-i opresc.

— Daniel m-a lovit! am strigat, renunțând să mă mai agăț de taină, dacă asta însemna să pun capăt nebuniei.

Blake l-a împins pe James și, pentru moment, a păstrat distanța față de acesta, în vreme ce amândoi găfâiau, cu ochii arzând de furie. Nedumerirea i-a mai înmuiat puțin trăsăturile lui James.

— Cine?

— El e... nu contează. Dar atunci când m-ai văzut în starea aia, tocmai mă întâlнисem cu el. Ne certaserăm și...

Am oftat, iar povara ultimelor patruzeci și opt de ore s-a prăbușit dintr-odată asupra mea.

— M-a lovit.

S-a lăsat tăcerea. Fără cuvinte, fără pumni. Niciunul dintre bărbați nu se mai clintea. Expresia de pe chipul lui Blake îmi zdrobea măruntaiele. De parcă n-ar fi fost îndeajuns că aflase despre James, ultimele vorbe rostite de mine aruncaseră pe figura lui un aer de trădare care mă îndemna să mă apropii imediat de el. Să-l iau în brațe și să-mi cer din nou scuze. Pentru tot.

— Mai întâi asta, a spus el, arătând către James, iar acum îmi zici că Daniel a dat în tine. Ce naiba se petrece, Erica? Mai e ceva ce ai vrea să-mi mărturisești? Hai să dăm toate cărțile pe față!

Buza a început să-mi tremure, căci lacrimile apăruseră din nou. Prea absorbit de propria mânie, în ziua aceea Blake nu avea să-mi simtă remușcarea. Eram singură cu ea. Singură și zbatându-mă să păstrez

măcar iluzia bunei înțelegeri între viața mea personală și cea profesională. O cauză mai pierdută decât oricare alta pe care o văzusem vreodată.

— Ar trebui să plecați. Amândoi. Duceți-vă!

Ultimele cuvinte mi s-au oprit în gât, lipsite de convingere și reflectându-mi starea de nervozitate.

James a tras o înjurătură și ne-a lăsat singuri, dispărând în josul scării. Ușa de la parter s-a trântit în urma lui, iar sunetul a răsunat până la noi. Blake a rămas nemișcat, sfredelindu-mă cu privirea. Tăcerea lui mă durea și, peste ea, gândurile mi se involburau zgomotoase.

Aproape că reușeam să le aud și pe ale lui. Erau noi întrebări privind motivul. *De ce fusese atât de proastă? Atât de încăpățânată?* Când m-am uitat în ochii lui răniți, ei mi-au confirmat bănuielile. Efortul de a-și stăpâni furia, apogeul suferinței, era evident în atitudinea lui. Mușchii brațelor erau încordați, cu siguranță încă pregătiți să-i tragă lui James un pumn, pe care să-l țină minte o săptămână.

Mi-aș fi cerut iertare, aș fi încercat să-l aduc înapoi la mine, dacă n-aș fi fost al naibii de supărată pe propria mea persoană. Știam că Blake era gelos, dar mersese prea departe. N-avea niciun drept să-l înfrunte pe James și să intre cu bocancii în afacerea mea. Indiferent ce s-ar fi întâmplat.

— Nici măcar nu știu ce să-ți zic, a început el în cele din urmă.

— Atunci nu mai spune nimic. Blake... sunt epuizată, mă doare și, serios vorbind, mă aflu la un pas de a-mi pierde mințile. N-am nevoie să mă iei la rost și să-mi arunci în cârcă toată vina.

Vocea mi-a tremurat, când mi-am șters o lacrimă scăpată printre gene.

— Poate că sunt vinovată, dar n-aș suporta s-o aud acum din partea ta. N-aș rezista!

El a șovăit preț de câteva clipe, răstimp în care tăcerea grea a umplut iar spațiul dintre noi. Apoi a plecat, fără să mai scoată o vorbă.

Părăsea din nou lumea mea. L-am urmărit cum se îndepărtează, ușurată că nu mai simțeam apăsarea resentimentelor lui și totuși înfinit mai nefericită decât fusesem până atunci.

Capitolul 9

Ajunsă în hol, am ezitat, cu mâna pe clanța ușii. Răsetele lui Alli și ale celorlalți răzbăteau prin pereții noului apartament. Îmi doream să sărbătoresc, să mă bucur pentru prietena mea și pentru Heath, dar mă aflam în capătul diametral opus unei asemenea emoții, atâta vreme cât Blake mă ținea la distanță.

El îmi respectase literalmente rugămintea de a nu mai spune nimic și a pleca. Se scurseseră deja vreo două zile. Seara trecută lucrase iar până târziu, ajungând acasă după ce eu mă culcasem și trezindu-se înaintea mea. Singura dovadă a faptului că trecuse pe acolo era cana de cafea rămasă goală în chiuvetă. Întotdeauna părea să stea la limita inaccesibilității și, cu toate că eram furioasă la rândul meu, distanța dintre noi îmi sfâșia inima.

Am tras aer în piept și am împins ușa, nici pe departe pregătită pentru dragostea care năvălea asupra mea ori de câte ori mă aflam în preajma rudelor lui Blake. Dragoste care însă era și molipsitoare, făcându-mă să sper că ei vor reuși să mă scoată, poate să-l scoată chiar și pe Blake, din depresia în care ne aflam.

Parcă oglindind perfect vitalitatea lui Alli și Heath, apartamentul vuia de râsete, de murmurul conversațiilor și de chiotul puternic al prietenei mele, care a însoțit pocnetul dopului de la sticla de șampanie.

— Erica!

Sora mai mică a lui Blake, Fiona, a dat fuga să mă îmbrățișeze de cum am intrat în camera de zi. Catherine a urmat-o îndeaproape, apropiindu-se pentru o caldă îmbrățișare de îndată ce fiica ei s-a retras.

— Ce mai faci, iubito? Arăți minunat!

— Sunt bine. Mulțumesc!

I-am oferit un zâmbet șters, privind jenată către hainele pe care le adunasem la nimereală. Judecând după cât de concentrată fusese în ultima vreme, mă miram că nu purtam pantofi desperecheați. Fustă neagră, bluză neagră și balerini. Era o ținută greu de ratat.

Când i-am întâlnit din nou privirea lui Catherine, am zărit pe fruntea ei o cută de îngrijorare. M-am înviorat pe loc, afișând o figură veselă. Orice s-ar fi întâmplat, nu voiam ca problemele mele cu Blake să-i strice petrecerea lui Alli. Era un moment important pentru ea și Heath, iar eu deja îmi făceam griji că o eclipsasem cu toate nebuniile legate de nuntă, pe care mă asigurase că trebuia să le discutăm în seara aceea.

Alli ni s-a alăturat, m-a luat de mână și m-a tras în interiorul casei.

— Hai să-ți fac turul!

— Sigur!

Mi-am fluturat repede mâna în semn de salut către Heath și Greg, înainte să-i pierd din ochi. Alli m-a condus din cameră în cameră, prin toată locuința. Așa cum m-aș fi așteptat din partea oricărei proprietăți a unui Landon, apartamentului nu-i lipsea nimic. Culori calde, încăperi spațioase și decorațiuni de bun gust. În unele camere erau îngrămădite încă o mulțime de cutii, dar, în cea mai mare parte, locul părea deja un cămin. Căminul lor.

— E superb, Alli!

Umerii i s-au înălțat când mi-a zâmbit.

— Mersi! Îl ador! Abia aștept să-l personalizăm. Heath a muncit mult în ultimul timp, dar sper ca, în curând, să ne putem ocupa ceva mai mult de casă.

Am zâmbit la rândul meu, admirând progresele făcute de ea și Heath. El ieșise de doar două săptămâni de la dezintoxicare, dar acum înaintaseră deja foarte mult pe drumul către o viață normală, o viață mai bună în doi. Alli muncea de zor pentru a se pune la curent cu afacerea mea, iar Heath făcea același lucru cu a lui Blake. Acesta din urmă voia să-și implice mai mult fratele în munca lui și, din câte auzisem, Heath lua taurul de coarne, investind mai mult efort ca niciodată.

În adâncul sufletului mă bucuram pentru ei, mă bucuram foarte mult. Dar nu puteam să nu fac o paralelă între cuplul lor și cel format de mine cu Blake. Noi, cu toate că locuiam împreună, ne simțeam mai departe unul de celălalt decât eram pe vremea când locuiam la etaje diferite. Mutarea fusese ușoară, aproape prea ușoară. La început ezitasem, însă la insistențele lui Blake, sacii supraîncărcați pe care îi adusesem, cu două luni în urmă, din căminul facultății Harvard făcuseră un nou drum pe scări în sus. În nici douăzeci și patru de ore, viața mi se împletise și mai strâns cu bogăția lui organizată. Deși îmi plăcea să împărțim același spațiu, nu simțisem niciodată că apartamentul lui era și al meu, nu așa cum noua ei locuință îi aparținea lui Alli.

— Mă bucur foarte mult pentru voi, am spus, încercând să nu-mi las vocea să tremure, în timp ce Alli se uita la mine, așteptând să-i dau încredere, s-o sprijin ca prietenă.

Ea mi-a zâmbit mulțumită, apoi m-a luat de braț.

— Mersi, scumpo! Sunt fericită. Acum hai să ne umplem de și mai multă bucurie, bând niște șampanie. Trebuie să intrăm în detaliile privitoare la nuntă și, împreună cu Fiona, să punem la punct ultimele chestii pentru petrecere.

— Petrecere?

Alli a ridicat brusc ochii, ducându-și mâna la gură.

— Oh, fir-ar să fie!

— Ce e?

— Oh, fir-ar, fir-ar, fir-ar! Uită că am spus ceva.

Am oprit-o să iasă din cameră.

— Vorbesc serios, Alli! Dă-i drumul și spune!

Umerii i-au căzut.

— Trebuia să fie o surpriză. Catherine vrea să organizeze o mică petrecere de logodnă pentru voi doi.

Am ridicat din sprâncene.

— Blake știe?

— Bineînțeles.

— Mie de ce nu mi-a spus nimeni?

— Ne-am gândit că ar fi mai distractiv să rămână o surpriză. Știu că te stresează tot ce se întâmplă acum cu afacerea. N-am vrut să te mai încărcăm cu încă o problemă. Și zău că nu-i mare lucru! Doar o mică festivitate la ei acasă, la care sunt invitați câțiva prieteni de familie, care vor să vă întâlnească și să facă schimb de noutăți cu toată lumea.

Ca la un semn, stomacul mi s-a întors pe dos. Nu-mi puteam închipui cine intra în categoria *prieteni de familie*, dar, având în vedere cât de tensionată era relația dintre mine și Blake, aș fi putut la fel de bine să fiu singură pe mai toată durata evenimentului. Gândul era departe de a mă liniști.

— Te deranjează?

— Sunt bine, am insistat. Pare distractiv. Să-mi spui dacă pot ajuta cu ceva.

— Nu-ți face nicio grijă! Cred că mama lui Blake are totul sub control. Voi nu trebuie decât să veniți și să fiți voi înșivă.

M-a luat de mână și mi-a strâns-o ușor, în timp ce ne întorceam în camera de zi. Fiona tocmai turna șampania în pahare, lăsând lichidul să se înalțe cât mai aproape cu putință de margine, fără ca spuma să se reverse.

— Voi unde ați dispărut? am întrebat.

Fiona s-a așezat din nou pe canapea, cu paharul ei în mână.

— Sus. E o terasă pe acoperiș. Arată foarte frumos într-o seară ca asta, imediat după apusul soarelui.

M-am întrebat dacă Blake sosise și urcase deja, împreună cu tatăl și fratele lui, însă îmi era rușine să recunosc că n-aveam aproape nicio idee unde era de o zi și o noapte încoace. Îmi doream să cred că ziua aceea avea să fie diferită. În prezența familiei, Blake părea întotdeauna mai uman, mai puțin asemănător unui zeu. Poate că, în preajma lor, urma să putem doborî zidul ridicat între noi, astfel încât să vorbim cu adevărat. Ca proaspăt logodiți, trebuia să fim îndrăgostiți, să avem o relație stabilă, să ne dorim apropierea. În momentele acelea, însă, abia dacă puteam împărți aceeași cameră fără să existe o tensiune palpabilă între noi.

Alli și cu mine ne-am așezat în fața Fionei, pe o canapea modulară. Am admirat spațiul deschis și lumina ce se revărsa printr-o fereastră boltită, aflată în partea din față a încăperii.

— Cred că ar trebui să ciocnim. În cinstea mutării!

Fiona și-a înclinat paharul către Alli.

— Și, desigur, pentru logodna lui Blake cu Erica!

— Noroc! am spus la unison.

Apoi ne-am relaxat și am sorbit din băutură. Poate că tocmai de asta aveam nevoie, câtă vreme Blake se mai răcorea: puțină șampanie și ceva timp între fete. Fără să mai piardă vremea, Alli s-a apucat să scoțcească prin geanta lăsată pe podea.

— Că veni vorba de logodnă...

A scos un teanc considerabil de reviste pentru mirese, împodobite cu semne colorate. Nerăbdarea mea de a petrece puțin timp între fete a încetat brusc.

— Evident, lucrul cel mai important e să-ți alegi rochia, Erica, dar în seara asta trebuie să ne hotărâm asupra culorilor, pentru că mă înnebunește să nu știu și așa sunt eu, egoistă.

Am râs încet. Nu mă gândisem nici măcar o clipă la așa ceva. Cel puțin nu din gimnaziu, când rozul și movul sunt în fruntea listei de preferințe a oricărei fetițe. Fiona și-a schimbat locul, așezându-se de cealaltă parte a lui Alli.

— Oh, asta-mi place la nebunie! Dar poate în varianta bleumarin, a spus ea, arătând către unul dintre modele.

Alli și-a ținut buzele.

— Nu știu. Dacă alegem o ceremonie pe plajă, contrastul s-ar putea să nu fie suficient de puternic. Ce-ai zice de mov sau ceva cu adevărat vesel, cum ar fi fucsia.

Fiona a izbucnit în râs.

— Ar fi minunat să-i punem pe Heath și Blake să poarte veste și cravate roz!

Alli a început să râdă și ea. N-a trecut mult până când furtuna lor de idei a ajuns la centuri roz cu sclipici, făcându-le aproape să cadă de pe canapea de la atâtea hohote. Eu aș fi fost dispusă să-mi dau acordul, dacă asta ar fi însemnat să schimbăm subiectul. Atunci am auzit ceva zgomot în bucătărie și mi-am amintit că mama lui Blake pregătea singură cina pentru tot grupul. Bărbații încă nu se zăreau pe nicăieri.

— Mă duc să văd cum merge gătitul. Mă întorc imediat.

Am dispărut în bucătărie, unde am găsit-o pe Catherine amestecând ceva într-o cratiță uriașă, din care ieșeau aburi. Cina mirosea delicios, a mâncare italiană. Dintr-odată mi s-a făcut foame, deși de-a lungul zilei nu prea avusesem poftă de mâncare.

— Hei, scumpo! Să-ți dau ceva?

— Oh, nu! Sunt bine. Mă întrebam doar dacă n-ai nevoie de o mână de ajutor.

Catherine mi-a zâmbit.

— Cred că mă descurc. Tu du-te și stai cu fetele!

Am cercetat încăpătoarea bucătărie de firmă, dorindu-mi să găsesc ceva de curățat. Orice, numai să am o scuză pentru a-mi mai întârzia cu câteva minute întoarcerea în camera de zi. În bârlogul domnișoarelor de onoare!

Ce naiba era cu mine? Nu-și doresc toate femeile de pe planetă să se lase prinse în tot procesul ăsta? Cum puteam eu să conduc o afacere legată de modă și să nu mă intereseze câtuși de puțin detaliile a ceea ce promitea să fie un eveniment cu mult mai grandios decât mi-aș fi imaginat vreodată? Cu fiecare secundă care trecea, noțiunea

de „nuntă mare și albă“ căpăta noi sensuri, pe măsură ce Alli și Fiona rivalizau pentru a le fi acceptate propunerile.

Mi-am mușcat buza și am început să scormonesc prin minte, în căutarea unei scuze de a rămâne la bucătărie.

— Ești OK?

— Da, sunt bine.

Am dat din cap în semn de încuviințare. *Totuși, în clipa asta nu m-ar deranja să mă înghită pământul.*

— Cred că am doar nevoie de o pauză. Fetele sunt...

Catherine a zâmbit din colțul gurii, privindu-mă cu o tăcută înțelegere.

— Te scot din minți?

Am râs.

— Poate, puțin.

Noi hohote au răzbătut din camera de zi, iar eu și mama lui Blake ne-am uitat cu subînțeleș una la cealaltă.

— Alli a lăsat din greșeală să-i scape vestea despre petrecerea de logodnă. Mulțumesc! Nu trebuia.

— Oh! Prostii! Vreau s-o organizez. Habar n-ai cât de mult i-a entuziasmat pe cei din familia noastră anunțul vostru. Abia așteaptă să te întâlnească. Sinceră să fiu, abia așteaptă și să-l întâlnească pe Blake. El poate fi un pic retras când e vorba despre a-și face apariția în fața rudelor mai îndepărtate.

— Ei bine, eu îți mulțumesc încă o dată. Mă simt prost pentru că probabil ar trebui să mă gândesc la asemenea lucruri. Probabil ar trebui să fac o duzină de chestii care mie nici nu mi-au trecut prin minte în ultima vreme.

Total se mișca prea repede. Munca. Pregătirile pentru nuntă. Și, de parcă astea n-ar fi fost îndeajuns, conflictul cu Blake amenința să arunce totul în haos.

— Blake e genul de om căruia-i place să preia controlul, dar presupun că nu ajută prea mult la pregătirea nunții.

Am clătinat din cap.

— Cred că nu.

Zbuciumată, mă tot uitam prin încăpere, iar ochii mi se opreau oriunde altundeva, numai pe chipul ei nu. Când mi-am dat seama că tăcuse, m-am încumetat s-o privesc. Catherine s-a încruntat. S-a apropiat și mi-a cuprins mâinile în ale ei.

— E totul în regulă între voi doi? m-a întrebat cu blândețe. Sper să nu te deranjeze că-ți spun asta, dar acum nu prea semeni cu o fată fericită că s-a logodit.

Am înghițit în sec, împotriva nodului din gât.

— N-ai de ce să-ți faci griji.

— Te-a supărat Blake?

Am simțit o strângere de inimă și am închis strâns ochii. Cum aș fi putut începe să pun în cuvinte tot ce se petrecea între noi de câteva zile încoace? Pentru a-mi ascunde chinul, am dat pur și simplu din cap, în semn de încuviințare.

— Ne-am supărat unul pe celălalt. Amândoi am greșit. Și situația e tensionată. În ultima vreme ne-a fost greu să stăm de vorbă.

Mi-am lăsat privirea în jos și mi-am târât vârful pantofului pe podeaua acoperită cu plăci de ardezie.

— Uneori Blake e de-a dreptul copleșitor. De fapt, te scoate din minți! Femeia a râs încet.

— Asta ți-aș fi putut-o spune și eu. Să vezi cum e să-l crești!

I-am zâmbit fără vlagă.

— Nici nu-mi pot imagina.

— E un tânăr dificil. Întotdeauna a fost așa. Îi sunt mamă și o să-l iubesc orice s-ar întâmpla, dar altul mai încăpățânat nu găsești. Cumva totuși am știut din clipa în care te-am cunoscut că ești potrivită pentru el. Mă rog în fiecare zi ca și Blake să fie potrivit pentru tine. S-a schimbat în bine din foarte multe puncte de vedere. Niciodată nu l-am văzut atât de tandru cum se poartă cu tine, Erica. Ceva e altfel. Sunt lucruri mărunte, însă eu le văd.

Lacrimile îmi înțepau ochii. Înainte să apuc să mai zic ceva ori să-mi gălesc o scuză pentru a pleca, ea m-a strâns la piept. Am îmbrățișat-o la rândul meu.

— Să nu renunți la el, mi-a șoptit. Dacă cineva poate să-i pătrundă în suflet și să dărâme zidurile pe care și le-a ridicat, tu ești aceea.

M-am tras un pic înapoi și mi-am șters lacrimile de pe obraji.

— În momentul ăsta mi-aș dori doar să nu mă simt așa departe de el.

Vocea lui Blake a răzbătut prin apartament, amestecată cu a lui Heath și a tatălui lor. Sufletul mi-a tresărit de nerăbdare. El era acolo!

— Blake! a strigat Catherine către camera de zi, eliberându-mă din îmbrățișarea ei.

Eu m-am șters din nou la ochi, sperând să-mi ascund urmele supărării. Câteva secunde mai târziu, Blake era lângă noi. Se oprise la câțiva pași dincolo de pragul ușii, cu mâinile neclintite în buzunarele blugilor. Mi-a stat inima în loc când am văzut ce uluitor de frumos putea fi, cu foarte puțin efort. Tot numai al meu, m-am asigurat, cu toate că, în ultimul timp, nu mi se mai părea a fi pe deplin adevărat. Ochii lui verzi s-au întors când către mine, când către mama lui, oprindu-se asupra mea. Eu mi-am ferit privirea, vrând să-mi maschez recenta vulnerabilitate, deși știam că mă dădusem de gol din prima secundă în care mă văzuse.

— Blake!

Tonul lui Catherine s-a înăsprit.

— Trebuie să discuți cu Erica. Toți cei de aici sărbătoresc și se agită, iar biata copilă plânge din cauza ta. E cazul să vorbești.

Blake s-a uitat la ea preț de câteva clipe, fără ca expresia de pe chip să i se schimbe.

— Mamă, n-am de gând să vorbesc cu tine despre asta.

Femeia s-a strâmbat.

— Nu-i așa că ești geniul familiei? Dumnezeu mare, nu cu *mine* mă aștept să stai de vorbă! Discută cu logodnica ta, care în curând o să-ți devină soție! Repară ce-ai stricat aici, eu atât am avut de zis pe tema asta!

Catherine l-a fixat cu răceală, apoi s-a înmuiat când s-a întors către mine. M-a strâns de mână pentru a mă liniști.

Fără nicio vorbă, Blake s-a întors. A străbătut bucătăria și a dispărut în holul aflat dincolo de ea. L-am urmat până când am ajuns să fim singuri, într-una dintre camerele aproape goale pe care le văzusem mai devreme. Acolo urma să fie biroul de acasă al lui Heath și Alli. Două mese de lucru erau lipite de perete, deja acoperite cu teacuri de hârtii.

Blake s-a oprit în mijlocul încăperii, cu spatele la mine. Eu am închis ușa în urma mea și m-am sprijinit de ea. Intimitatea în care ne regăsiserăm dintr-odată aducea cu sine și tăcerea, o tăcere goală și stânjenitoare, ce atârna între noi. Am căutat niște cuvinte, ceva care să ne poată aduce înapoi unde eram înainte de plecarea în San Francisco. Dar nu mai știam ce să-i spun. Probabil că avea să fie furios pe mine pentru că cedasem nervos în fața mamei lui, nu că aș fi visat vreodată să-i mărturisesc lui Catherine ce se întâmplase între noi.

— Bănuiesc că vrei să vorbim, mi-a zis el calm, întorcându-se către mine.

Am dat din cap și mi-am înghițit nodul din gât. Nu voiam să discutăm acolo, dar cine știa când urma să-i mai captez atenția.

— N-aș fi vrut să facem asta aici, dar ai fost plecat. Mama ta m-a întrebat despre noi, iar eu pur și simplu m-am pierdut. Îmi pare rău!

— Acum sunt prezent.

Vocea i-a scăzut când a făcut un pas către mine. S-a oprit la câțiva metri în fața mea, ținându-și în continuare mâinile cuibărite cu nonșalanță în buzunare. În mod obișnuit, îmi plăceau poziția respectivă și acea atitudine de *puțin îmi pasă* pe care o avea el uneori, de regulă când venea vorba despre muncă. Mi-am amintit cum arătase când se trântise, aparent netulburat, pe scaunul din fața mea, în sala de ședințe de la Angelcom. Pe atunci mă enerva și, în același timp, mă atrăgea dureros de mult. În prezent știam mai multe. Știam că ținea la mine, însă asta nu-mi rezolva conflictul interior legat de situația în care ne aflam.

— Blake... m-ai făcut să sufăr.

El și-a încleștat maxilarul și a lăsat să treacă vreo câteva secunde goale.

— Te-am avertizat că dacă o să deschizi ușa către acea parte din mine...

— Eu nu mă refer la durerea fizică. Știi că o să ne mai înfuriem câteodată și că o să ne facem rău reciproc. E inevitabil. Știi că o să ne răzbunăm unul pe celălalt în diverse feluri. Recunosc că noaptea aia a fost grea pentru mine, dar nu pentru că s-ar fi întâmplat ceva complet nou, ci pentru că, la final, n-am simțit decât mânia ta. Asta m-a rănit mult mai mult decât ar fi putut-o face orice durere fizică, căci mi-a lăsat impresia că mă urăști și că vrei să mă chinuiești. Poate pe tine te-a făcut să te simți mai bine...

— Nu-i adevărat, crede-mă!

O grimasă i-a strâns trăsăturile.

— Atunci de ce? M-ai lăsat acolo de parcă n-aș fi însemnat nimic pentru tine. Ai zice că mă alungi de lângă tine ca să mă pedepsești și mai tare. Când o să se termine? În câte feluri trebuie să-ți spun că-mi pare rău, că am făcut o greșală prostească, pe care mi-aș dori din suflet s-o pot lua înapoi?

El s-a răsucit ușor, trecându-și degetele prin păr. Șuvițele de un castaniu-închis s-au răsfrat care încotro.

— N-ar fi trebuit să se întâmple niciodată.

M-am lăsat în jos, cu spatele lipit de ușa.

— Știi! Aș vrea să nu se fi întâmplat.

Blake s-a întors din nou cu fața către mine.

— Nu, cred că nu înțelegi pe deplin. Lucrurile care s-au întâmplat cât am fost despărțiți... toate au avut drept motiv faptul că nu te-ai încrezut în mine, lăsându-mă să mă ocup de amenințările lui Daniel la adresa ta.

— Nu-i adevărat!

— Este adevărat, Erica. Dacă ai fi făcut-o, n-am fi stat niciodată departe unul de altul. James n-ar fi avut ocazia să se apropie așa mult de tine într-un moment în care erai vulnerabilă.

— Credeam că Daniel o să te omoare! Tu pricepi? Mă sfâșia dorul de tine, dorința de a găsi o cale prin care să ne salvăm relația, dar

când te-am văzut cu Sophia, în seara aia, și pe urmă cu Risa, ceva din mine a renunțat pur și simplu. Știam că se terminase, că te pierdusem. N-a avut nicio legătură cu James. A avut de-a face cu faptul că, simțindu-mă al naibii de goală pe dinăuntru fără tine, l-am lăsat să se apropie prea mult.

— Chiar crezi că i-aș fi permis lui Daniel să-i facă rău vreunuia dintre noi? Crezi, fie și pentru o secundă, că n-aș răsturnat cerul și pământul pentru a mă asigura că ești ferită de maniacul ăla? În schimb, tu mi-ai smuls dracului inima din piept!

Suferința pricinuită de cuvinte era reală. O știam, pentru că îndurasesem același calvar. Temându-mă de amenințările lui Daniel, făcusem ca amândoi să trecem printr-o săptămână de infern.

— Aici nu-i vorba doar despre James, deși, crede-mă, nu mă bucură că s-a întâmplat ce s-a întâmplat între voi. Dar a fost doar o nouă formă urâtă de a-mi aminti întreaga situație. Pe atunci trecuseși deja prin multe cu Daniel, așa că n-am vrut să te chinui și mai mult. Dar adevărul e că ne-ai pus pe amândoi într-un pericol și mai mare, pentru că n-ai vrut să-mi ceri ajutorul. Cum să fiu soțul tău, când tu nu mă lași să te apăr? Fir-ar să fie, Erica, m-am împotrivit tuturor instinctelor mele, acordându-ți spațiul de care aveai nevoie, și unde am ajuns?

Buzele îmi tremurau în timp ce primeam înverșunarea cuvintelor lui.

— Am făcut o greșală. Eram speriată și, în momentul ăla, nu mai conta decât să te știu în siguranță.

— De câte ori o să ne mai faci să trecem prin așa ceva, pentru că ești prea căpoasă ca să ai încredere în mine?

— Mă pedepsești pentru alegeri deja făcute, pentru lucruri pe care nu le mai pot schimba. Situația e diferită acum.

Blake a scuturat din cap.

— Este? Îmi poți spune că n-ai face exact aceleași alegeri? Fiindcă eu pot să-ți spun pe loc: dacă ai fi avut pornirea, intrinsecă și lipsită de orice îndoială, să vii la mine atunci când Daniel te-a amenințat, totul

s-ar fi desfășurat altfel. Iar în privința lui James, te-am avertizat de la bun început. Am știut! Fir-ar al dracului să fie, am *știut* că se apropie prea mult de tine și tu ai continuat să-l ții prin preajmă! Mai mult, continui să o faci, chiar dacă îți dai seama că mă scoate din minți. Îmi vine să-l fac bucăți pe ticălosul ăla pentru că a pus mâna pe tine! Înțelege cât mă afectează, Erica?

Atacul lui crâncen m-a făcut să clipesc pentru a-mi alunga lacrimile. Zile întregi fără nicio vorbă, iar acum... asta.

— Blake...

— Vreau control, Erica. Dar n-o să ți-l iau cu forța. Trebuie să mi-l oferi tu. Ai deschis o ușă. Acum e cazul să treci prin ea. Ai încercat să trasezi o limită între noi, în ceea ce privește munca și relația, păstrând atâta control cât credeai tu că ai nevoie. Chestia asta se sfârșește acum!

Stomacul mi s-a strâns când am simțit cunoscutul imbold de a fugi, de a-l respinge. Nu știam dacă aveam să pot vreodată să-i ofer controlul de care avea nevoie. Și dacă nu aveam să fiu nicicând în stare?

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun așa: tu mi-ai zis că mă vrei, că mă vrei cu totul. Iar eu așa sunt. Porcăriile care s-au întâmplat cu Daniel... și acum cu James. Nimic de felul ăsta nu are voie să se mai petreacă vreodată.

— Nici eu nu vreau să se mai petreacă, am insistat.

— Iar eu o să mă asigur.

Gura mi s-a întredeschis, dar cuvintele mi-au pierit între vorbele lui. N-avea cum să nu știe că-mi cerea imposibilul. De ce nu-i putea fi suficient faptul că mă domina în pat?

— E vorba despre rolul meu de supusă? Vrei să jucăm vreun joc sado-maso? În regulă, Blake. O să implor, o să cad în genunchi, dar nu las ca asta să-mi pătrundă în viața profesională. Am limite, lucru pe care tu trebuie să-l înțelege.

— Pentru mine nu-i un joc. Și tocmai stilul ăsta de gândire e problema.

A făcut un pas către mine, ținându-mă cu privirea. M-am lăsat pe spate în chip defensiv, ajungând să stau strâns lipită de ușă. Blake

și-a pus mâinile de-o parte și de alta a corpului meu, aproape atingându-mi-l cu al lui, fără să-mi lase măcar un centimetru de libertate. Nu puteam gândi limpede când stătea așa, atât de aproape. A continuat să mă fixeze, fără vreo fărâmbă de îndoială. Glasul îi era scăzut când a vorbit iar.

— Cum te simți, Erica, atunci când mă lași să te controlez?

Întrebarea era încărcată de semnificații, dar eu îmi dădeam seama că nu mai discutam despre Daniel ori James. Expresia i s-a îmblânzit, înverșunarea transformându-se în altceva. Ceva de natură sexuală. Nu mai puțin intensă, energia lui era palpabilă. Reverbera între noi, aprinzându-mi scânteii pe piele, oriunde m-ar fi atins el. Vârful unui deget pe mijlocul buzei de sus, degetul mare așezat pe vasul de sânge care pulsa în dreptul gâtului. Doamne, acum îi voiam mâinile peste tot!

— Renunți la toate și e bine, nu-i așa? Să știi că eu am grijă de tine, de noi. Că, orice s-ar întâmpla, eu o să merg pentru amândoi până la capăt.

Și-a strecurat mâna mai jos, atingându-mi ușor sâni cu palma și apoi coborând către mijlocul meu, de parcă ar fi marcat toate locurile care făceau parte din teritoriul lui. Iar pe corpul meu, acele locuri erau multe la număr!

— Te-am lăsat vreodată nesatisfăcută? Indiferent cât de departe te-am împins, a existat vreun moment în care să nu implori mai mult? Când nu ți-ai dat drumul cu putere, strigând numele meu? Spune-mi dacă asta s-a întâmplat vreodată.

Aerul mi-a părăsit pieptul și m-am luptat să-l înlocuiesc. Am scuturat din cap, știind răspunsul la fel de bine ca el. Fierbințeala îmi făcea pielea ca de găină și îmi pulsa între picioare când îmi aminteam de ce era în stare Blake cu trupul meu și de puterea pe care o mânuia cu atâta ușurință. Primeam cu bucurie tipul acela de dominare. De fapt, îmi doream ca respectiva parte din el să nu se schimbe niciodată.

S-a aplecat către mine. Mi-a tachinat buzele cu cea mai mărunță dintre atingerile gurii lui. M-am arcuit pentru a-l întâlni pe deplin,

însă el s-a retras, lăsându-mă să-l vreau, să amețesc de poftă. Am inspirat tremurând și încercând să mă dezmeticesc din vraja pe care o aruncase asupra mea. Cu promisiunea controlului care mă înrobise deja, mă ademenea spre ceva ce ar fi însemnat mult mai mult.

— Ce-mi faci?

— Îți arăt ce vrei, ce avem nevoie.

— Știi că nu despre asta e vorba. Îmi dau seama că nu-ți pot oferi nimic și că tu o să-mi fii mereu alături. Dar n-ai cum... n-ai cum să mă ții sub călcâi, să-ți pretinzi drepturile asupra mea și să te aștepti ca eu să devin *proprietatea* ta.

Blake a ridicat brusc din sprâncene.

— Zău? Serile trecute ziceai altceva. Te-am auzit vorbind tare și răspicat.

— De parcă mi-ai fi dat de ales! Lasă-mă să atârn în halul ăla, la un pas de orgasm, și o să-ți spun că ești împăratul Romei!

— Deci nu vrei să fii stăpânită? Nu vrei să-mi aparții în aceeași măsură în care îmi doresc eu să-ți aparțin ție, nu-i așa?

Am simțit o durere surdă în piept la auzul vorbelor. Nu puteam să împac spusele lui cu temerile pe care mi le stârnea ideea de a lăsa pe altcineva să-mi controleze viața, temeri de care nu păream a reuși să scap.

— Niciodată n-am fost nevoită să mă bazez pe nimeni, să dau socoteală nimănui. Știi asta și tot încerci să mă schimbi, de parcă aș putea cumva să încetez să fiu altfel decât sunt.

— Dacă te măriți cu mine, situația *chiar* o să se schimbe. Permanent.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că vii la mine înainte de a *începe* măcar să te gândești la vreo decizie pripită. Înseamnă că mă implici, astfel încât să mă pot asigura că apelezi la mine, ceea ce include și îndepărtarea lui James din afacerea ta. Înseamnă că-mi ceri ajutorul la nevoie și nu-mi ascunzi nimic, *niciodată*. Iar când se ivește o situație de care e mai logic să mă ocup eu, mă lași s-o gestionez. Orice-ar fi.

S-a aplecat din nou către mine, iar privirea serioasă i-a alunecat peste trăsăturile mele, urmărindu-mi conturul maxilarului. Când a reînceput să vorbească, vocea îi era doar o șoaptă.

— Înseamnă că, de fiecare dată când respiri sau când pășești, o faci pentru a împinge înainte viețile amândurora, nu doar pe a ta. O faci știind că eu sunt chiar lângă tine, irevocabil legat de fiecare hotărâre pe care o iei.

Mă durea pieptul din cauza efortului de a-mi umple plămâni. Luam gură de aer după gură de aer, în timp ce mă luptam cu afirmațiile lui. Blake nu-mi lăsa loc nici să fug, nici să mă împotrivesc, nici să fac orice altceva.

— Am... am impresia că-mi dai un ultimatum.

Am deschis larg ochii în timp ce-l cercetam, sperând să fi interpretat greșit situația. Privirea lui gravă mi-a dat răspunsul înainte să apuce el s-o facă.

— Vreau totul, Erica! Nu accept nimic mai prejos. Bagă la cap sau...

Am încercat să potolesc tremurul ce-mi cuprindea treptat întregul corp. Cum putea să-mi ceară așa ceva? Să mă amenințe cu încheierea relației? Mă simțeam precum un animal închis într-o cușcă și incolțit.

— Sau ce?

Vorbele mi-au ieșit tăioase, amestecate cu o notă de sfidare. Strânsoarea în care Blake îmi ținea mijlocul a devenit și mai puternică, oglindindu-i zvâcnirile neîncetate ale maxilarului. N-am avut timp să cântăresc cât de mult îl enervase provocarea mea, căci el mi-a zdrobit buzele sub ale lui. Brutal și poruncitor, acum căuta să pătrundă în interior. Mi-am deschis gura ca să-l primesc, mai deloc pregătită pentru pasiunea mistuitoare a limbii lui. Ocările clocoteau în piept, înăbușite de sălbăticia cu care ne împreunam buzele. Năvala înflăcăării lui mi-a străbătut întreaga ființă, trezindu-mi toate instinctele de a-i răspunde cu aceeași patimă.

L-am sărutat la rândul meu și i-am strâns cămașa în pumni, îndemnându-l să vină și mai aproape. Mușcând și împletindu-ne

limbile, ne-am topit cu ardoare unul în celălalt. Țintuită de șoldurile lui, îi simțeam inconfundabilul freamăt al erecției lipite de minte. Blake mi-a cuprins coapsa în palmă, ridicându-mi sus marginea fustei și arătându-mi fără puțință de tăgadă ce voia de la mine. Am tras cu putere aer în piept și, când l-am dat afară, mi-am înfrânat geamătul ce voia să-mi țâșnească printre buze.

Blake și-a strecurat mâna între picioarele mele, masându-mă prin țesătura chiloților, făcându-mă să înnebunesc după el. Un mic suspin mi-a scăpat totuși, căci plăcerea covârșea acea parte rațională a creierului meu, care-mi spunea că ne aflăm în locul nepotrivit pentru așa ceva. Însă trupului meu nu-i mai păsa, atunci când mă aflam în ghearele lui.

— De ce, Erica? De ce naiba mi te împotrivești?

Șoldurile mi se zbăteau, arcuindu-se sub mâna lui. Chiloții îmi erau uzi și mă simțeam pregătită să-l primesc acolo. Când venea vorba despre contactul fizic, Blake câștiga de fiecare dată. Lupta cu el era o cauză pierdută și, după ce fusesem atâta timp privată de atingerile lui, eram gata să mă vâr înăuntrul corpului său, dacă asta ar fi însemnat să pun capăt distanței dintre noi.

Mâinile mi-au alunecat în sus, pe sub cămașa lui, peste bustul gol.

— Te vreau... chiar acum!

El a răsuflat brusc și mi-a masat, prin materialul subțire al lenjeriei intime, vaginul care pulsa. Încovoiindu-mi degetele, mi-am trecut unghiile peste coastele lui, orbită de toate felurile în care îl doream.

În clipa aceea s-a auzit, din sufragerie, un nou pocnet zgomotos. Sunetul a fost urmat de glasurile familiare ale rudelor lui Blake și de chemările lui Alli, care mă striga pe nume, dezmeticindu-mă și amin-tindu-mi că nu eram nici pe departe singuri, pentru a putea continua ceea ce începuserăm.

Cu răsuflarea tăiată, ne-am desprins unul de celălalt.

— Dumnezeu!

Blake s-a retras cu mișcări nesigure, apoi și-a aranjat ținuta. Chiar și prin blugi, puteam să văd că penisul i se întărise dureros de mult, pe deplin pregătit să mi-o tragă pe orice suprafață ar fi găsit. În camera

respectivă, putea fi vorba despre biroul lui Heath. Ar fi fost urât! Cât se poate de plăcut, dar urât.

Am înghițit în sec, străduindu-mă al naibii de tare să revin la realitate. Mi-am lăsat capul să cadă pe spate. Pieptul mi se umfla, în timp ce încercam în zadar să temperez valul de tensiune sexuală care se scurgea prin mine. *Fir-ar să fie!* Probabil că nici în al șaptelea cerc al iadului n-aș fi trecut prin asemenea cazne. Blake se îndepărtase cu câțiva pași, iar acum stătea la o distanță zdrobitor de mare, având în vedere cât de intim mă ținuse adineauri.

— Blake, nu vreau să ne certăm! Te rog, hai să mergem acasă și să lăsăm în urmă tot ce s-a întâmplat!

După câteva clipe, el s-a întors către mine, făcându-mi inima s-o ia din nou la goană. Dar în ochii lui n-am citit resemnarea. Da' de unde! În scurtul răgaz pe care-l folosisem pentru a-mi pune din nou în funcțiune celulele cenușii, el părea să-și fi întărit hotărârea.

— Ți-am spus că-mi pare rău și am vorbit serios, mi-am susținut eu cauza.

— Știu că-ți pare rău. Dar de data asta nu mai e suficient. Ce-ți cer... nu e ceva ce *vreau*. E ceva *ce-mi trebuie*. De asta *am nevoie*. De asta avem *amândoi* nevoie.

M-a fixat cu privirea, iar tensiunea a format un arc electric între noi. Am deschis gura, însă Blake a vorbit înaintea mea.

— Alegerea îți aparține, Erica.

Cuvintele simple. Tonul categoric pe care le rostise. Speranța de pe chipul lui, în vreme ce aștepta ca eu să... să ce? Să mă supun? Să las totul pe mâna lui? Pretindea să-i cedez totul din mine, până la ultima fărâmă de care meritase vreodată să mă agăț, laolaltă cu dragostea, încrederea și viitorul meu.

Îmi venea să plesnesc. Îmi venea să plâng, deoarece știam că nu-i puteam oferi răspunsul de care avea nevoie. Oare puteam? Nu reușeam nici măcar să-mi imaginez așa ceva.

Când eu mă războiam cu mine însămi, Blake a străbătut distanța dintre noi. M-a sărutat, lipindu-și repede și cu blândețe buzele de ale

mele. Gestul dulce mi-a împrăștiat din nou gândurile, în vreme ce el mă privea adânc în ochi.

— Te iubesc, Erica. Dar dacă nu-mi poți dărui asta...

N-a încheiat fraza, ci doar a clătinat din cap, în ochi părând a i se oglindi un vârtej de emoții. Dar... ce voia să spună? Gata? Până să apuc să-l întreb, Blake s-a întins către ușă, iar eu m-am dat la o parte pentru a-l lăsa să treacă. Cu capul plecat, cu mâinile îndesate în buzunare, a dispărut în hol, către locul din care se auzeau zgomotele petrecerii.

Eu am rămas în cameră, împietrită de cele petrecute. Deși îmi dorisem să vorbim, nu-mi venea să cred că asta clocise el atâta timp.

Toate emoțiile pe care, timp de două zile, mi le împinsesem în adâncul sufletului, pentru a putea să-mi continui viața, ieșiseră la suprafață în seara aceea și deja trecusem de punctul în care puteam să stau acolo, cu familia lui, și să mă prefac că nimic nu s-a întâmplat. O singură privire aruncată lui Blake, știind că acum relația noastră se afla pe marginea prăpastiei, m-ar fi făcut să izbucnesc în lacrimi.

Chiar dacă părerile de rău ar fi fost îndeajuns, n-aveam cum să ofer mai multe, iar inima mea nu mai putea să îndure. Nu mai rezistam să trăiesc nici măcar un minut în care să știu că tot ce-i dăruisem deja lui Blake nu era suficient.

Fără să-i dau mamei lui niciun indiciu despre cum mersese discuția noastră, m-am strecurat pe lângă ea prin bucătărie și am trecut în camera de zi. Conversațiile prietenoase s-au oprit în clipa în care am intrat. Fără să-i iau în seamă pe ceilalți, deoarece mă temeam că aș fi cedat nervos dacă m-aș fi uitat în ochii cuiva, mai ales în ai lui Blake, m-am dus la Alli. Ea stătea pe canapea, cu un pahar în mână. Mi-am înșfăcat poșeta, apoi mi-am îmbrățișat în grabă prietena.

— Îmi pare rău, i-am șoptit și am plecat.

Capitolul 10

Apartamentul era întunecat și tăcut. Prea tăcut.

Mă întorsesem acasă singură și încercasem în zadar să adorm. În sinea mea, mă luptam cu amploarea spuselor lui Blake, a pretențiilor lui de la mine... a cererii *de după* cererea în căsătorie. Doar că aceasta din urmă nu venise însoțită de un sclipitor inel cu diamante, ci de foarte reala amenințare că nu voi mai avea absolut nimic. Îmi doream să cred că juca la cacealma, că urma să-l pot convinge, cu vorba bună, să renunțe la modul lui de a gândi. Dar dacă nu era așa? Dacă nimic din ce-aș fi putut să-i zic nu avea să schimbe situația în care mă pusese?

Chiar înainte de miezul nopții, i-am trimis un mesaj lui Alli, întrebând-o dacă Blake rămăsese la ea peste noapte. Nu, plecase. Alli nu știa unde. Somnul m-a furat în sfârșit spre ziuă.

După o seară cu ploi de vară, dimineața era mai caldă și mai umedă ca de obicei. Am ieșit din casă și l-am găsit pe Clay așteptându-mă afară, cu Escalade-ul, gata să mă ducă la muncă. Zilele trecute îmi stătuse mereu prin preajmă, chiar și atunci când nu mă condusesese cu mașina. Era evident că Blake nu voia să-și mai asume

niciun risc în privința siguranței mele și nu credeam să pot spune prea multe pentru a-l face să se răzgândească. Gândurile mi-au alunecat către Blake și către locul în care-și petrecea nopțile. Înainte ca imaginația să mi-o ia din nou razna, m-am uitat la Clay.

— Știi unde a fost Blake azi-noapte?

El și-a ridicat privirea și a întâlnit-o pe a mea în oglinda retrovizoare.

— Nu v-aș putea spune cu certitudine, domnișoară Hathaway. Mi-a cerut ca săptămâna asta să rămân la dispoziția dumneavoastră. De atunci, n-am mai primit nicio veste de la el.

— Mai e cineva cu el?

— Nu, domnișoară. Doar dumneavoastră.

Blake părea a nu-și face griji pentru sine, însă eu îmi făceam. Străzile au trecut în goană pe lângă noi, până când am încetinit în fața clădirii firmei. Mi-am luat rămas-bun de la Clay și m-am îndreptat spre intrare.

Organismul meu cerea cu disperare mai multă cafea, pentru a mă ajuta să duc ziua până la capăt, dar m-am hotărât să sar peste obiceiul meu matinal de a mă opri la Mocha. De la o vreme o evitam pe Simone. Nu știam cât de multe îi împărtășise James despre confruntarea cu Blake. Deja ajunsesem la limită din punct de vedere afectiv, după tot ce se întâmplase între mine și Blake cu o seară înainte. Dacă aș fi fost nevoită să mai fac față încă unei situații istovitoare emoțional, aș fi clacat.

— Erica!

M-am oprit în pragul ușii, în fața treptelor ce duceau către sediul nostru, m-am întors și am dat peste o figură cunoscută. În fața mea, îmbrăcat într-o ținută profesională, formată din pantaloni gri și o bluză deschisă la culoare, cu decolteu în formă de V, stătea Isaac Perry. *Al dracului de minunat!*

— Ce cauți aici?

Abia dacă reușeam să-mi ascund iritarea. Dintre toate zilele în care putea să apară nepoftit, el și-o alesese tocmai pe-asta. Măcar avea bunul-simț să se arate stânjenit.

— Ți-am trimis un e-mail. N-am primit niciun răspuns, așa că m-am gândit să trec pe la tine, că tot eram în oraș.

— Ai fi putut să mă suni și să mă anunți.

— Știu, îmi pare rău. A fost o decizie de moment.

Își frământa un pic maxilarul. Nu mai era bărbatul care mă pipăise cu luni în urmă. Aducea mai degrabă cu cel ce-mi zâmbise copilăros și mă convinsese să iau o cină intimă în compania lui, de la care pornise totul.

— Știi că ai treabă. N-o să-ți răpesc prea mult timp, mi-a spus el.

— Dacă află Blake că ai venit aici...

Pentru prima dată, mă bucuram că nu trebuia să-mi fac griji în privința unei eventuale vizite din partea lui. Cel puțin, nu credeam că ar fi venit. După seara trecută, mă gândeam că ne era sortit să petrecem ceva timp despărțiți.

Isaac a tresărit ușor, apoi și-a coborât privirea către mocasinii lui scumpi.

— Știu. Îmi dau seama că nu e cel mai mare admirator al meu. Speram totuși să ai milă de mine și să-mi dai șansa de a mă justifica.

M-am îndepărtat cu un pas de ușă și mi-am încrucișat brațele la piept. Eram în public, însă ultima dată când îl întâlnisem, îmi atinsese tot trupul cu mâinile lui supărătoare. Nu puteam și nu voiam să am încredere în el.

— Nu sunt sigură că avem cu adevărat ce discuta, Isaac.

A oftat, părând mai uman și mai puțin nesigur decât înainte.

— Îmi pare rău, Erica! Zău că-mi pare! Te rog, dă-mi voie să te invit la o cafea. E tot ce-ți cer. Cinci minute.

Ochii lui de un albastru-deschis mă implorau, amintindu-mi de acel Isaac Perry care fusese fermecător. În plus, îmi promitea o cafea.

— Bine.

Privirea lui s-a luminat, însă eu nu ardeam de nerăbdare. M-am făcut mică în sinea mea când am împins ușile cafenelei și am intrat, urmată de Isaac, sperând ca, printr-un miracol, Simone să nu lucreze în dimineața aceea. Ceream mult, având în vedere că niciodată nu

onorasem localul cu prezența mea, fără să fiu întâmpinată de roșcata cea sprintenă, specialistă în preparat cafele.

Simone tocmai servea un alt client, când noi ne-am ocupat locurile. Eu m-am lăsat pe spătarul scaunului și mi-am trecut degetul peste marginea mesei. Isaac urma să insiste în privința publicității, dar încă nu mă hotărâsem cum să procedez. Desigur, Blake avea să se înfurie, dar poate că ar fi fost o idioțenie din partea mea să refuz un furnizor ca Isaac, dacă lucrul cu el ar fi însemnat un avans mai rapid pentru afacerea mea. Cu atâtea emoții influențând situația, nu mă apropiasem câtuși de puțin de o decizie în privința ofertei lui.

Dusă pe gânduri, aproape că am sărit în sus când am fost salutați de Simone.

— Bună! a spus ea, cu un zâmbet blând. Nu te-am mai văzut de ceva vreme.

— Bună, Simone! Ăăm, da. Îmi pare rău! am zis.

Între timp se ciocniseră lumi întregi, iar în clipa aceea nu mă puteam apuca să-i vorbesc lui Simone despre toate. Probabil că ar fi trebuit să-i spun pur și simplu ce s-a întâmplat cu James și gata.

— Ca de obicei? m-a întrebat ea, readucându-mi brusc mintea în prezent.

— Sigur.

Privirea i-a alunecat către Isaac, care părea a-i admira cu nonșalanță silueta, așa cum făceau majoritatea bărbaților.

— La fel pentru amândoi, i-a răspuns el, cu un zâmbet politicoș.

Am oftat, simțindu-mă cât se poate de pregătită să-mi primesc următoarea doză de cafeină.

— Așa... despre ce voiai să discutăm?

— Voiam să-ți explic...

— Ce-i de explicat, Isaac? Serios! Nu-mi place să fiu pipăită de bărbați sau atinsă în orice fel, fără acordul meu.

— Am mers prea departe, îmi dau seama.

— Mult prea departe! Și îmi vine puțin cam greu să trec peste asta, apoi să sar direct la a-mi dori o colaborare cu tine. Sper să mă înțelegi.

El a strâns din buze.

— Înțeleg. Am făcut o greșeală. Purtarea mea a fost mai mult decât reprobabilă.

Mărturisirea simplă mi-a mers la inimă, dar tocmai când luam în calcul ideea de a-l ierta, Isaac a vorbit iar.

— N-ar fi trebuit să beau.

M-am încruntat, nevoind să-i accept scuza.

— Tu glumești? Am împărțit o sticlă de vin!

— Eu luam medicamente. Medicamente care îmi afectau grav judecata, atunci când erau amestecate cu alcoolul. N-aveai de unde să știi și nu e o scuză.

— Ai dreptate, nu e!

El s-a uitat țintă la masă.

— Vreau să înțelegi că nu asta-i firea mea. Aș minți spunându-ți că nu mă atragi, dar, dacă aș fi avut mintea limpede, nu te-aș fi abordat în felul ăla.

L-am cercetat cu grijă, întrebându-mă unde-și dorea să ajungă. Nevoia lui de a-mi cere iertare părea ivită din senin și nu puteam să nu fiu bănuitoare.

— Ce vrei de la mine, Isaac?

El a oftat și s-a îndreptat.

— Lumea e mică. Avem câteva relații în comun. Știu că Blake nici nu se mai uită la mine, dar e probabil ca drumurile mele și ale tale să se mai intersecteze cândva. În ciuda a tot ce-a fost, a spus el, arătând spre noi amândoi, speram să mai putem totuși lucra împreună. Consideră că e un dar de împăcare.

— Un contract care prevede obligații financiare e un ciudat dar de împăcare.

Isaac abia și-a înăbușit zâmbetul.

— Poate, dar m-am gândit că l-ai considera mai valoros decât florile și ciocolata.

— Sunt logodită. Ți-ai irosi banii.

Ochii i-au rămas nemișcați, îngustându-se puțin.

— N-am știut. Felicitări!

— Mersi, i-am răspuns sec.

— În orice caz, îmi doresc sincer să colaborăm. Înainte să mi se urce băutura la cap, mi-ai trezit curiozitatea cu propunerea ta. Mi-ar plăcea foarte mult să facem o încercare, dacă crezi că ai putea să treci peste gafa mea de proporții epice.

Am scuturat din cap. Dacă ar fi știut el prin ce trecusem...

— Nu știu...

Isaac s-a sprijinit de spătarul scaunului și a lăsat capul în jos.

— E OK. Înțeleg, Erica. Fără resentimente! Mi-am zis doar că merită să încerc. Dacă are vreo importanță, să știi că-mi pare foarte rău. Sunt îngrozit de purtarea mea. Cu cât mă gândeam mai mult la ea, cu atât mai sigur eram că trebuie să te văd și să-mi cer iertare. Sper că, dacă ne vom mai revedea, și eu mă aștept să se întâmple asta, vom putea să fim măcar binevoitori unul cu celălalt.

Am oftat, dorindu-mi să nu-mi fie milă de el. Am încercat să-i interpretez limbajul trupului, căutând un semn că-mi turna gogoși, dar părea la fel de dezarmant ca în ziua în care îl cunoscusem.

— O să mă mai gândesc, bine?

El mi-a zâmbit.

— E tot ce-ți cer.

S-a ridicat repede.

— Uite, îți mulțumesc pentru întâlnire. N-am intenționat să te iau prin surprindere, dar unele lucruri e mai bine să fie spuse față în față.

— Înțeleg.

Prin e-mail, mi-ar fi fost mult mai ușor să refuz tentativa lui de a face pace. În ciuda urii neîmpăcate pe care i-o purta Blake, acum mă trezeam luând în calcul posibilitatea de a clădi un pod de legătură între compania mea și a lui Isaac.

Simone a trecut pe la masa noastră cu cafelele comandate, deja aburind în două convenabile pahare de luat la pachet. Isaac i-a întins o bancnotă, i-a mulțumit, după care s-a întors și a plecat.

— Cine era? m-a întrebat Simone.

— Un potențial furnizor de publicitate.

Oare așa era? Oare chiar mă gândeam serios la un armistițiu între firmele noastre? Nu eram pe deplin convinsă că omul avea intenții rele, deși nu înclinam nici spre a-l ierta.

— Pare într-adevăr să aibă potențial. Mi-a dat un bacșiș de vreo patruzeci de dolari.

Am reușit să izbucnesc în râs. Simone s-a apropiat de scaunul pe care Isaac îl lăsase liber.

— Ce se întâmplă? Mă eviți cumva?

Am sorbit din cafea, prea obosită ca să afixez o mutră care nu-mi aparținea. Ea și-a mijit ochii.

— Simone, cu riscul de a te scoate din sărite sau de a crea o stare de tensiune între tine și James, trebuie să-ți mărturisesc ceva.

— James te-a sărutat. Știu.

Am făcut ochii mari.

— Știi?

— Da, mi-a spus-o el, zilele trecute. Mi-a zis că Blake a făcut-o pe nebunul cu el, cerându-i să-și anunțe demisia.

— Drace! am bombănit, cu referire atât la acea după-amiază, cât și la faptul că Simone aflase.

— Ascultă, trebuie să lămurești treaba cu James. Cam asta mă îngrijora când vorbeam despre triumphiul iubirii, dar...

— Dar ce?

— Erica, eu țin la James. Vreau să zic că suntem împreună de ceva vreme și știu că-i ești dragă. Mă asigură că a renunțat la orice obsesie romantică în ceea ce te privește, dar încă te consideră o bună prietenă. Nu știu dacă el și Blake vor putea depăși momentul, dar aici tu ești la cârmă. Tu decizi.

Am gemut.

— Detest chestia asta! Tot ce se întâmplă! În momentul de față, Blake mă pune într-o postură groaznică. Nu vreau să-l dau afară pe James și sunt furioasă pe Blake pentru că l-a luat de guler. Nu

a făcut-o cu binecuvântarea mea. În mod evident e foarte gelos și nu suportă ideea ca eu să lucrez zilnic cu un om care mi-a făcut avansuri.

Simone și-a curbat în sus buzele roșii.

— O să vorbesc cu James. Și, dacă vrei să știi, îmi pare rău că ai de suferit. Cred că tu și James formați o pereche grozavă. Pe bune! Vă consider pe amândoi prietenii mei și ultimul lucru pe care mi l-aș dori ar fi ca povestea asta să vă despartă. Din păcate, gelozia lui Blake îmi amintește cu insistență de un moment pe care sunt sigură că și eu, și James am prefera să-l uităm. Știu că amândoi ne dorim să mergem mai departe și sper s-o putem face.

— Nu e o situație simplă. Dar, orice-ar fi, ea n-o să ne afecteze prietenia. Rămân în gașca ta. Fetele mai întâi, OK?

Am râs, iar ea și-a întins o mână pentru a-și ciocni pumnul de al meu. I-am răspuns, după care s-a ridicat de pe scaun.

— Du-te să-ți repari viața trăsniță, iar eu o să-i mai servesc pe dependenții de aici cu ceva combustibil, bine?

— Pare un plan bun. Mersi!

Simone mi-a surâs, apoi s-a îndepărtat cu pași vioi. Eu mi-am înșfăcat cafeaua și am părăsit localul, cu inima un pic mai ușoară. Iată măcar un conflict pe care nu-l mai aveam de aplanat.

Ajunsă la birou, mi-am petrecut dimineața citind și răspunzând la e-mailuri, până când a trecut Alli pe la mine, pentru a mă pune la curent cu progresele făcute în privința publicității. Atrăsese încă doi furnizori, ceea ce reprezenta un început promițător pentru recuperarea veniturilor pierdute. Tocmai făceam în viteză câteva socoteli, când ea m-a întrerupt.

— Deci ce-i cu tine și Blake?

Mi-am ridicat privirea către ochii ei plini de îngrijorare. Am oftat și am lăsat jos pixul. La un moment dat trebuia să dau totul pe față. După ce fugisem de la petrecerea ei, era inevitabil să se întrebe ce se întâmplase între mine și Blake, pentru a mă determina să plec.

— Nimic îngrijorător. Mici hopuri, cred.

— Eu sunt îngrijorată pentru tine. Mai ales când Blake e la mine acasă noaptea târziu, închis în cameră cu Heath, făcându-și cine știe ce confesiuni frățești până la miezul nopții.

M-am foit pe scaun.

— N-am știut că a rămas atât de mult la voi.

— Nu s-a întors acasă?

Am scuturat din cap.

— Tu unde crezi că s-a dus?

Mi-am deschis și închis pixul cu gesturi nervoase.

— Sinceră să fiu, habar nu am.

— Ce s-a întâmplat cu voi? Vă purtați ciudat de când v-ați întors din San Francisco. Credeam că lucrurile au mers bine!

— Au mers, în ceea ce privește afacerea. Dar acolo am dat peste Risa. Ascultă, nu pot vorbi despre asta aici. Vrei să bem ceva diseară, după muncă? Aș putea încerca să-ți explic totul... cumva.

Mi-am înăbușit un gemăt. Urma să fie o discuție încâlcită din toate punctele de vedere.

— OK. Eu ies să iau prânzul. Vrei ceva?

— Sigur, adu-mi doar același lucru pe care-l comanzi și pentru tine.

Alli m-a lăsat singură, dar, un minut mai târziu, James i-a luat locul pe scaunul din fața mea.

— Ai o clipă?

— Sigur.

Am învățat niște hârtii aflate pe birou, fără vreun alt motiv în afară de a întârzia orice intenționa el să-mi zică. Dar Simone avea dreptate. Trebuia să discutăm. Trebuia să rezolvăm problema. Mi-am lăsat fruntea să-mi cadă în mâini. Nici măcar nu ne spuseserăm nimic și deja arătam ca naiba. Am tras adânc aer în piept.

— Ar fi cazul să vorbim.

James s-a lăsat pe spate, cu ochii la mine.

— N-ai de gând să mă dai afară, nu-i așa?

— Nu.

M-am cufundat îmbufnată în scaunul meu. Toată cafeaua din lume nu putea să transforme conversația aceea într-una suportabilă.

— Regret profund tot ce s-a întâmplat. La drept vorbind, nici nu știu când au luat-o lucrurile la vale, dar îmi doresc cu disperare să le îndrept. Doar că n-am idee cum s-o fac astfel încât tuturor să li se pară acceptabil.

— Landon e singurul pe care-l apucă hachițele din cauza asta. Noi, ceilalți, ne purtăm ca niște adulți. Nu văd de ce ar trebui să-i încurajezi crizele de isterie, decât dacă te amenință din punct de vedere financiar.

— N-ar face niciodată așa ceva. Și... nu știu, James. L-am pus într-o situație dificilă pe care mi-e imposibil să ți-o explic.

— Să presupun că are o legătură cu tipul ăla, Daniel?

— E mai complicat decât ai putea să înțelegi. Nu pentru că n-ai fi capabil... dar unele lucruri e mai bine să rămână intime. Și, da. Daniel a jucat un rol important în despărțirea mea de Blake. După aceea totul s-a dus de râpă din ce în ce mai rău, până când am regăsit calea de împăcare. Și tocmai atunci Blake și-a dat seama ce s-a petrecut între tine și mine...

Am oftat și am închis ochii.

— S-ar putea spune că a fost picătura care a umplut paharul, iar acum mă zbat să găsesc o modalitate de a repara relația cu el.

James a șovăit preț de câteva clipe.

— Eu țin la tine, Erica. Țin și la slujba asta, dar, dacă tu o să rămâi cu Blake și, drept consecință, prezența mea aici îți îngreunează inutil viața, atunci o să plec. Nici mie nu-mi place tensiunea asta.

— Dar nu vreau să pleci! Ești important pentru companie și pentru mine. În ciuda a tot ce-a fost, îmi rămâi prieten. Și nu intenționez să dau afară un prieten.

El și-a mușcat buza și a căzut pe gânduri, lovind ritmic cu degetul mare în marginea scaunului.

— Te-ar ajuta dacă n-aș fi aici?

— Cum adică? Tocmai ți-am spus...

— Adică în sediu. Ți-ar fi mai ușor dacă n-aș fi zilnic la birou? Aș putea munci de acasă. Mă rog, sunt niște probleme tehnice, dar dacă asta înseamnă să-mi păstrez postul și să rămân în companie, e o variantă de luat în calcul.

Și tocmai o luasem.

— Ai fi dispus?

— Sigur. Iar dacă, la un moment dat, o să vrei pe altcineva care să fie prezent, mie o să-mi fie mai ușor să plec. Poate o să mă lansez pe cont propriu. Ca liber-profesionist sau așa ceva.

Am strâmbat din nas, căci nu-mi plăcea a doua parte a propunerii.

— Detest chestia asta!

— Și eu, dar nu-i vina ta. Nu știu sigur ce te-a făcut Blake să crezi, însă ar fi trebuit să mă retrag imediat după ce am aflat că tocmai ieși-seși dintr-o relație. Aveai nevoie de un prieten, iar din punctul ăsta de vedere te-am dezamăgit.

— Nu m-ai dezamăgit!

— M-am repezit să trag concluzii. În multe privințe. Și eu sunt răspunzător de faptul că s-a ajuns aici, iar dacă trebuie să fac niște sacrificii din cauza asta, atunci fie.

— Îți sunt recunoscătoare pentru că te-ai oferit. Dar hai să nu luăm nicio decizie pripită.

— Sincer să fiu, mie nu mi se pare deloc pripită. Mai degrabă a durat prea mult până să ajungem la ea. Îmi dau seama că ești stresată. N-ai fost în apele tale toată săptămâna și nu-mi place deloc să te văd astfel. Nu vreau să fiu eu pricina. N-am fost niciodată și nici nu voi deveni. Dar dacă putem schimba situația, cel puțin pentru moment, oferindu-ți puțină ușurare sau puțină libertate de mișcare, astfel încât să te împaci cu el, ar trebui s-o facem.

— Sper să se mai potolească. Poate încerc să-l conving cu vorba bună.

Era un mare „poate“. James s-a lăsat în față, sprijinindu-și antebrațele de genunchi.

— Vrei să te măriți cu Blake, nu-i așa?

Am răspuns cu întârziere.

— Da.

— Eu, unul, nu pot să-l sufăr pe tip, dar e clar că tu-l consideri important. Îndeajuns de important încât să-i accepți cererea în căsătorie. Nu vreau să fiu acela care-ți strică planurile. Am intrat într-o încurcătură cu relația de la locul de muncă, iar acum trebuie să ieșim din ea.

Am dat încet din cap, dorindu-mi să nu existe atâta adevăr în vorbele lui.

— Poate că ai dreptate.

Nu e ceea ce ne dorim, dar poate că e ceea ce trebuie.

Capitolul 11

Restul zilei a trecut în goană. Poate că mai exista o rază de speranță în peisajul vieții mele. Atrăgeam noi furnizori de publicitate, mă înțelegeam bine cu Simone, iar James și cu mine aveam, cel puțin pentru moment, un plan pentru a ne continua colaborarea. Totuși, nu puteam să neg că mi se rupea inima când mă gândeam la plecarea lui din firmă. Devenise parte din echipă, dar și un bun prieten. Urma să-mi lipsească prezența lui în fiecare zi și nu-mi puteam alunga supărarea pricinuită de faptul că Blake mă pusese în situația de a-l sili să se îndepărteze. În timp ce întorceam problema pe toate fețele, Alli a băgat capul pe ușă pentru a-mi aminti că trebuia să ieșim în oraș după cină.

Mi-am strâns lucrurile, pregătindu-mă să plec. Câteva minute mai târziu, Clay ne lăsa pe o stradă aglomerată, în fața unui local la modă care servea *sushi*. Alli și cu mine am comandat cocktailuri Mai Tai. Eu mi-am dat peste cap băutura dulce și, atunci când chelnerița a sosit cu rulourile asortate pe care le ceruserăm, am rugat-o politicos să-mi mai aducă un pahar. Avusesem o zi dintre acelea. Dacă nimic

nu mă putea ajuta, poate că alcoolul urma să mă adoarmă odată ce aveam să ajung acasă, în patul nostru gol.

— Deci James o să lucreze de-acasă pentru o vreme.

În sfârșit, rostisem totul dintr-o suflare, știind că tăcerea încordată a lui Alli era încărcată de întrebări mute cu privire la ce naiba se petrecea. Ea s-a încruntat.

— De ce?

Am tras adânc aer în piept.

— Pe vremea când eu și Blake eram despărțiți, am petrecut mai mult timp cu James, ca prieteni. Am încercat să păstrez relația profesională, dar el a început să-și dorească mai mult. Până la urmă mi-a făcut avansuri și...

Alli a rămas cu gura căscată.

— Doar n-ați...

— Ne-am sărutat. A fost un sărut scurt și am vrut să-i pun capăt la nici trei secunde după ce începuse. Din câte se pare, Risa a văzut totul și, la sfârșitul săptămânii trecute, în timpul evenimentului din San Francisco, i-a spus lui Blake. Bănuiesc că voia să se răzbune pe mine și să ne strice relația. Din păcate, a reușit. Blake și-a ieșit din fire. Ne-am certat. El a vrut ca James să plece, altfel...

Am băgat o bucată de *sushi* în gură, detestând faptul că Blake câștigase. Că-i dădusem ce voia. Alli se holba la mine, încremenită, cu ochii cât cepele.

— Nu mă așteptam la așa ceva.

— Ei bine, ăsta-i motivul pentru care nu ți-am zis nimic. A fost o greșeală și mi-am dorit să se piardă în uitare, dar nu s-a pierdut, așa că acum plătesc pentru ea.

— Și, în momentul de față, e totul OK între voi, având în vedere că James n-o să mai fie la birou?

— N-am idee. N-am mai vorbit cu Blake.

Mi-am sfărâmat unul dintre rulourile de pește, în timp ce mă gândeam la îngrozitoarea prăpastie ce se căscase între noi de-a lungul ultimelor zile. Oricât de furioasă aș fi fost pe Blake, uram fiecare

minut de ceartă cu el. Nimic nu mergea bine când nu eram împreună și nu puteam decât să sper că totul avea să se schimbe.

— Oricum, ție cum îți merge cu Heath? Dă-mi o speranță! Relația voastră pare perfectă.

Alli a ridicat din umeri și a pus o felie de ghimbir peste unul dintre ruloarele ei.

— Eu n-aș numi-o perfectă.

Am ridicat din sprânceană.

— Probleme în paradis?

Ea a râs, dar zâmbetul i s-a stins repede.

— Nu știi. Îmi fac griji pentru el.

— E de înțeles, dar ți-a dat vreun motiv anume?

— Tocmai asta-i chestia. Nu mi-a dat unul real. Totuși, nu mă pot abține să mă frământ. A încheiat cura de dezintoxicare și de atunci parcă tot nu reușesc să-mi alung presentimentul că o să calce din nou greșit.

— Dar te are pe tine! Îl are pe Blake, își are munca și familia. Pare a fi pe drumul cel bun. Lucrurile merg excelent, nu?

— Știi. La suprafață totul e grozav: apartamentul, slujbele pe care le avem. Însă am impresia că, ori de câte ori îl întreb ce face, îmi reproșează că-i dau târcoale. Îmi amintește că Blake îi dă târcoale, ai lui, la fel. E de înțeles, dar îmi zice că n-are nevoie de încă o persoană care să-i studieze fiecare mișcare. Eu pur și simplu țin prea al naibii de mult la el, ca să pierd ce avem.

Am reflectat puțin la vorbele ei. Nu-l cunoscusem pe Heath, dependentul, la fel de bine cum îl știam pe noul Heath, abstinentul, dar văzusem suficient încât să-mi dau seama cât de mult se schimbaseră. Consideram că relația lui cu Alli și faptul că fusese privat de ea când se întorsese la dezintoxicare îl îndemnaseră la un cu totul alt nivel de cumpătare. Blake era de aceeași părere și tocmai asta îl determinase să-l aducă acasă pe neașteptate, mai devreme decât trebuia.

— Pare că-l aștepți să dea greș, Alli, am zis în cele din urmă.

Umerii i s-au pleoștit, iar tristețea i-a licărit în ochi.

— Mi-e frică. Nu vreau să trec din nou prin ce am trecut. Eram terminată! Mă rog, m-ai văzut. Am nevoie de Heath... vreau să spun că sunt îndrăgostită nebunește de el și nu-mi pot imagina o viață în lipsa lui. Dar pentru ca relația să funcționeze, trebuie să rămână sănătos. Aș face orice pot pentru a mă asigura că așa o să fie.

— Îmi amintesc că erai terminată, dar și el se simțea la fel. Cred că amândoi aveți nevoie unul de celălalt, însă poate că acum cea mai mare nevoie a lui Heath e să-ți câștige încrederea. Pe Blake îl cunoaștem cu toții, iar părinții sunt părinți. Heath vrea să-l iubești și să crezi în el, nu să-l dădăcești.

Alli a oftat.

— Mi-e greu pentru că, la New York, ne petreceam fiecare clipă liberă împreună. Pe atunci nu trebuia să ne adaptăm decât programului meu de lucru, dar acum muncește și el cu Blake, așa că ne rămâne mai puțin timp.

— Nu înseamnă că Heath e în pericol doar pentru că voi nu stați unul lângă altul în fiecare secundă a zilei. Colaborarea cu Blake și asumarea mai serioasă a unor răspunderi îi fac bine. Chiar dacă rup din timpul petrecut cu tine.

Ea a dat din cap în semn de încuviințare.

— Ai dreptate. Mi-aș dori doar să nu fiu nevoită să trăiesc cu demonul ăsta invizibil care tot amenință să se bage între noi. Fiecare zi e o nouă ocazie ca lucrurile să meargă prost.

I-am luat mâna și i-am strâns-o ușor.

— Alli.

Și-a ridicat ochii către mine.

— Nu mai tot aștepta să se întâmple chestii rele! Cel mai bun lucru pe care-l poți face e să-l iubești, să-i arăți că-ți pasă și să profiți la maximum de fiecare minut pe care-l aveți. Nu te mai strădui să controlezi ceea ce nu poți controla!

* * *

M-am grăbit să ajung sub copertina clădirii, în timp ce ploaia se întetea. Am cercetat strada, însă n-am zărit nici urmă de Tesla lui Blake. Am căzut pradă descurajării, iar perspectiva de a-mi petrece încă o noapte fără el a început să mă roadă. Mai devreme, mă gândisem să-l sun și să-i spun despre discuția cu James, dar ceva (poate mândria) mă oprise. Avea să afle... dar nu eram pe deplin pregătită să-i arăt că ieșise învingător din runda aceea.

În timp ce urcam scările, m-am întâlnit cu Cady, chiar în fața ușii apartamentului pe care-l împărțisem cândva cu Sid.

— Bună! mi-a spus ea radioasă, cu cheile în mână.

— L-ai văzut pe Blake? am întrebat-o, vădit mult mai puțin entuziasmată decât ea.

— Era la birou când am plecat. De ce?

Am șovăit, cântărind dacă să-i spun mai multe.

— Azi-noapte n-a venit acasă, asta-i tot.

— Oh!

Îngrijorarea i-a umbrit trăsăturile.

— Atunci cred că e probabil să fi rămas la muncă. Părea obosit și... mă rog, azi n-a fost tocmai în toane bune. Asta ar putea explica de ce.

Am oftat ușurată. Totuși, vestea că stătea la firmă nu-l aducea mai aproape de casă. I-am mulțumit lui Cady și am urcat treptele către apartamentul nostru. Mi-am lăsat lucrurile pe masa din bucătărie și m-am dus în dormitor. Patul era vraiste, așternutul neîngrijit stătea claie peste grămadă și totul din motive greșite. Nu dormisem prea mult și, probabil, nici Blake.

Am făcut un duș rapid și am ieșit din baie. Apartamentul era la fel de tăcut ca atunci când sosisem. Prinzându-mi prosopul în jurul pieptului, m-am dus către comoda în care-mi țineam hainele. Bijuteriile mele stăteau pe ea, într-o cutie puțin adâncă. Mi-am pus inelul înapoi pe deget, iar privirea mi s-a oprit asupra diamantelor de pe brațările asortate. Le-am ridicat. Greutatea lor îmi atârna în palmă. Cele două cercuri prețioase sclipeau în lumina difuză a

dormitorului. Erau superbe, dar și mai mult conta semnificația pe care o aveau. Mi-am trecut degetul peste micile medalioane. Ruleta de platină a scos un clinchet în clipa în care s-a lovit de surata ei, inima... inima lui Blake.

Ridicându-mi ochii, mi-am surprins imaginea reflectată în oglindă. Nu mai reușeam să-mi văd decât ochii oboșiți, plini de acea tristețe pe care numai despărțirea de Blake mi-o putea aduce. Războiul cu el părea zadarnic și vătămător, din moment ce răspunsul meu avea să fie întotdeauna „da”. Din moment ce singurul viitor pe care mi-l puteam imagina era alături de el.

Îl voiam înapoi, cu orice preț, chiar și cu prețul mândriei mele. Era, în cel mai bun caz, o amăgire să cred că aș putea să rămân neclintită în fața unuia ca el: un bărbat care vedea ceva ce-și dorea și apoi nu se mai dădea în lături de la nimic pentru a-l obține. Dar, la naiba, îmi forțase mâna! Faptul că-i încredinșasem trupul și sufletul meu nu era îndeajuns și, cumva, știusem asta dintotdeauna. O parte din mine se așteptase ca, într-o bună zi, relația noastră să ajungă în acest punct, ca Blake să insiste să-i ofer tot ce se putea. Mă controlase și mă scosese din minți încă din prima clipă. Fusesem o proastă pentru că mă așteptasem să se schimbe ceva.

Însă el avea dreptate. Mă zbătusem al naibii de mult ca să păstrez granița dintre lumile noastre. Îl lăsasem să pătrundă, pas cu pas, totuși ținându-l mereu la distanță de anumite aspecte ale existenței mele. Pentru că lui îi oferisem mai mult decât oricui altcuiva, voisem să cred că era suficient. Dar nu era. Acum vedeam limpede.

Nu voiam să ne mai certăm și nu voiam ca relația noastră să se transforme într-un câmp de luptă. Poate că asta era motivul pentru care Blake nu-mi oferea nicio altă variantă. Amândoi sufeream și eram nefericiți, drept consecință a gafelor mele, iar acum mă făcea să plătesc pentru ele ori să mă schimb.

Mi-am prins brățelele în jurul încheieturii și le-am admirat. Întotdeauna le purtasem cu mândrie. Îmi doream ca o lume întreagă să știe că le aveam la mână pentru el, chiar dacă nimeni n-avea habar

ce simbolizau pentru noi. Erau promisiunea pe care ne-o făcuserăm. La fel ca și aceea de pe degetul meu.

Blake putea să mă ia în stăpânire, putea să posede ceva aflat în adâncul meu, dar și eu cucerisem o parte prețioasă din el. Ceva ce niciodată nu mai dăruise nimănui.

M-am uitat peste umăr, la patul din dormitor. Dorul cumplit era prea dureros pentru a putea fi ignorat.

* * *

Când am intrat în sediul Landon Group, ploaia torențială aproape că mă udase până la piele. O fâșie de lumină se întindea pe podeaua la capătul căreia ușa lui Blake stătea întredeschisă. Am ciocănit încet înainte să intru, sperând să nu-l salut cu un atac de cord.

Înăuntru, el stătea leneș la masa de lucru, cu picioarele ridicate pe ea și cu atenția îndreptată către televizoarele aflate în celălalt capăt al încăperii. S-a întors către mine.

— Muncești din greu?

I-am ocolit biroul și m-am sprijinit de marginea lui.

— Ce faci aici? m-a întrebat.

— Ar trebui să-ți pun aceeași întrebare. Cât ai de gând să stai aici, bosumflat?

El a scrâșnit din dinți, apoi și-a dus la buze un pahar cu whisky. Gâtul i s-a mișcat când a înghițit.

— Nu stau bosumflat.

A lăsat băutura pe masă și m-a măsurat din cap până în picioarele încălțate în sandale negre cu toc.

— Ești udă.

Am ridicat din sprâncene și m-am uitat către ferestrele biroului său. Erau acoperite de jaluzele, împiedicându-l să vadă lumea aflată dincolo de ele.

— Dacă ai mai ieși din peșteră, poate ai observa că afară toarnă cu găleata.

Blake s-a încruntat.

— Ai venit pe jos?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu, m-a adus Clay cu mașina. Calmează-te!

M-am uitat spre biroul lui și am remarcat un teanc de hârtii ce purtau un logo familiar.

— Ce sunt astea? l-am întrebat, ridicând actele.

A oftat, părând plictisit.

— Rapoarte financiare pentru agenția de modele a Sophiei.

Mi le-a smuls din mână și le-a azvârlit în celălalt capăt al mesei, unde nu mai puteam ajunge la ele. Am mijit ochii.

— Ea a fost în oraș?

Blake a luat încă o înghițitură din pahar.

— De ce, crezi că mi le-a adus personal?

L-am fixat cu privirea, căci nu voiam să renunț.

— Nu, Sophia n-a fost în oraș, cel puțin nu din câte știu eu. Poți să-ți retragi ghearele.

Ușurată, i-am aruncat un zâmbet larg.

— Nu-mi poți reproșa că întreb, nu-i așa?

— Cred că nu, a mormăit el.

Am tras adânc aer în piept și m-am hotărât să trec direct la subiect. Oricât de mult mi-ar fi plăcut să-l duc cu tachinările către o soluție, probabil că nu aveam să ajungem acolo decât discutând serios. Chiar dacă ultima oară dialogul nu mersese atât de bine.

— M-am gândit mult la ce mi-ai spus aseară.

— Și? a replicat el sec.

— Înțeleg că ești supărat, înțeleg și de ce. Am păstrat unele lucruri pentru mine, în special cu privire la afacere. Într-un fel, ea a reprezentat refugiul meu. Acea parte din viața mea către care mă puteam îndrepta, indiferent ce s-ar fi întâmplat între noi, știind că îmi aparține. Că toate succesele și toate eșecurile erau ale mele. Numai pentru ea am muncit și mă sperie s-o împart cu tine. Întotdeauna m-a speriat. Dar sunt dispusă să mă schimb și să te implic mai mult.

Blake s-a uitat țintă la mine.

— De ce ai face așa ceva, după atâta timp?

— Ei bine, pentru început, dacă o să ne căsătorim...

Am zăbovit câteva clipe asupra aceluși gând, încercând să nu mă las abătută din drum de posibilitatea ca nunta să nu mai aibă loc, ca Blake să nu și-o mai dorească.

— Presupun că, din punctul ăsta de vedere, ce-i al meu e și al tău. Dacă nu pot să-mi las compania pe mâna viitorului meu soț, atunci cui să i-o las?

El și-a pus jos paharul. Și-a încrucișat mâinile în poală, aparent studiindu-mă cu atenție.

— OK, mi-a răspuns simplu. Să înțeleg așadar că James o să plece?

I-am iscodit privirea, în căutarea vreunui semn că ar putea să cedeze în privința asta.

— Ți-a trecut vreodată prin minte că exagerezi puțin când vine vorba despre păstrarea lui James în echipă?

— Dacă exagerez, o fac ca reacție la un comportament exagerat și, în cazul ăsta, consider că sunt pe deplin îndreptățit. Ți-am zis care e punctul meu de vedere asupra chestiunii. Nimic nu s-a schimbat.

— Dar dacă ți-aș spune că, începând de azi, poți avea cât control vrei asupra afacerii, cu excepția acestui mărunț detaliu?

Am arătat cât de mărunț era detaliul apropiindu-mi degetul mare de arătător, ca și cum asta ar fi putut să ajute.

— Ar fi bine să pleci, Erica. N-are niciun rost să dormim amândoi aici în noaptea asta.

Blake și-a lăsat picioarele pe podea și s-a răsucit cu fața către ecranele calculatorului. Doamne, căpos mai era! Aproape că-l vedeam înfigându-și călcâiele în pământ.

Blake, cerul să-l aibă în pază, lupta murdar. Punea în joc supraviețuirea relației noastre pentru a obține ceea ce dorea. Ceea ce zice el că-i trebuie. Nu aveam să mă pot înțelege cu el în seara aceea. Decât dacă urma să lupt și eu murdar.

— Cum poștești, i-am spus și am alunecat jos de pe birou.

Mi-am dus încet degetele către nasturele de sus al pelerinei. Unul câte unul, i-am descheiat pe toți. Blake și-a îndreptat din nou atenția către mine. Privirea i s-a fixat asupra pieptului, unde haina se desfășurase, lăsându-l să vadă ce purtam pe dedesubt. Nu era cine știe ce.

— N-o să mă manipulezi prin sex.

Mi-am lăsat capul într-o parte.

— Nu? l-am provocat, știind în taină că deja cedasem cerințelor lui.

I-am zâmbit și mi-am scuturat de pe umeri haina cu care venisem. Azvârlind-o cât colo, am rămas aproape goală, înfășurată în exact atâta dantelă neagră, cât să acopere strictul necesar. Apa din părul îmbibat de ploaie mi se prelinge pe pielea deja umedă. Îmi făcusem griji că vremea avea să-mi strice imaginea, dar, judecând după felul în care Blake și-a întredeschis buzele, era posibil ca efectul să lucreze în favoarea mea.

— Cred că te-aș putea convinge să te răzgândești.

— N-ai cum. Sunt sătul de mizeria asta, Erica!

Dacă aș fi fost legată la ochi, poate l-aș fi crezut că nu putea fi clintit. Însă privirea îl dădea de gol, fiind ațintită asupra pieptului meu, în timp ce-mi ridicam mâna către copcile din față.

— Parcă-mi amintesc că aveai o slăbiciune pentru dantelă, l-am tachinat.

— Tu ești singura mea slăbiciune, a murmurat el.

Cuvintele mi-au fript inima. Zâmbetul jucăuș mi-a pierit de pe față. Voiam să fiu slăbiciunea lui, dar nu și dacă pe el îl deranja asta, așa cum părea să fie cazul în momentele acelea. M-am întors și m-am îndepărtat încet. Îndrăzneala mea încasase o lovitură, iar acum mă simțeam doar rușinată și rănită. Voiam să mă dorească, să accepte o cale, nici pe departe de mijloc, dar măcar să ia în calcul o concesie.

— Unde naiba te duci?

Mi-am ridicat din nou buzele când am simțit o mică rază de speranță. Am încetinit în dreptul canapelei din celălalt capăt al biroului și mi-am desfăcut sutienul. L-am lăsat să-mi alunece de pe umeri și

să-mi cadă în jos pe brațe, privându-l pe Blake de imaginea sânilor neacoperiți. Vârându-mi degetele mari pe sub marginile chiloților abia vizibili, i-am tras în jos și am rămas complet goală, cu excepția bijuteriilor.

— Să știi că așa n-ai să câștigi.

M-am răsucit și, în clipa următoare, Blake era în fața mea, cu ochii arzând.

— Nu mai încerc să câștig.

Vocea mea și-a pierdut orice urmă de amuzament odată cu acea renunțare.

— Atunci ce faci?

Mi-am lăsat mâinile să urce pe pieptul lui.

— Te las pe *tine* să câștigi.

Blake a tresărit.

— Te joci. N-am niciun chef de joacă.

— Nu mă joc. Îți ofer ce vrei. Îți ofer toată ființa mea.

M-am înălțat și l-am cuprins pe după gât. Sâni mi s-au frecat de pieptul lui îmbrăcat. Îi simțeam inima bătând cu putere, oglindind ritmul nebunesc din pieptul meu.

— Nu merge așa. Despărțirea ne distruge. Nu pot să trăiesc fără *tine*, Blake. Abia dacă reușesc să supraviețuiesc o noapte. Cum să risc să te pierd pentru o viață? Dacă nu vrei să-mi acorzi această mică favoare, atunci n-am de ales, nu-i așa? Deci te las să câștigi. Îți încredințez tot ce am: trup, suflet și afacere. Ia ce vrei, fii oriunde ai nevoie să fii.

I-am întâlnit privirea, dorindu-mi să creadă fiecare cuvânt.

— Și James?

Am tras aer în piept, resemnându-mă cu alegerea pe care trebuia s-o fac.

— El o să plece. S-a terminat.

Capitolul 12

Blake m-a privit în tăcere. Stăteam agățată de el, dar nu mă atingea în niciun alt fel. Încă se înfrâna. Totuși, având în vedere felul în care mușchii i se încordau pe sub piele, socoteam că situația se putea schimba în orice clipă. Devenisem prada, iar vânătoarea avea să-și schimbe direcția într-o secundă. Nerăbdarea mi-a făcut inima s-o ia la goană.

— Asta vrei, nu-i așa?

Glasul mi s-a oprit când Blake și-a lins buzele.

— Nu vreau numai asta.

Pofta îi umplea ochii, amestecându-se cu tăcuta înverșunare pe care o văzusem crescând în el de-a lungul ultimelor zile. Căldura îmi învăluia pielea, acolo unde se oprea privirea lui.

— Îți dau totul, i-am șoptit.

— Mi-ar plăcea să te cred, dar n-ai făcut altceva decât să mi te opui. De unde să știu că s-a schimbat ceva?

Cum aș fi putut să-i arăt? Dragostea nu era îndeajuns. Cuvintele, fiecare dintre ele rostit cu sinceritate, nu erau îndeajuns. Stăteam în

biroul lui, goală și vulnerabilă, față în față cu bărbatul care-mi pretindea să-i cedez toată ființa mea, până la ultima bucățică. M-am lăsat pe călcâie, iar mâinile mi-au căzut pe lângă corp. Cât de mult avea să fie suficient? Consimțisem, în sfârșit, să mă supun cererilor lui, dar acum mă zbăteam să găsec o cale de a i-o dovedi.

Mi-am ridicat mâinile între noi și am început să-mi frământ neliștită degetele. Vârful unuia dintre ele mi-a alunecat peste micul inel cu diamante. Atunci m-a străfulgerat un gând. Emoțiile mi-au strâns stomacul, în timp ce adrenalina îmi curgea prin vene. Am închis ochii.

Fir-ar să fie! Tocmai îi ofeream totul. Și eram înlemnită de groază. Am expirat tremurând și sperând ca asta să-mi slăbească nodul din gât. Deschizând ochii, mi-am luat inima în dinți ca să fac ceea ce trebuia să fac. Mi-am ridicat privirea către a lui Blake, transformată într-un vârtej de pofte și griji.

— Blake, te iubesc foarte mult. Și am încredere în tine. Cu adevărat.

Am păstrat un ton egal, căci nu voiam să-i dau vreun motiv de îndoială.

— Deci te rog să-mi înțelegi vorbele așa cum sunt... totul... *absolut tot* ce am. Te rog, nu mă face să regret!

Am închis din nou ochii pentru o clipă și, încet, m-am lăsat în genunchi. Singurul sunet din încăperea a fost clinchetul metalic al brățărilor, din momentul în care mi-am așezat mâinile pe coapse.

L-am așteptat. Să mă creadă, să vină la mine și să fie cel care ne readuce împreună. Așa s-a scurs un minut care mi-a părut o veșnicie. Nicio mișcare, niciun cuvânt. Doar ecoul faptelor mele și așteptarea de a vedea încotro aveau să ne ducă. Cu mișcări lente, Blake a coborât în fața mea. Eu mi-am îndreptat atenția către podea, apoi către țesătura întunecată a blugilor ce i se întindeau peste genunchi. El mi-a ridicat bărbia, făcându-mă să-l privesc în ochi. Avea gura întredeschisă și gâfâia ușor, în același ritm cu propria-mi răsuflare grea. Și-a trecut degetul peste buzele mele ce tremurau.

— *Este* ceea ce-mi doresc, dacă e ceea ce-ți dorești și tu, a zis în cele din urmă.

Inima îmi bubuia în piept, o amintire zgomotoasă a importanței pe care o avea Blake pentru mine.

— Te vreau! Nu-ți pot promite perfecțiunea, dar o să încerc să fiu ceea ce vrei, tot ceea ce ai nevoie.

Palma lui mi-a alunecat peste obraz și mi-a pătruns în păr, îndemându-mă să mă ridic. M-am săltat pe genunchi, sprijinindu-mă cu mâinile de pieptul lui. Mușchii puternici îi tresăreau sub palmele mele. Blake m-a ținut așa, cu buzele la o respirație distanță de ale lui, în timp ce ochii îi ardeau de emoție. Răsuflarea lui mi-a atins gura, ca o adiere.

— Tot ce mi-am dorit, încă din ziua în care te-am cunoscut, a fost să-ți câștig încrederea. Vreau să-ți stau alături, să te ajut, să te ocrotesc. Nu pot să fac nimic din toate astea așa cum trebuie, când tu te lupți cu mine și mă respingi.

— N-am s-o mai fac, îți promit!

Privirea i s-a împlânzit. Mi-a cuprins talia cu brațul și m-a tras mai aproape de el.

— Iar eu îți promit că *niciodată* n-o să-ți regreti alegerea!

O senzație de căldură mi-a umplut pieptul, risipind frământările și îndoielile. Dragostea pentru bărbatul din fața mea mi-a inundat trupul, făcându-mi mâinile și picioarele să tremure. Pofta și dorul s-au aprins pe urmele ei, iar din clipa aceea a trebuit să-l am. Cu numele lui pe buze, am început să-l sărut cu înflăcărare, de parcă ar fi fost ultima mea șansă. Mi-am strecurat mâinile în părul lui și m-am agățat de el, dorindu-mi ca trupurile noastre să se apropie cât mai mult cu putință. Blake a răspuns dorinței mele mute, apucându-mi fundul cu ambele mâini. O împunsătură rapidă a șoldurilor lui mi-a demonstrat cu câtă ardoare mă dorea la rândul lui. M-am luptat să trag aer în piept, căci sărutul și electricitatea din atmosferă îmi tăiaseră respirația.

— Ia-mă acum! Ia ce-ți aparține, Blake!

M-a ridicat repede pe canapea și m-a întins pe spate. În timp ce ne sărutam, un sărut mistuitor, mi-a prins încheieturile și mi le-a ținut deasupra capului. Mi-am arcuit spatele, agitată și avidă de a-l simți din nou în mine. Blake și-a slăbit strânsoarea și am dat să-mi

întind mâinile spre el, doar pentru a descoperi că aveam încheieturile prinse între ele cu ajutorul brățărilor. Erau cele mai scumpe cătușe pe care le-aș fi putut purta vreodată, iar frumusețea lor mă ținea captivă într-un fel în care nimic altceva n-o mai făcuse.

— Mi-ai oferit ce-mi doream, Erica. Acum o să-ți ofer și eu ce-ți dorești. În noaptea asta n-o să-ți lipsească nimic, scumpo.

Mă mâncau degetele să-l ating, să-i ciufulesc părul, să-i zgârii spatele. Am gemut, străfulgerată de pofta, deja fără leac, de a mă mișca și a-l apuca.

— Atunci trage-mi-o și nu mă mai lăsa să aștept!

El mi-a alunecat pe trup în jos, lăsându-mi o dără de sărutări umede de-a lungul bustului. O dezmiardare a buricului cu limba, o atingere ușoară a bazinului cu dinții.

— Blake! am scâncit.

— O s-o fac, scumpo. Crede-mă, o s-o fac! Dar mai întâi vreau să te gust puțin.

Mi-a împins un picior spre podea. Pe celălalt l-a apucat de genunchi și mi l-a ținut strâns lipit de spătarul canapelei, deschizându-mă complet. Am stat așa, plină de dorință și expusă în fața bărbatului care, cu doar câteva cuvinte bine plasate, reușea de fiecare dată să mă transforme într-o parașută nerușinată.

Fierbințeala se încolăcea în mine. Inima îmi bubuia, căci pofta de sex năvălea deja peste dragostea mea pentru Blake. Mi-am încleștat pumnii, gândindu-mă la cătușe. Metalul rece care-mi apăsa pielea încheieturilor încordate mi-a amintit cui îi aparținea momentul acela. Am închis ochii și am suspinat, moleșindu-mă pe suprafața moale și elastică a canapelei.

— Uite o fată cuminte! Relaxează-te, iar eu o să te fac să vezi stele verzi! mi-a șoptit el.

Mi-a dezmiardat coapsa cu buzele. De fiecare dată când limba i se strecura afară și lua contact cu pielea mea, îmi dădeam ochii peste cap. Degetele mi se încolăceau strâns în jurul brațului canapelei, fără să se clintească din locul în care le așezase el mai devreme. Dogoarea

se scurgea prin mine precum lava topită. Jur că niciodată nu mai fusesem așa chinuită de nevoi și totuși atât de răbdătoare, de convinsă că Blake avea să mi le satisfacă.

Două mâini calde și sigure mi-au alunecat de pe genunchi, către mijlocul corpului, unde el m-a deschis și mai mult, cu degetele. Când gura lui mi-a atins carnea sensibilă dintre picioare, am început să tremur. Blake mi-a strâns cu mai multă putere coapsele, pregătit să mă țină nemișcată. Ușoara apăsare a sărutului intim a lăsat loc limbii lui, care mi-a acoperit clitorisul cu o mângâiere catifelată, desăvârșită. Am țipat, iar răbdarea mea a primit o lovitură serioasă când Blake a continuat să-mi maseze ghemul de nervi încordați, sugând și lingând, gemând și înjurând cu buzele lipite de el.

— Ai un gust divin!

Când a rostit cuvintele, mi-a suflat aer peste vaginul care pulsa, răcorindu-l sub calda fericire pe care mi-o aducea gura lui. Dumnezeu, gura lui! Limba lui a pornit-o din nou pe aceeași cale, urcând și coborând, sugând și devorând. Nu mai exista niciun pic de tachinare în lăcomia cu care mă înghițea. Deja mă aflam periculos de aproape de orgasm, legănându-mă cu desfrânare înspre mișcările lui.

— Vrei să-ți dai drumul cu mine înăuntru, scumpo? Vrei ceva peste care să te prăbușești când o să te împing dincolo de limită?

M-a pătruns cu un deget, doar atât cât să-mi amintească ce pierdeam. Am dat repede din cap în semn de încuviințare, vocea fiindu-mi cu eficiență înlocuită de răsuflarea pe care n-o mai puteam controla. Voiam! Voiam fiecare clipă intens erotică pe care o putea născoci mintea lui sclipitoare. Fără nicio altă vorbă, Blake s-a ridicat. Și-a tras bluza peste cap, apoi și-a deschiat cureaua.

Sunetul pe care l-a scos aceasta când a lunecat prin găici m-a făcut să simt furnicături fierbinți. Mi-am mușcat buza și m-am arcuit ușor. Blake a zâmbit cu înfumurare din colțul gurii, în timp ce își deschia blugii și îi împingea în josul coapselor, laolaltă cu chiloții, dezgolindu-și penisul puternic, superb și cât se poate de pregătit.

— Recunoaște!

Mi-am îndreptat atenția către fața lui, la fel de uluitoare ca oricare altă parte din el. M-am încruntat.

— Recunoaște că-ți place cureaua!

Mi-am înfipt puțin mai adânc dinții în buza de jos. Durerea, dulce culme a dorinței.

— Mi-am dat seama că-ți place! a râs el. Te uzi incredibil de mult de fiecare dată. De fapt, nici nu trebuie s-o recunoști, pentru că știi deja. Te dă corpul de gol. Însă mi-ar plăcea s-o aud din gura ta.

Amintirea curelei care-mi ustura pielea îmi trezea o reacție fizică dincolo de orice aș fi putut înțelege. În ciuda tuturor temerilor pe care le avusesem de înfruntat, mai deloc din vina mea, îmi plăceau lucrurile pe care le făcusem cu Blake. Nu-mi venea în minte nici măcar unul care să mă fi deranjat sau, la drept vorbind, care să nu-mi fi plăcut al dracului de tare. Voiam să fiu forțată. Îmi doream să ajung pe marginea prăpastiei. Poate că nu era firesc și poate că n-avea nicio noimă pentru restul lumii, dar Blake avea dreptate. Îmi plăcea și era inutil să neg. Buzele mi s-au curbat într-un mic surâs.

— Așa e.

El s-a oprit deasupra mea, cu un rânjat drăcesc.

— Cred că mi-am făcut rost de o mică perversă. O mică, deșteaptă și frumoasă perversă. Știam eu că ești perfectă pentru mine, iar tu continui să-mi dovedești că nu m-am înșelat.

Zâmbetul mi s-a lărgit.

— Totuși, îmi place mai mult mâna ta. Îmi place să simți și tu usturimea, să te oprești și să mă atingi acolo.

El a gemut, și-a cuprins în palmă erecția și a început să o frece pe toată lungimea întărită.

— Nu plănuiam să te bat la fund în noaptea asta, dar îmi faci poftă să te aplec chiar acum peste biroul meu.

— S-ar putea aranja.

L-am privit cu ochii încețoșați. Tocmai mă pregăteam să implor, când el s-a lăsat în jos, între picioarele mele. Când s-a întins peste mine, atingerea mătăsoasă a trupurilor noastre calde aproape că a

fost prea mult. Am tras aer printre dinți, iar Blake mi-a prins buza pe care o mușcasem mai devreme. Mi-a supt-o, apoi și-a trecut limba peste carnea umflată.

— Nu vreau să te pedepsesc, scumpo. Vreau să te răsplătesc. Vreau să-mi petrec ore întregi făcându-te să-ți dai drumul pentru mine. Iar...
Și-a dus buzele spre gâtul meu.

— ...și iar...

Apucându-mi pielea între ele, a coborât către umăr.

— ...și iar, până când o să mă implori să mă opresc.

M-am încordat, dându-mi prea bine seama cât de aproape de culme mă dusese deja.

— Te implor chiar în clipa asta... să începi. Lasă-mă să-mi dau drumul, Blake, te rog!

— O să te las. Cum vrei? Încet?

M-am arcuit înspre gura lui, în timp ce el se îndrepta către unul dintre sâni. A încercuit cu limba sfârcul întărit, după care l-a prins în gură și a tras de el. Și-a ridicat ochii spre mine. Eu am scuturat din cap.

— Repede?

Atunci și-a îndreptat atenția către celălalt sân și i-a oferit cu dărnicie același tratament, până când am crezut că o să-mi pierd mințile.

— Da, am suspinat.

— Dur?

A luat sfârcul între dinți, iar cu mâna mi-a regăsit fierbințeala umedă. Și-a vârât două degete înăuntru și le-a răsucit lent. Mi-a mușcat ușor sfârcul, moment în care m-am înfiorat și m-am strâns.

— Oh, fir-ar! am șoptit.

Blake mi-a dat drumul și a urcat din nou de-a lungul trupului meu.

— Corpul tău îmi spune tot ce am nevoie să știu, scumpo. Acum o să-ți dau ceea ce-ți dorești.

Când capul fierbinte al penisului a intrat în mine, am crezut că dulcea și copleșitoarea eliberare o să măucidă. Blake m-a pătruns cu ușurință și, dintr-un geamăt, pieptul mi s-a golit de aer. Pierdeam

mult prea repede contactul cu realitatea. Înfipt în mine, el și-a rotit șoldurile. Mișcarea autoritară nu m-a ajutat mai deloc să-mi recapăt sănătatea mintală. Atunci Blake a început să mă sărute peste tot: pe față, pe umeri, pe gât.

— Blake, te rog, lasă-mă să te ating! Am nevoie de tine.

Cu trupul adânc împlântat într-al meu, am recunoscut vulnerabilitatea din ochii lui, atunci când a dat din cap în semn de încuviințare. Mi-am coborât mâinile, simțind o durere în umeri din cauza poziției. El mi-a desfăcut brațările, eliberându-mă în grabă. Din secunda în care m-am văzut descătușată, mi-am înfipt o mână în părul lui și l-am tras în jos, pentru un sărut dogoritor.

Ca și cum acel singur gest i-ar fi dat undă verde să mi-o tragă până când aveam să uit de mine, Blake m-a apucat de șolduri și s-a împins în mine. Mișcări puternice, adânci, m-au ridicat pe canapea, până când el și-a proptit cealaltă mână de brațul acesteia. Punctul de sprijin i-a permis să mi-o pună și mai tare, să mă posede și mai profund.

— Asta vrei, frumoaso?

— Da! am scâncit. Doamne, da!

I-am zgâriat coastele cu unghiile, dorindu-mi să-i las un semn. I-am strâns șoldurile între coapse, iuțindu-i mișcările deasupra mea. Aveam nevoie să-l simt, să fim împreună, făcând ca totul să dispară într-un noian de fericire.

— Niciodată n-am crezut că o să pot iubi pe cineva așa cum te iubesc pe tine... Erica... Doamne, nici n-ai idee ce-mi faci!

M-am cutremurat, căci profunzimea penetrării lui stârnea valuri de plăcere care-mi electrizau tot corpul. Eram pierdută în acea senzație. L-am apucat pe Blake de păr, înșfăcând firele de la rădăcină, iar vaginul mi s-a încleștat în jurul lui, zdrobindu-l. Totul s-a năruit. Toate zidurile, toată mândria mea. Nimic nu mai conta, în afară de ce se întâmpla atunci...

Fără niciun avertisment, el s-a ridicat în genunchi. Mi-a luat gleznele și mi le-a așezat pe umerii lui. Următoarea împunsătură m-a trimis pe orbită. Intrase atât de adânc!

Și-a strecurat mâna între noi și m-a stârnit, desenându-mi mici cercuri în jurul clitorisului. Am văzut culori zburându-mi prin fața ochilor. Am început să-mi pierd controlul. Orgasmul era atât de aproape, încât îi simțeam gustul. Îl percepeam până-n vârful degetelor de la mâini și de la picioare.

— Blake!

Numele lui mi-a scăpat printre buze, asemenea unei rugăminți.

— Spune-mi ce vrei!

— Tare! am țipat, căci apogeul deja îmi sfâșia întreaga ființă.

Spatele mi s-a ridicat complet de pe canapea, căci mușchii mi se contractau fără să-i mai pot stăpâni. Scoțând un mârâit sălbatic, Blake și-a îngropat degetele în carnea șoldurilor mele. Cu ambele mâini, m-a împins în jos, peste penisul lui, și m-a posedat mai tare decât fusesem posedată vreodată. Mădularul i s-a lungit în mine, atingându-mă în adâncul corpului, în felul acela delicios în care o făcea de fiecare dată, cu câteva secunde înainte să-și dea drumul.

A tras o înjurătură, zvâcnind înăuntrul meu. Cu ochii spre cer, s-a odihnit îndeajuns încât să-și recapete suflul. Părea la fel de sleit pe cât mă simțeam eu. A ieșit din mine și s-a prăbușit pe canapea. Cu mâinile deasupra capului, a răsuflat încet, întretăiat.

— De ce?

Și-a întors capul pentru a se uita la mine, iar nedumerirea i s-a amestecat cu epuizarea de pe chip.

— De ce, ce?

— De ce Dumnezeu m-ai priva de așa ceva?

Blake a izbucnit în râs și am zâmbit la rândul meu, prea obosită pentru orice altceva în afară de frivolități. Apoi surâsul lui s-a stins. Și-a dus mâna spre genunchiul meu și m-a mângâiat cu blândețe pe picior. Așa s-au scurs câteva minute goale.

— Să nu mă mai părăsești niciodată, Blake, i-am spus încet.

Ochii ni s-au întâlnit.

— Nu te-am părăsit.

— Ai plecat din patul nostru și n-am mai știut unde ești.

— N-am vrut să mă țin la distanță. Niciodată nu vreau să stau departe de tine. Ești singura mea preocupare. Singura persoană cu care mi-aș dori să fiu vreodată.

— Atunci de ce ai plecat?

Blake a oftat.

— Dacă aș fi venit acasă, ți-aș fi tras-o fără să mai știu de mine. Am răs iar, în ciuda seriozității pe care încercam s-o arăt.

— Când a devenit asta o crimă?

— Nu-i nici pe departe o crimă, dar oricât ar fi fost de uluitoare (și crede-mă, e uluitoare) o partidă cu tine, nu avea să-mi aducă ceea ce voiam. N-ar fi făcut decât să complice lucrurile și să încurce treaba. Știm amândoi că nu sexul e problema. Dar speram să-mi dai dreptate cât mai repede. Eram gata să mi-o frec singur până când aveai să cedezi cererilor mele, dar nu pot spune că eram nerăbdător s-o fac.

Am scuturat din cap, nevenindu-mi să cred.

— Și acum, că am făcut-o?

El și-a lăsat mâna să-i alunece mai jos, unde a strâns-o pe a mea, făcând ca degetele să ni se împletească.

— Acum vreau să te duc acasă și să-ți arăt până la răsăritul soarelui cât de recunoscător sunt.

* * *

M-am îmbrăcat pentru serviciu și m-am alăturat lui Blake în bucătărie. Văzându-l cum turna cafeaua, mi-am dat și mai limpede seama cât de înspăimântătoare fusese scurta îndepărtare de el. Îl voiam în viața mea, în fiecare dimineață, în fiecare noapte și în fiecare minut pe care-l puteam fura între cele două. Mă gândeam că viața de femeie căsătorită avea să-mi satisfacă destul de bine acea nevoie. Ideea mi-a trezit un mic fior de emoție.

Am ocolit masa de lucru pentru a-mi lua cafeaua, însă Blake m-a înhățat ca să mă sărute. M-am topit în el. Șoldurile lui au întâriat lângă ale mele, iar limba lui mi-a aprins pofta. Prin minte mi se

învârteau amintirile nopții trecute. Fiecare atingere, fiecare clipă răscolitoare. Îmi doream să fi avut timp pentru mai mult. Totuși, weekendul era pe aproape și aveam să ne putem petrece măcar o parte din el în pat. Îl voiam pe Blake alături, dar îmi doream și să recuperez o parte din somnul atât de necesar. Nu mai dormisem cu adevărat de la întoarcerea din San Francisco și începea să mă răzbească oboseala.

— Sunt terminată.

M-am desprins din îmbrățișarea lui și, cu cafeaua în mână, m-am săltat pe un scaun de lângă masă.

— Și eu la fel. De ce nu stai acasă?

— Unii dintre noi trebuie să muncească, dragule!

O tăcere confortabilă s-a așternut între noi în timp ce ne beam cafeaua.

— Când o să plece James?

Am strâns din dinți, simțind cum mi se strecoară în suflet rămășițele amărăciunii pe care mi-o stârnise plecarea lui James.

— De fapt, voiam să vorbesc cu tine despre asta.

Blake și-a așezat cu zgomot cana pe masă. Sprâncenele i s-au ridicat, provocându-mă.

— Nu e ceea ce crezi, l-am liniștit.

— Atunci ce e?

— Eu n-am vrut să-i cer lui James să se retragă, dar am făcut-o pentru tine.

— Pentru noi, a intervenit el.

Am oftat adânc.

— Mă rog. Dar îmi e greu să nu pun în paralel situația mea și relația ta cu Sophia.

El m-a fixat cu o privire inexpressivă, apoi s-a întors pentru a-și reumple cana.

— Sophia locuiește la New York.

— Iar tu te-ai culcat cu ea. Împărtășiți un trecut. Ați avut o relație de natură sexuală și romantică. Chiar dacă n-aș disprețui-o, tot m-ar deranja faptul că te mai întâlnești cu ea... sporadic sau nu.

Blake s-a răsucit și s-a sprijinit de blatul mesei. Atitudinea lui era degajată, dar simțeam tensiunea care-i făcea mușchii să zvâcnească pe sub haine. Mă deranja atmosfera pe care femeia aceea o aducea în cameră. Și hainele lui mă deranjau. Asemenea discuții păreau să meargă mai bine atunci când eram dezbrăcați amândoi.

— Nu mă mai văd cu ea decât pentru afaceri. Ți-am mai spus asta. De ce tot insiști?

— Pentru că sunt om și, la fel ca tine, sunt geloasă pe oricine își dorește ceva ce-mi aparține. Ești al meu și niciunul dintre noi nu poate nega faptul că Sophia te vrea. N-ai decât să pretinzi de-acum până diseară că sunteți *doar prieteni*, dar și eu aș putea spune același lucru despre mine și James, iar tu ai rămâne surd la vorbele mele.

— Ce-ai vrea să fac?

Mi-am trecut degetul peste marginea căinii mele, brusc speriată de faptul că din nou dansam cu Blake pe muchie de cuțit și încă atât de curând după ce ajunseserăm la o înțelegere.

— De când ești implicat în afacerea ei?

Blake s-a încruntat.

— De patru ani.

Am dat din cap.

— De mult timp.

— Unde vrei să ajungi, Erica? Zi odată!

— Mi-ar plăcea să iei în calcul retragerea din compania ei. Nu spun că vreau ca afacerea să aibă de suferit, dar nu pot să-mi alung gândul că legătura asta dintre voi e ca un colac de salvare pentru ea. Că întotdeauna o să aibă o șansă de a încerca să te recucerească.

— N-are absolut nicio șansă să mă recucerească.

— I-ai spus că o să ne căsătorim?

Blake și-a încheștat maxilarul. S-a împins de lângă masă și s-a dus să verse restul de cafea în chiuvetă.

— Ești o pacoste, Erica. Ți dai seama?

Am râs, ușurată că umorul ne venea în ajutor.

— Fă ce vrei, Blake! Ți-am spus doar ce simt. Ai vrut să fiu sinceră cu tine, așa că sunt. Eu am făcut sacrificii pentru sănătatea relației noastre și sacrificiile sunt mai ușor de făcut atunci când nu există o dublă măsură.

Blake a înconjurat masa de lucru și s-a oprit în fața mea. Ochii plecați în jos îi sclipeau din pricina amuzamentului. Ceva se schimbase în el, iar mie-mi plăcea la nebunie.

— O să iau în calcul.

— Mulțumesc, i-am șoptit și m-am înălțat pentru a-l săruta pe buze.

— Asta te face fericită?

Am zâmbit.

— Tu mă faci fericită, așa că, da. Cu cât te împart mai puțin, cu atât mai bine.

El a scos un sunet prelung și s-a aplecat iar pentru a mă săruta, trecându-și limba peste buzele mele.

— Ce-ar fi să te mai facem fericită încă o dată, înainte de micul dejun?

Capitolul 13

Toată dimineața am muncit de zor pentru a-mi îndeplini sarcinile. Lucrurile o luaseră, în cea mai mare parte, pe drumul potrivit. Cu Blake eram bine, aveam o înțelegere cu James și eram gata să-mi continui viața. După prânz, Daniel mi-a trimis un mesaj în care-mi amintea de întâlnirea programată în acea după-amiază.

M-am blestemat în sinea mea pentru că uitasem. Am ieșit din clădire și am luat un taxi până la sediul de campanie. Oricât de puțină nevoie aș fi avut de o a doua slujbă, mi s-a făcut milă când am văzut cât de secătuit era coordonatorul adjunct al campaniei. El m-a condus fără întârziere prin zarva din birouri, care îmi trezea simțurile de fiecare dată.

— Îmi pare foarte bine să te revăd, Erica!

Will a închis ușa în urma noastră. Trecându-și o mână prin părul blond-închis și răvășit, s-a așezat la masa lui de lucru. Eu am luat loc de cealaltă parte și mi-am scos agenda.

— Și mie. Cum merge treaba?

— Ei bine, după cum sunt sigur că știi, suntem în toiul dezbaterilor, mi-a răspuns el, azvârlindu-și mâinile în aer.

Mi-am curbat buzele într-un surâs.

— Nu, nu știam. E de bine?

Will a ridicat din sprâncene. Încă avea impresia că aceea era o sarcină importantă pentru mine, nu un angajament pe care Daniel mă silise să mi-l asum, ceea ce și explica lipsa mea totală de cunoștințe cu privire la campanie și la evoluția ei curentă. Dacă aș fi vrut informații, aș fi știut unde să le caut, dar nu mă atrăgea nimic din cursa pentru fotoliul de guvernator al statului Massachusetts, în ciuda faptului că tatăl meu biologic era un candidat important.

— Până acum, da, merge bine. Domnul Fitzgerald câștigă majoritatea confruntărilor. Avem o poziție puternică în competiția electorală și, pentru că a mai rămas doar o lună de campanie, vrem ca acest ultim efort să fie cel care va consolida victoria.

— Desigur.

Încă nu-mi era clar ce simțeam cu privire la victoria sau înfrângerea lui Daniel. Era tatăl meu și, cu toate că se dovedise a fi un criminal sociopat, o parte din mine voia să-l susțină. Mi-am alungat din minte ciudatul gând și am insistat să aflu mai multe amănunte de la Will. Nu mai eram la curent de săptămâni bune. Slavă Domnului, Daniel îmi lăsase puțină libertate, însă aveam senzația că asta nu avea să mai dureze mult.

Will și-a petrecut următoarea oră spunându-mi noutățile. Am construit strategii și am făcut schimb de idei. Cumva, am reușit să fac o comparație între afacerea mea și țintele de marketing ale lui Daniel, iar la plecare, îl înarmasem deja pe Will cu câteva noi inițiative pe care să le ducă la îndeplinire până la următoarea noastră întâlnire, ce urma să aibă loc peste o săptămână.

Zumzetul neîncetat, ce răzbătea din spațiul aflat dincolo de micul birou al coordonatorului adjunct, părea că a crescut în volum. Simțind schimbarea, mi-am abătut atenția de la Will. Prin pereții de sticlă ai încăperii, am văzut câțiva oameni strânși lângă intrare, unde, între timp, se ivise Daniel. Arăta la fel de impunător ca întotdeauna, într-un costum impecabil, dar cu o atitudine nonșalantă. Buzele i se mișcau fără să-i pot auzi cuvintele. Apoi ochii lui albaștri i-au întâlnit pe ai

mei și zâmbetul a părut puțin mai amplu. Câteva secunde mai târziu, ni s-a alăturat în biroul lui Will.

Încurcată, m-am ridicat în picioare. Trebuia oare să-i strâng mâna?

— Will, unul dintre stagiarii noștri de afară avea niște întrebări cu privire la comunicatele de presă care pleacă azi. Citate și nu mai știu ce. Poți să te ocupi tu? Lasă-mă o clipă să discut cu Erica.

— Bineînțeles, nu vă grăbiți!

Will s-a ridicat repede, strângându-și hârtiile și luându-și telefonul. Oricât de neliniștitoare putea fi uneori prezența lui Daniel, m-am relaxat când atmosfera de stres din jurul lui Will a părăsit încăperea. Tatăl meu s-a lăsat pe spătarul scaunului, cu picioarele încrucișate, și a început să bată darabana pe genunchi.

— Ce mai faci?

— Sunt bine.

— Blake ce mai face?

I-am aruncat o privire îngrijorată. El a râs încet. Părea relaxat, dar, din obișnuință, abordam cu prudență orice formă de comunicare directă între noi, mai ales când venea vorba despre Blake. Poate că eram încă puțin traumatizată după unele dintre celelalte întâlniri ale noastre, care fuseseră mai puțin civilizate.

— Întreb doar! Ultima dată când am discutat, mi-ai spus că v-ați logodit. Vreo veste în privința asta?

Am tras aer în piept, iar ușurarea mi-a domolit temerile că Daniel avea încă resentimente serioase la adresa logodnicului meu.

— Ăăm, nu. Nu prea. Ce mai face Margo? l-am întrebat, sperând să schimb subiectul.

Daniel și-a întors ochii spre mine.

— Se împacă cu situația. Slavă Domnului, alegerile au fost o binecuvântare pentru ea, dându-i ceva către care să-și îndrepte energia.

— Cred că e de bine.

— De fapt, zilele trecute m-a întrebat de tine.

N-o mai văzusem pe Margo de săptămâni întregi, dinaintea morții lui Mark. Nicio parte din mine nu voia să stea față în față cu mama

bărbatului care mă violase, știind că nefericita legătură dintre noi dusesese, în cele din urmă, la moartea fiului ei. Nu puteam să-i citesc tristețea în privire și să i-o împărtășesc. Și nu puteam să mă port ca și cum n-aș fi știut că tatăl meu era motivul pentru care ea nu mai avea copii.

— Știe că lucrez cu tine la campanie?

Daniel a dat din cap în semn de încuviințare.

— Știe. Tu și Will ați pus la punct detaliile?

— Da, cred că am conceput un plan bun pentru următorii tăi pași. Dacă totul continuă să meargă bine în afara mediului online, se pare că eforturile noastre ți-ar putea da un avantaj. Mă rog, eu n-am mai făcut treaba asta cu referire la politică, dar aș zice că e promițător.

— Excelent! Asta vreau să aud. Mă bucur că am putut s-o scoatem la capăt, într-un fel sau altul.

Am mâzgălit ceva în agenda mea. În clipa aceea, Daniel era bucuros, dar mă făcuse să trec prin iad pentru a mă aduce acolo, când ar fi putut pur și simplu să mă roage frumos. Fără crimă, violențe și amenințări cu moartea, lucruri pe care speram să le fi lăsat categoric în trecut.

— Erica.

Mi-am ridicat bărbia când i-am auzit tonul ceva mai autoritar.

— Ar ajuta dacă ți-aș spune că-mi pare rău? Pentru tot ce s-a întâmplat.

— Sunt aici în momentul de față. Nu-i suficient? Trebuie să mă și bucur?

— M-aș simți un pic mai bine dacă te-ai bucura. În caz că o să câștig, o să existe destule motive de bucurie.

Am încercat să-mi imaginez cum ar fi fost. Nu eram sigură că imaginea mea despre victorie se potrivea cu a lui.

— Chiar crezi că, dacă o să câștigi alegerile astea, o să fii fericit?

O cută adâncă i-a brăzdat fruntea când s-a ridicat în picioare.

— Am o zi plină. Trebuie să discut câteva chestiuni cu Will, înainte de a pleca, dar mi-a făcut plăcere să te întâlnesc.

Mi-am luat repede geanta, îndesându-mi agenda în ea, în vreme ce mă ridicam.

— Atunci ne vedem mai târziu.

Am trecut pe lângă el și am mers întins către ușă. Daniel și-a pus o mână pe cotul meu, moment în care mi-am smucit brațul. Inima mi-a luat-o la goană, făcându-mă să tremur de furie când mi-am amintit de ultima ocazie în care fusesem atinsă de el. M-am uitat peste umăr. Privirile ni s-au întâlnit.

— Chiar dacă asta nu înseamnă nimic pentru tine și chiar dacă prezența aici nu te face tocmai fericită, vreau să știi cât mă bucur că iei parte la campanie.

Am dat scurt din cap și am luat-o înainte. Mi-am fluturat mâna în semn de salut către Will și am plecat cât am putut de repede. În timp ce mă îndepărtam, l-am zărit pe Daniel urmărindu-mă impasibil.

* * *

Când am intrat în apartament, m-au întâmpinat savuroasele arome ale cinei și acordurile line ale jazzului, ce se auzeau din boxele sistemului audio de ultimă generație. Blake era la bucătărie, unde făcea, cu un aer concentrat, ultimele retușuri pe două farfurii.

— Ce-i cu toate astea?

Mi-am aruncat jos geanta și m-am sprijinit de masa de lucru, pentru a-l privi.

— Dacă n-am greșit nimic, aspectul și gustul ar trebui să fie al mușchiului de vită Wellington¹. Cred că Julia Child ar fi mândră.

Am zâmbit cu înfumurare, fascinată de gest și întru câtva mândră de Blake. Nu mă mira deloc că se pricepea de minune la orice-și punea în gând.

— Dacă aș fi știut că statul în genunchi duce la mâncare gătită în casă seară de seară, aș fi făcut-o mai devreme. Știi că drumul spre inima mea trece prin stomac.

¹ Mușchi de vită îmbrăcat în *pâté de foie gras* și pastă de ciuperci, apoi copt într-un inveliș de foitaj (*N.t.*).

El mi-a zâmbit larg.

— Ai grijă cum vorbești! S-ar putea să te pedepsesc mai târziu.

Am gemut ușor și am chicotit.

— Sună interesant. Sper să faci treabă bună.

Blake mi-a aruncat o privire întunecată.

— Nu-mi lua isprăvile culinare drept slăbiciune, scumpo!

— N-aș îndrăzni. Nimic din ce faci tu nu e altfel decât perfect autoritar. Doar să nu mă pui să-ți zic „stăpâne“ în timp ce mâncăm, OK?

M-am apropiat prin spatele lui, i-am cuprins pieptul cu brațele și i l-am strâns, în timp ce el presăra farfuriile cu firișoare de plante aromatice.

— Mi se pare corect. Hai, să mâncăm! mi-a spus.

I-am dat drumul și ne-am îndreptat către masă. Mi s-au încins obrajii când mi-am amintit cum fusesem legată de ea, în ziua în care mă întorsesem acasă la un Blake mult mai puțin amabil.

— La ce te gândești?

Am făcut ochii mari, de parcă aș fi fost prinsă în chiar acel fapt.

— Ăăm... la masă.

Blake a râs și a băgat o bucată de friptură în gură.

— Încerci să grăbești cina asta rafinată, ca să te pot lega, scumpo?

— Nu. Mi-ar plăcea să mă relaxez puțin, înainte să-ți exersezi priceperea la făcut ornamente din frânghii. Totuși, ce te face să fii așa de vesel?

El s-a lăsat pe spătarul scaunului.

— Max a plecat.

Am ridicat din sprâncene.

— A plecat din Angelcom? E uimitor! Cum ai reușit?

— Din păcate, discuția mea cu Michael n-a prea dat roade. Mi-a spus exact ce bănuiam c-o să-mi spună. Întotdeauna vrea să ne rezolvăm problemele între noi, să nu se implice. Așa că am rezolvat problema.

— Cum ai făcut?

— Vorbeam cu Heath despre retragerea noastră din afacerea Sophiei. Să știi că și el a investit în ea. Nu știu sigur dacă se poate fără...

— Stai așa, ce legătură are asta cu Max?

— În esență, am luat la mână toate investițiile făcute în comun cu acei membri ai consiliului care se opuneau și am găsit cea mai rea mișcare pe care o putem face împotriva fiecăruia dintre ei. Câteva scurte conversații mai târziu, le obținusem consimțământul.

— Uau! N-ai jucat cinstit.

— Te miră?

— Nu, am recunoscut.

Blake a ridicat din umeri.

— Aș fi putut să le sparg conturile bancare și să-i las fără niciun ban. Am fost drăguț.

— I-ai spus lui Max?

El a clătinat din cap, satisfacția interioară încă licărindu-i în ochi. Îl detestam pe Max, sigur. Dar îmi plăcea la nebunie să-l văd pe Blake în sfârșit fericit, după câte îndurase din cauza rivalului său.

— L-am pus pe unul dintre administratori să-i trimită o copie a procesului-verbal de la ședința consiliului, împreună cu cele mai sincere scuze din partea noastră. O să priceapă el mesajul.

Am mestecat în tăcere preț de câteva clipe, încercând să-mi imaginez reacția lui Max la aflarea veștii. Mă întrebam dacă el ținea la fel de mult să rămână în companie, pe cât ținea Blake să-l excludă. Și dacă n-ar fi însemnat nimic altceva, Angelcom reprezenta pentru Max o importantă cale de acces către afacerile lui Blake, dându-i posibilitatea să-l lovească din nou pe viitor. Fără ea, Blake nu se mai afla într-un pericol atât de mare. *Noi* nu ne mai aflam într-un pericol atât de mare.

— Probabil că ești ușurat.

— Sunt. Și plin de speranță pe deasupra, fiindcă, dacă tot îi votam pe membrii consiliului, le-am cerut să mai adauge pe cineva.

— Pe cine?

— Pe viitoarea doamnă Blake Landon, bineînțeles.

M-am holbat la el, uluită și rămasă fără cuvinte.

— Cred că o parte dintre problemele noastre de încredere s-ar putea să se fi născut din faptul că eu am fost implicat în munca ta,

dar tu n-ai avut, efectiv, nicio legătură cu a mea. Mă bucur că mi-ai ieșit în cale, Erica. Nici nu-ți pot spune ce ușurare simt deja. Dar nu vreau să crezi că tu n-ai niciun pic de putere în relația noastră, că n-ai niciun cuvânt de spus. Și nu vreau să-ți descurajez dezvoltarea ca antreprenor. Până la urmă, tocmai însuflețirea asta m-a atras la tine, deci ultimul lucru pe care aș vrea să-l fac ar fi să înăbuș flacăra dinlăuntrul tău. M-am gândit și cred că un loc în consiliul de administrație ar fi o formă perfectă prin care să contribui cu experiența ta în lansarea unei mici afaceri.

Mi-am lăsat jos furculița și mi-am înghițit nodul din gât. Cuvintele și gesturile aproape că erau peste puterile mele de procesare din clipele acelea. De tot ceea ce mă temusem atât de mult că îmi va fi răpit îmi părea și mai ferit de primejdii în mâinile lui Blake. Sub controlul lui. Poate că nu trebuia decât să las puțin din mână hățurile, pentru a le primi înapoi sub o altă formă.

— Mulțumesc. Sunt flatată că te-ai gândit. Dar ești sigur? Vreau să spun că deja mă simt depășită la oricare dintre evenimentele organizate pentru cei din domeniu. Nu mă văd luând parte la o ședință de consiliu și susținându-mi punctul de vedere. Implicarea mea la un asemenea nivel e o decizie uriașă.

— Decizia de a mă căsători cu tine a fost uriașă. Să te introduc în consiliul de administrație a fost ușor pentru mine. O să-i câștigi pe tipii ăia de partea ta cât ai clipi. Ești frumoasă, deșteaptă și al naibii de obraznică. Nici n-o să știe ce să facă cu tine, așa cum pășesc eu în jumătate din timp. Sincer să fiu, abia aștept să stau deoparte și să urmăresc spectacolul.

— Dar nu sunt toți investitori? Eu n-am investit nimic. Ce rost am?

— Tu ești soția mea. Sau, mai bine zis, vei deveni. Iar eu cu asta mă ocup. Găsesc noi proiecte în care să investesc. De-acum, când o să hotărâsc dacă să cheltui unul sau cinci milioane pentru o nouă idee, tu o să iei parte la acea hotărâre.

M-am jucat cu șervetul din poală.

— Nu-mi doresc câtuși de puțin să stric seara asta minunată, dar poate că e momentul potrivit să discutăm despre un alt subiect. Presupun că vrei un contract prenupțial, nu-i așa?

De când mă ceruse în căsătorie, nu vorbiserăm despre dreptul de proprietate asupra bunurilor sau despre alte lucruri de felul ăsta. Nu știam sigur dacă aveam să pot scăpa vreodată de frământările pe care mi le pricinuia inechitatea financiară dintre noi. Oricât m-ar fi asigurat el că nu însemna nimic, eu voiam să-mi câștig singură existența și să contribui la viețile noastre.

Căldura din ochii lui s-a mai domolit, când Blake a devenit serios.

— Să n-ai nicio îndoială, ce-mi aparține mie îți aparține și ție. N-am nevoie de un document care să-mi dea senzația de siguranță în căsnicia noastră. Dacă vei hotărî să divorțezi de mine și să-mi tragi o săpuneală, sunt sigur că toți banii din lume n-ar putea să-mi aline durerea de a te fi pierdut. Pentru mine, chestiunea asta nu există.

— Pare o decizie pripită. Ți-ai petrecut jumătate din viață strângându-ți averea, iar acum ești dispus să ți-o riști?

— Tu reprezinți un risc? Când pleci, de obicei îmi iei doar inima. Aș zice că ăsta-i cel mai mare risc dintre toate.

Mi-am aruncat șervetul pe masă și m-am uitat pe lângă Blake, detestând proaspăta amintire a felului în care îl rănisem. Dar n-am apucat să mă adâncesc în îmbufnarea mea, fiindcă el m-a prins de mână, m-a ridicat și m-a tras la el în poală.

— Nu vreau să vorbesc despre ce-ar fi dacă ne-am despărți, indiferent sub ce formă. Te iubesc. Vreau să mă însor cu tine. Nimic nu e mai important decât asta. Uniunea noastră și promisiunea pe care ne-o facem sunt singurele documente pe care mă interesează să le am între noi doi.

Am oftat. Nu aveam să ies câștigătoare din acea dezbatere. Mi-am așezat o mână pe pieptul lui, simțindu-l cum se ridică și coboară în ritmul răsufării. Acolo bătea inima lui, hrănind carnea și sângele bărbatului pe care-l iubeam atât de mult, încât mă durea.

— Sper că știi, eu niciodată n-aș...

Blake și-a ridicat un deget spre buzele mele.

— Am încredere în tine și crede-mă când îți spun că nu-mi fac nicio griją. În legătură cu Angelcom, intrarea în consiliul de administrație e ceva ce ți-ai dori să faci? Adică eu am vrut ca membrii să te voteze cât încă îi aveam la mână, dar, dacă tu chiar nu-ți dorești, nu ești obligată.

— Cred că ar fi interesant. Și sunt de acord că mi-ar plăcea să aflu mai multe detalii din culisele a tot ce faci tu. Mă sperie, bineînțeles, dar experiența o să-mi prindă bine. Deja m-ai învățat foarte multe.

— Bine.

Și-a trecut degetele prin părul meu și m-a tras în jos pentru un sărut. M-a cam luat cu amețală când i-am savurat moliciunea buzelor și strânsoarea fermă, dar iubitoare în care mă ținea, ancorându-mă de el. În toiul aceluia dulce moment dintre noi, mi-am dat seama, pe neașteptate, cât de mult... progresasem. Acea parte din mine care voise atâta vreme să mă ascund și să mă apăr îmi părea acum mică, aproape copilărească. Faptul că-i dăruisem lui Blake încrederea mea, toată încrederea mea, deja schimbase relația noastră mai mult decât mi-aș fi putut imagina. Într-un sens foarte bun.

Firul gândurilor m-a dus către ceva mai plăcut. M-am retras și l-am privit pe Blake în ochi. El a întins o mână și mi-a îndepărtat o şuviță de păr de pe față.

— E totul OK?

— Voiam să discut ceva cu tine.

Am dat să mă mișc, însă el m-a ținut în loc.

— Spune-mi!

Am șovăit preț de câteva clipe.

— Ieri a venit la firmă Isaac.

— Zău!

Nemulțumirea care a însoțit cuvântul l-a făcut să semene mai puțin cu o întrebare și mai mult cu o amenințare. Am început să mă joc cu țesătura bluzei lui. Nu eram sigură că-mi plăcea să vorbesc despre oameni pe care el îi disprețuia, când stăteam așa aproape unul de celălalt.

— M-a contactat acum vreo două săptămâni. La început l-am ignorat, pentru că nu știam cum voiam să gestionez relația cu el, în lumina a ceea ce a făcut.

— Nu mi-ai zis nimic.

— Nu, dar îți zic acum.

M-am uitat în ochii lui, încercând să-i transmit faptul că și acela era un progres, chiar dacă venea împachetat într-o veste care lui nu-i plăcea.

— N-am vrut să te supăr și, pe lângă asta, mi-am dorit să gândesc un pic situația pe cont propriu. Isaac intenționează să-și facă publicitate pe site-ul nostru. Și n-ar fi un contract mărunt. Ar cuprinde toate publicațiile relevante pentru publicul nostru, ceea ce ar însemna o lovitură uriașă din partea noastră.

— Nu-l poți lua ca furnizor.

Glusul lui Blake era sec, lipsit de orice urmă de îndoială.

— Presimțeam că o să zici asta și îți înțeleg motivele. Evident, ți le împărtășesc. Dacă mai are vreo importanță, să știi că regretă sincer. În afara aceluia incident, pare destul de inofensiv.

— Orice om cu banii și puterea lui e departe de a fi inofensiv.

— Atunci tu, cu toată averea și puterea ta, prin ce te deosebești? Blake a ridicat din sprâncene.

— Îți par inofensiv? Te iubesc, dar asta nu înseamnă că aș ezita să jupoi pe oricine ar veni cu o amenințare la adresa ta, a mea ori a vreunuia dintre afacerile noastre.

— Adevărat. Colaborarea cu Isaac ne-ar ajuta să umplem golul din venituri până punem în mișcare schimbările pregătite cu Alex, dar presupun că nu merită riscul.

— Ai plăti prețul mai târziu, pot să ți-o garantez. Totul vine cu un cost.

M-am uitat cu atenție la el.

— Ce-a fost între voi doi?

— De parcă faptul că a încercat să te ia cu de-a sila n-ar fi un motiv suficient să-l urăsc pe individ?

Mi-am lăsat capul într-o parte, cerându-i în tăcere să fie sincer.

— Știu că mai e ceva. Îl cunoști încă dinainte să mă fi întâlnit pe mine și nici înainte nu-l simpatizai prea mult.

Blake a oftat și m-a eliberat din strânsoarea lui. M-a lovit ușor peste fund, ca pentru a-mi spune: *valea!* M-am încruntat.

— Nu. Poți să-mi spui chiar aici, cât sunt la tine în poală.

Pentru o clipă, expresia nu i s-a schimbat și m-am temut că nu avea să fie de acord. Până la urmă, a oftat și a început să vorbească.

— De când o știi pe Sophia, Isaac a fost în cercul ei de prieteni. Ea a pozat în ședințele lui foto și se cunoșteau de mult timp. Când am rupt relația cu Sophia, Isaac i-a sărit în ajutor. A intrat în pielea eroului și, Doamne, ce bine și-a jucat rolul! Sunt convins că nu voia decât să i-o pună și, cine știe, poate că a reușit. După despărțire, el și-a făcut un scop din a mă demoniza în fața Sophiei și a celorlalți. Nu-mi prea păsa mie de părerea altora. Mă durea mai mult că ea se simțea abandonată de mine.

— Dar n-ai abandonat-o.

— Ți-am mai spus, n-a primit foarte bine vestea. Când ne-am despărțit, se lăsase deja de droguri, așa că n-a putut pricepe. Mi-a trebuit multă voință ca să nu mă întorc la ea, fie și pentru a nu o mai vedea că suferă. Dar nu era vorba doar despre droguri. De fapt, ele au reprezentat ultima picătură. Distanța rămasă între noi câtă vreme ea a fost la dezintoxicare n-a făcut decât să strângă în jurul ei toate lucrurile care ne deosebeau. Motivele pentru care relația n-ar fi mers niciodată.

— O iubeai?

Blake a strâns din buze.

— Nu știi. Ne-am făcut declarații, dar nu-ți pot spune dacă ceea ce simțeam era iubire. Voiam s-o îngrijesc, iar ea înflorea când era îngrijită. A mers o vreme, dar n-o pot numi dragoste. N-a semănat câtuși de puțin cu ce avem noi, Erica!

Mi-am frământat buza de jos, încercând din răspuțeri să ignor gelozia care mă rodea.

— M-am gândit la ce mi-ai spus despre retragerea din agenția ei. Dacă aș face-o, ar putea s-o afecteze din punct de vedere financiar. Dețin cea mai mare parte din companie. Am investit masiv la început, ca s-o ajut să se lanseze. Mai mult, Heath e implicat și el. Nu știu sigur ce părere are despre treaba asta, însă nu pare hotărât. Relația dintre ei e alta. Sunt mai buni prieteni și mai legați decât am fost eu cu ea. Poate pentru că au trecut împreună printr-o perioadă dificilă în viețile lor și au ieșit cu bine din ea. Nu știu, dar o parte din mine nu vrea să-l forțeze pe Heath să renunțe, dacă nu e musai.

M-am uitat pe lângă el, încercând să-mi ascund dezamăgirea. Nici mie nu-mi prea convenise să-l pun pe James să lucreze de acasă. Când nemulțumirea mi s-a așternut în suflet, mi-am strâns gura, transformând-o într-o linie aspră. Blake și-a lăsat palma să-i alunece peste obrazul meu și m-a întors ușor, recâștigându-mi atenția.

— Înțeleg de ce te deranjează, așa că o să văd ce soluții am. Aș putea să mă retrag treptat, astfel încât impactul asupra afacerii ei să nu fie atât de dramatic.

— Încă o corcolești!

El s-a încordat puțin.

— Poate. Calul bătrân nu se mai învață în buiestru.

— Sophia nu-i atât de neajutorată pe cât pare. Dacă ai fi auzit-o cum îmi vorbea... poate să fie de-a dreptul răutăcioasă. Dacă o să-și folosească personalitatea în afaceri, o să se descurce.

— Gelozia îi poate transforma pe oameni în versiuni foarte urâte ale propriilor persoane.

Gândurile mi s-au învărtit în jurul ideii lui. Eu fusesem silită să-l alung pe James din sediul nostru pentru a potoli gelozia lui Blake. M-am împins brusc și m-am ridicat de la el din poală, în ciuda eforturilor sale de a mă ține acolo. Până să ajung în bucătărie, cu intenția de a face curățenie până când aveau să mi se mai potolească nervii, Blake era deja în spatele meu. M-a răsucit și m-a împins cu spatele către masa de lucru.

— Încetează!

— Ce să încetez? m-am răstit.

— Ce vrei să fac? Să-i distrug afacerea Sophiei?

— Ești deștept, Blake! Cred c-o poți scoate la capăt. Bag-o într-un plan de rambursare a datoriei. Convinge-o să ia un credit. Poate se apucă să vândă din ceea ce îmi închipui că e o colecție impresionantă de pantofi de firmă. Dar nu vreau să pună gheara pe tine, *deloc, în niciun fel!*

El și-a dat ochii peste cap.

— Nu pune gheara pe mine. Eu sunt în ghearele tale. De exemplu, în afurisita asta de clipă!

L-am privit cu asprime. Nu-mi păsa ce avea să-mi spună. Își răcea gura de pomană, dacă ori de câte ori aveam să mă întâlnesc cu Sophia, expresia de pe chipul ei avea să-mi spună o altă poveste. Și femeia urma să-mi fluture mereu prin față acea poveste, până când Blake avea să rupă orice legătură cu ea.

— Ești al meu, iar data viitoare când o să-i văd fața, vreau s-o știe și ea. Consideră-mă geloasă, iar dacă asta mă urâțește, atunci așa să fie.

Blake mi-a așezat părul după ureche.

— Îmi place că ești protectoare. Nu te urâțește.

— Atunci termină cu ea. Te rog!

M-am înmuiat în brațele lui, dorindu-mi doar să facă ceea ce trebuia. Câteva minute lungi s-au scurs între noi. Resentimentele mi s-au topit într-un maldăr de dezamăgiri.

— OK.

Mi-am ridicat privirea, dar până să apuc să văd ceva, buzele lui s-au așezat peste ale mele, amuțindu-mă și oferindu-mi tot ce voiam.

Capitolul 14

Marie stătea în spatele meu și îmi ondula mici șuvițe de păr. Alli avea un aer concentrat în timp ce-mi dădea puțină culoare în obraji cu ajutorul pensulei de machiaj.

— Te agiți prea mult, Alli! E o petrecere de logodnă, nu ziua cea mare. Arăt bine!

Ea a făcut un pas în spate, apoi și-a lăsat capul într-o parte.

— Acum, da. Arăți perfect! Și ar trebui să te obișnuiești cu asta. Nunta e ca un bal de absolvire care a luat steroizi.

Buzele mi s-au ridicat într-un surâs.

— Tocmai de asta mă tem. Dacă o să-mi mai tot spui chestii de felul ăsta, o să accept oferta lui Blake de a fugi și a ne căsători în secret.

Fiona și-a ridicat ochii de pe scaunul ei, pe care stătea cu o nouă revistă pentru mirese în poală.

— N-ai îndrăzni!

— Nu, m-am înmuiat eu. Sunteți singurele prietene pe care le am și dacă v-aș priva de cununia asta, sunt sigură că niciuna dintre voi nu mi-ar mai vorbi vreodată.

— Prostii!

Alli mi-a înfocat o spirală de păr căreia Marie tocmai îi dăduse drumul.

— Totuși, ar trebuit să pornim curând în căutarea rochiei. Cred că asta-i cheia intrării tale în starea de spirit potrivită pentru nuntă.

Am oftat.

— S-ar putea să ai dreptate. Poate că ar trebui să caut niște idei prin revistele alea. Nici măcar nu știu de unde să încep.

— Ei bine, nu te uita prea mult, pentru că Alli și cu mine ți-am ales deja aproape tot, a intervenit Fiona, cu privirea strălucindu-i de amuzament.

Am râs.

— OK.

— Satin și fără bretele.

Fiona a deschis revista și mi-a arătat fotografia unui manechin superb, îmbrăcat în rochie de mireasă.

— Hmm, drăguță. Ce-ați zice de dantelă?

Alli s-a mirat un pic.

— Asta-ți dorești?

— Nu știu, poate. Cred că lui Blake îi place dantela.

— Probabil că toți cei din familie au aceleași gusturi, a spus cu ironie Alli, iar ochii i s-au aprins.

Am râs, încercând să nu mă mișc, astfel încât Marie să nu mă frigă cu drotul. Fiona nu s-a străduit prea tare să-și ascundă dezgustul.

— Oh, Doamne, discuția asta trebuie să se termine! Vă rog! O să-mi dați coșmaruri.

Alli și cu mine am izbucnit în râs, uitându-ne cu subînțeles una la alta. Atunci ușa s-a deschis, iar Heath și-a băgat capul înăuntru.

— Mama vrea să vă spun că încep să vină oamenii, așa că puteți ieși de cum sunteți gata. Nu-i faceți să aștepte prea mult până să ne cunoască invitata de onoare.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Pleacă, Heath! O să-i dai emoții! a spus Fiona.

— E-n regulă. Am aici charismă în stare lichidă, am replicat eu și mi-am ridicat paharul de șampanie aproape gol.

Marie mi-a aranjat ultima buclă.

— N-ai nevoie de charismă lichidă. Toată lumea o să te adore!

M-am încălzit la auzul cuvintelor ei. Dintre toți cei aflați acolo, Marie era singura venită din partea mea, deși, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mai neclară devenea granița dintre familia lui Blake și a mea. Alli trăia deja în ambele lumi, laolaltă cu mine, iar eu nu eram nici pe departe o străină de viața celor care purtau numele de Landon. Ei formau o familie caldă și primitoare, căreia simțeam că-i aparțin tot mai mult cu fiecare zi. Absența rudelor mele conta mai puțin, iar momentele în care deplângeam faptul că nu aveam o familie normală erau tot mai rare.

— Ieșim curând! Imediat ce o să fim frumoase.

Alli și-a trecut degetele prin părul deja perfect neted.

— Tu ești oricum frumoasă, mândrețe!

Heath a zâmbit cu înfumurare, în timp ce-și fixa iubita cu privirea. Aceasta s-a îmbujorat și s-a prefăcut că nu-l ia în seamă.

— Nerușinatule, ieși afară!

Fiona a azvârlit o pernă înspre fratele ei, dar și-a ratat ținta în timp ce acesta închidea ușa, lăsând ca râsul să-i răzbată din spatele ei. Marie mi-a ondulat și ultima șuviță.

— Ești gata, fetiță scumpă!

M-am ridicat în picioare și mi-am mai studiat încă o dată înfățișarea. Nu mă îngrijora atât felul în care arătam, cât faptul că trebuia să mă arăt destoinică în fața rudelor și prietenilor invitați de soții Landon. Avea să fie o suprasarcină de familie, dar eram cum nu se poate mai pregătită. Alli m-a luat de braț și m-a împuns ușor.

— Hai să ne ducem și să vrăjim arborele genealogic al Landonilor de să-l băgăm în boală!

— Sunt gata! Să mergem!

Blake m-a întâmpinat când am ieșit din camera de oaspeți, acolo unde eu și fetele ne instalaserăm pentru a ne găti. Arăta delicios

într-o pereche de blugi închiși la culoare și o cămașă cu dungi subțiri, largă în talie, căreia îi suflecaser mânecile. Lui i-ar fi stat bine și cu un sac, și cu o togă... cu orice, în esență. În vreme ce toate celelalte s-au răspândit prin restul casei, eu am rămas în urmă, pentru a fura o clipă cu Blake.

— Arăți uluitor! Abia aștept să mă mândresc cu tine, mi-a spus el, iar ochii i s-au întunecat.

— Îți place?

Mi-am coborât repede privirea către rochia crem, fără bretele, pe care o purtam. Dantela brodată a corsajului o întâlnea pe cea din straturile fine care alcătuiau fusta lungă până sub genunchi.

— O ador! Foarte potrivită pentru o viitoare mireasă. Dar, desigur, pe tine te ador și mai mult!

M-a lipit de trupul lui și s-a aplecat pentru un sărut gingaș, plin de dăruire. Acea trăire, acel arc electric mereu prezent, s-a descărcat între noi. Gura lui a atins-o ușor pe a mea, aproape respectuos. Am închis ochii și m-am cufundat în îmbrățișarea lui. Blake și-a trecut limba peste locul în care buzele mi se împreunau, iar eu le-am deschis pentru el, primindu-i cu bucurie gustul dulce.

Limba lui s-a adâncit și mai tare, iscodind și ciugulind. Am gemut încet, lipindu-mă de el până în vârful picioarelor. Blake s-a retras puțin, scuturând din cap.

— Hai să mergem până nu mă hotărâsc să te fur de aici și să fac dragoste cu tine în loc să rămânem la petrecere!

Nu m-aș fi opus câtuși de puțin, dacă n-aș fi știut că eram așteptați de părinții lui, care deja investiseră foarte mult timp în pregătirea evenimentului.

— Alli a stat cel puțin douăzeci de minute să mă machieze. M-ar ucide! Ca să nu mai vorbim despre părinții tăi și toți ceilalți.

Blake a tăcut preț de câteva clipe.

— Ai emoții?

Am ridicat din umeri.

— Poate, un pic. Pe cei mai mulți dintre invitați nici nu-i știu.

— În curând o să-i cunoști. Majoritatea sunt prieteni de-ai părinților mei, de pe vremea când eram copil. O să te adore.

Mi-a strâns mâna într-a lui, împletindu-și degetele cu ale mele. Cu piepturile lipite, n-am făcut niciun efort pentru a ne clinti. Aș fi fost în stare să rămân așa toată ziua, ascunsă în brațele lui. De parcă restul lumii nici n-ar fi existat.

— Te iubesc, Blake! Ne-o spunem tot timpul, dar uneori mi-aș dori să ți-o pot arăta mai bine. Nimic nu pare să justifice cu adevărat cuvintele.

El mi-a ridicat mâna și a sărutat cercul care-mi împodobește inelarul.

— Îmi arăți că mă iubești. În fiecare zi, rămânând cu mine. Iar dacă asta nu-i suficient, atunci ai la dispoziție tot restul vieții pentru a-mi aduce dovezi.

I-am zâmbit cu căldură.

— Pare un plan bun.

— Hai! Să mergem!

Blake m-a condus în uriașul salon deschis al soților Landon, ce se îmbina cu bucătăria de firmă și cu o sufragerie impresionantă. Cele trei camere combinate ofereau o priveliște către ocean, printr-un perete de sticlă. Întinsa încăpere deja începuse să se umple de oaspeți care stăteau de vorbă. Nici n-am apucat să mă gândesc la a-mi spune numele, deoarece Catherine ne-a și îndrumat către cel dintâi grup de prieteni. Chipul lui Blake s-a luminat când i-a recunoscut pe cei de care ne apropiam, iar eu mi-am luat inima în dinți pentru primele prezentări din lungul șir al acelei seri.

Orele s-au scurs una după alta, în timp ce noi treceam de la un grup la următorul. Rudele îndepărtate ale lui Blake erau la fel de amabile și de simpatice precum cele mai apropiate. În ochii lor, viitorul meu soț era încă un tânăr, un copil chiar. Le citeam asta în priviri și în dezinvoltura cu care interacționau. Ieșit din rolul de bărbat intimidant și autoritar, care lupta din răspuțeri pentru ceea ce-și dorea, Blake a glumit, ba chiar s-a și înroșit de câteva ori, în vreme ce lumea împărtășea istorisiri din trecutul lui.

Eu am repetat, retrăind acele momente, povestea întâlnirii noastre în sala de ședințe a companiei Angelcom. Farmecul care învăluisese primele clipe de atracție dintre noi nu făcuse decât să crească de atunci încolo.

La suprafață, Blake era fără cusur. Frumos, cu un succes nebun, bogat peste puterile mele de înțelegere și fermecător, pe deasupra. Însă foarte puțini oameni îi cunoșteau sufletul, umbrele ce stăruiau în el uneori și patima ce ne adâncise relația. În descrierea tinereții lui, vedeam un om extrem de inteligent, care căuta răspunsuri într-o lume complicată. Și care, în timpul respectivelor căutări, își pierduse un prieten.

Cu toate că Blake refuza să vorbească în detaliu despre asta, eu știam că purta cu sine povara sinuciderii lui Cooper. Bănuiam și că atunci ceva se schimbase în el. Astfel se născuse devotamentul față de acel control de care avea atâta nevoie. Hotărârea îndârjită de a nu mai trece niciodată printr-o asemenea încercare, îmbinată cu șansa de a reuși în afaceri, șansă pe care i-o oferise Pope, mentorul lui, făcuseră ca respectivul control să fie posibil. Acum stăpânea mai multe decât ar fi putut spera vreodată să obțină orice persoană obișnuită.

Eram, de câteva clipe, pierdută în propriile gânduri, când am văzut că Blake rămâne stană de piatră. M-am întors în direcția privirii lui și am înțepenit. Max stătea relaxat lângă bărbatul pe care îl recunoșteam, din pozele de pe internet, ca fiind tatăl lui. Îmbrăcat într-o pereche de pantaloni kaki și o bluză neagră, cu guler în V, Max a pășit în cameră cu obișnuitul său zâmbet șarmant. Cei doi aveau cam aceeași înălțime și constituție, dar vârsta nu-l făcea pe Michael mai puțin atrăgător. Pielea îi era arsă de soare, iar părul, alb cu o nuanță de blond, stinsă de trecerea anilor.

Când a dat cu ochii de noi, Max s-a oprit în loc câteva secunde. Michael a continuat să se apropie. Fără niciun cuvânt, l-a tras pe Blake într-o îmbrățișare nestingherită. Micul gest indica relația lor ce depășea limitele vieții profesionale. Max s-a răsucit pe călcâie, s-a îndepărtat și s-a amestecat într-un alt grup de invitați la petrecere.

— Îmi pare foarte bine să te văd, Blake. Și, desigur, multe felicitări! Bătrânul s-a tras înapoi, cu ochii luminați de zâmbet. Pentru un magnat, era mai afectuos decât m-aș fi așteptat.

— N-aveam convingerea că o să ajungi vreodată să te însori, dar sunt foarte plăcut surprins.

Privirea i-a alunecat către mine, fără să-și piardă din căldură ori admirație.

— Tu trebuie să fii încântătoarea Erica, cea despre care am auzit atâtea. Catherine m-a ținut la telefon aproape o oră, săptămâna trecută. Probabil voia să se asigure că o să fac călătoria, dar bineînțeles că aș fi venit oricum. Apropo, eu sunt Michel.

I-am strâns mâna.

— Mă bucur foarte mult că ați venit. E minunat să vă cunosc în sfârșit. Blake se mai relaxase puțin.

— N-ai zis că o să vii cu Max.

Bătrânul s-a uitat peste umăr, înspre ușa pe care intraseră.

— Drept să-ți spun, nici eu n-am știut. Când i-am anunțat venirea mea în oraș, aflase deja despre petrecere, deci am presupus că mama ta l-a invitat.

Expresia de pe chipul lui Michael s-a răcit un pic, în timp ce nările lui Blake au început să freacă.

— Michael, Erica, vă rog să mă scuzați un moment, mă întorc imediat.

Surâsul îi era crispat, însă tonul vocii trăda furia ce acum clocotea dincolo de suprafață. Bătrânul a scos un oftat greu.

— O să mor fericit dacă rivalitatea asta o să se sfârșească într-o bună zi. Între timp, băieții ăștia îmi mănâncă ani din viață.

— Sunt sigură că nu doar dumneavoastră vă doriți s-o vedeți încheiată.

— Fără îndoială. E păcat că doi oameni atât de inteligenți sunt în stare să aloce atâta timp distrugerii reciproce.

Nu-l puteam contrazice în totalitate, însă știam că, dintre cei doi, Max era agresorul. Însă mi-am mușcat limba. Din fericire, Michael

părea că nu știe nimic despre amănunțele tacticilor fiului său. Sau poate că le ignora, pur și simplu. Era posibil ca un om cu statutul lui profesional să nu prea aibă de ales. El trebuia să conducă imperii întregi, în vreme ce fiul și protejatul său se contraziceau pentru niște treburi cărora, probabil, nu merita să le acorde din timpul lui.

Blake și Catherine s-au făcut nevăzuți. Îmi părea rău pentru amândoi. Max n-ar fi trebuit să vină, dar acum, că se afla acolo, îngrijorarea îmi strângea stomacul într-un nod. Cu certitudine nu-l bucura faptul că Blake îl îndepărtase din consiliul de administrație și nu puteam decât să sper că nu urma să izbucnească o ceartă care să ne strice toată seara.

Michael avea un aer îngândurat.

— Erica, poate vei fi tu aceea care îi va ajuta să înțeleagă absurditatea întregii situații. Amândoi te cunosc, te respectă. Bărbații pot fi teribil de nesocotiți uneori. Impulsivi. Sunt sigur că știi asta din experiență. Poate că n-au nevoie decât de puțină îndrumare din partea unei femei inteligente și irezistibile, pentru a-și da seama ce risipă de timp e toată povestea asta.

Am simțit că mă îmbujorez. Omul abia dacă mă cunoștea. În plus, ce putere aveam eu asupra lui Blake ori a lui Max? Cel din urmă mersese până departe pentru a distruge succesul companiei mele. Eram ultima persoană care i-ar fi putut împăca. Devenisem o terță parte, implicată în groaznică încurcătură, fără vreo posibilitate de scăpare.

— Vă mulțumesc pentru încrederea acordată, dar cred că ar fi periculos să intervin între ei.

Bătrânul a dat din cap în semn de încuviințare.

— Poate. Max e fiul meu, iar pe Blake îl privesc ca pe un adevărat fiu. Din păcate însă, niciunul nu mă ascultă nici măcar cât negru sub unghie. Tu totuși categoric i-ai captat atenția lui Blake. Acum, dacă și cu Max s-ar întâmpla același lucru, poate că am vedea un progres. E greu să-ți mai pese de altceva, când ai în brațe o femeie frumoasă.

Mi-a zâmbit, iar eu m-am încălzit împotriva voinței mele. Mi-aș fi dorit să spun mai multe și să-i dezvălui adevărul bătrânului idealist,

dar amabil. Însă tot n-ar fi folosit la nimic. Michael, Max și Blake erau niște zei care se duelau, fără vreo perspectivă asupra felurilor în care puteau să-i afecteze pe toți cei implicați. Cu excepția lui Max, care știa exact ce impact avea asupra mea. Pe moment, sănătatea afacerii mele o fi fost doar un interes trecător pentru el, însă urma să capete o importanță considerabil mai mare, odată ce Max avea să-și dea seama că-l putea răni pe Blake prin intermediul meu.

Încă nu vorbisem nici cu el, nici cu Risa, de când își lansaseră site-ul. Oricât de mult mi-aș fi dorit să le zic exact ce părere aveam despre ei, alesesem să păstrez tăcerea.

— Pare că ți-ar prinde bine o băutură.

M-am răsucit și l-am găsit pe Max întinzându-mi un pahar de șampanie. Am șovăit, dar, simțind ochii lui Michael ațintiți către mine, am luat băutura, fie și numai în spiritul unei împăcări temporare. Mi-am ascuns dezgustul față de tânăr în spatele unui surâs forțat.

Max a dat din cap către părintele său.

— Tată, Greg întreba de tine.

— Da? Atunci mă duc să-l caut.

Bătrânul a cercetat din ochi încăperea, apoi s-a întors din nou către mine.

— Erica, mi-a făcut mare plăcere să te cunosc în sfârșit. O să mai stăm de vorbă înainte să plec, dar, dacă totuși nu apucăm, poate reușești să-l convingi pe Blake să vină la Dallas, pentru o vizită așa cum se cuvine. A trecut prea multă vreme.

— Desigur. O să văd ce pot face.

M-a sărutat pe obraz și mi-a făcut cu ochiul, după care m-a lăsat cu Max. Faptul că rămăsesem singură cu el mi-a creat imediat o stare de disconfort. Acea trebuia să fie o ocazie fericită, însă eu n-aveam nimic plăcut să-i spun lui Max. Indiferent ce gânduri optimiste ar fi avut Michael despre cum toată lumea avea să se înțeleagă cu toată lumea, Max mă făcuse să sufăr și-mi atacase afacerea într-un fel de neiertat.

— De ce ești aici?

Max a pufnit, prefăcându-se ofensat.

— S-ar crede că ai putea să fii mai fericită când mă vezi. Eram la doar câteva semnături distanță de a-ți da două milioane de dolari. Sau cele patru milioane ale lui Blake au luat cu atu oferta mea?

— Nu, dar înclinația ta spre a face praf orice lucru pe care pune el mâna cu siguranță mi-a influențat alegerea.

— A fost o alegere? Sau te-a încolțit Blake? Așa lucrează, să știi. Manipulează și se poziționează în așa fel încât nu mai poți lua altă decizie, decât aceea pe care o vrea el. Țsta e genul de om cu care vrei să te măriți?

— Ce vrei, Max? Sau ai venit aici doar ca să deranjezi pe toată lumea?

— De fapt, speram să pot vorbi cu tine.

Am ridicat din umeri și am luat o gură de șampanie.

— Iată-mă!

— Mi-ar plăcea să discutăm despre afaceri și aș prefera să n-o facem în fața părinților și a prietenilor din copilărie. Putem vorbi între patru ochi?

Mă privea neclintit. Când mi-am rotit ochii prin încăperea, nu l-am putut zări pe Blake, dar mă gândeam că era probabil să intervină, dacă ne-ar fi văzut dialogând.

— Blake nu vrea să fi aici. Ar trebui să pleci. Părinții lui au investit foarte mult în petrecerea asta și aș prefera să n-o văd distrusă pentru că voi doi nu sunteți capabili să vă înțelegeți.

— De acord. Plec imediat ce îmi acorzi o clipă din timpul tău.

Am oftat, căci, cu cât stăteam mai mult în expectativă, cu atât mai tare mă enervam. Oricât de puțin chef aș fi avut de stat la taifas cu un rival, nu voiam ca Blake să facă o scenă. Aveam să-l las pe Max să-mi zică ce simțea nevoia să-mi zică și apoi speram să-l determin să plece, astfel încât restul serii să se desfășoare conform planului.

— Bine. Cinci minute, după care trebuie să pleci.

— Mi se pare corect.

Fără tragere de inimă, l-am condus afară din încăperea în care ne aflam, de-a lungul unui hol, până în biroul lui Greg. Camera era

răcoroasă și liniștită. Am intrat și m-am întors în dreptul uriașei mese de lucru, sprijinindu-mă de ea. Ușa s-a închis cu un clinchet în urma lui Max.

— E mai bine, nu?

El s-a apropiat, ascunzând ceva în spatele expresiei rezervate.

— Spune ce ai de spus.

Max s-a oprit la câțiva metri de mine. M-am liniștit singură, spunându-mi că era o distanță neprimejdioasă. Stomacul mi s-a încleștat. O senzație neplăcută mi-a făcut pielea ca de găină. Ridicându-și paharul, el a rânjit.

— Ce-ai zice să ciocnim?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Pentru ce naiba am putea noi să ciocnim, Max?

— Pentru Blake.

Mi-am lăsat capul într-o parte, căci voiam să continue.

— Pentru că a cucerit fata, pentru că m-a dat afară din Angelcom și pentru că, vreme de aproape cincisprezece ani, a reușit să-i abată tatălui meu atenția de la propria familie. Ce părere ai de toastul ăsta?

Fiecare cuvânt era încărcat de resentimente. Dar nu puteam să storc niciun strop de milă pentru el, când mă gândeam la ce ne făcuse amândurora. Mă bucuram că era învins de Blake, iar pentru asta cu siguranță aș fi ciocnit un pahar.

— Noroc!

Mi-am ridicat băutura către el, după care am lăsat șampania să curgă, primind cu bucurie lichidul în gura uscată după atâtea ore de prezentări și conversații. Buzele lui Max s-au curbat într-un zâmbet.

— Ia spune-mi: cum mai merg afacerile?

Am râs.

— Nu-i așa că ți-ar plăcea să afli? Ți-ai pierdut legătura din interior. Presupun că de acum va trebui să ghicești și să sperii la ce-i mai bine.

— Pari înverșunată, Erica. De ce? Ți-am zis că mă interesează conceptul. Tu ai ales să nu mă lași să investesc în el. Nu e o dovadă a seriozității mele faptul că am fost dispus să continui, cu sau fără tine?

— Spune foarte multe despre seriozitatea cu care ataci afacerile lui Blake, încercând să construiești ceva care să poată rivaliza cu oricare dintre creațiile lui. Ai avut acces la informații confidențiale privind Clozpin și le-ai folosit împotriva mea. Aș zice că a fost o lovitură sub centură.

Max a mijit puțin ochii. Nu-mi păsa. Voiam să simtă fiecare lovitură venită din partea mea.

— N-am semnat un acord de confidențialitate. Aveam tot dreptul.

— Aveai tot dreptul să fi un ticălos viclean și lipsit de etică. Din păcate, nu există o lege care să pedepsească asta.

El a răs încet.

— Slavă Domnului! Norocul tău că nu există nicio lege care să pedepsească avansatul în carieră prin paturile unuia și altuia.

Am închis ochii. Mi-am lăsat paharul jos, simțindu-mă dintr-odată prea obosită pentru a-mi mai dori ușurarea oferită de băutură.

— Ieși!

Vocii mele îi lipsea forța pe care voisem s-o transmit laolaltă cu cererea mea. Când am deschis ochii, Max se apropiase, stând acum drept în fața mea.

— Zic doar că, dacă ai fi vrut să te culci cu cineva ca să obții finanțarea, eu eram la îndemână. Știi că asta crede toată lumea, nu? Nu-i nevoie să vin eu și să-ți distrug reputația. Ai reușit de una singură, scumpo.

Am tresărit.

— Minți!

— Zău? Lumea adoră să flecărească. Câteva bârfe despre cei din domeniu se pot răspândi cu iuțeala focului, dacă pornesc din cercurile potrivite. O față frumoasă, așa cum ești tu, luată sub aripă de unul ca Landon? Să știi că și el își are reputația lui! Ești cea mai recentă dintr-un lung șir, așa că să nu te simți specială doar pentru că o să te ia de nevastă.

— Habar n-ai cine-i Blake cu adevărat. Mă iubește...

M-am oprit, nedumerită de lentoarea cu care rosteam cuvintele. De oboseala pe care o simțeam brusc în trup. Am scuturat din cap,

însă mișcarea n-a făcut decât să mă amețească și mai tare. Eram beată, dintr-odată atât de beată, cum nu-mi aminteam să mai fi fost de multă vreme. Fir-ar să fie!

M-am uitat în jos, către paharul din care băusem, și pe fundul lui, printre bulele ce se ridicau, am zărit plutind niște granule abia vizibile. Mi-am ridicat privirea, dar ochii mi s-au încețoșat. Când imaginea lui Max a reînceput să prindă contur, dinții lui de un alb perfect sclipeau într-un zâmbet pervers. Dacă întâlнисem vreodată un diavol prefăcut, el era acela.

— O să vedem dacă te mai iubește și după seara asta.

Un scurtcircuit provocat de panică le-a dat putere picioarelor mele să mă ducă până la ușă, însă el mi-a oprit trecerea, prinzându-mă de brațe.

— Pleci așa de repede? Mai stai o vreme.

M-a împins în spate și m-a îmbrâncit pe canapea. Impactul a stârnit un val de oboseală. M-am luptat să mă țin dreaptă. Toți mușchii mi se molesiseră, împovărați brusc de o nouă greutate. Îl mai subestimam cândva pe Max, iar acum o făceam iar. Zăpăceala se rotea ca un vârtej prin mine, împiedicându-mă să deslușesc ce mi se întâmpla. Mintea mi se mișca prea încet, iar atenția îmi era împrăștiată, până când m-am trezit cu Max lângă mine, apucându-mă dureros de maxilar și întorcându-mă cu fața către el.

— Mă gândeam că, în cel mai bun caz, o să apari beată criță în fața rudelor lui Blake. Dar așa e mult mai bine. Acum o să capăt și eu o bucățică, și poate... poate că o să reușim să-i stricăm lui Blake fericirea până la adânci bătrâneți, când o să te vadă în halul ăsta. Beată și proaspăt tăvălită, ca o curvă ce ești.

— Max, nu!

Îmi simțeam capul ca o tobă, zbârnâind din pricina unei nesfârșite vibrații. Le-am cerut brațelor și picioarelor să se miște, însă, când au făcut-o, a fost doar ca rezultat al faptului că Max mă culca pe-o parte pe canapea.

În secunda următoare gura lui o acoperea pe a mea, vârându-și cu de-a sila limba printre buzele mele. L-am împins fără niciun pic

de vlagă. Micul meu efort l-a făcut să chicotească și să-mi sufle aer fierbinte peste față.

— Așa, MacLeod zicea că te zbați. Ești rea de muscă, nu?

Pomenirea numelui de familie al lui Mark mi-a trezit o amintire violentă, adânc îngropată în mine.

— Te rog, nu! am bâiguit.

Cuvintele mi s-au topit în spațiul dintre noi, laolaltă cu percepția mea tot mai difuză asupra realității. Max mi-a înăbușit țipetele slabe.

— Nu-ți face griji! O să fiu rapid. Poftesc la tine de luni întregi, Erica. O să-ți arăt cum e să ți-o tragă un bărbat adevărat, nu un hacker de doi bani, care s-a agățat de succesul familiei mele. Dacă o să avem noroc, o să-ți și amintești.

Am încercat cu disperare să-mi recapăt controlul, să mă lupt cu paralizia ce-mi aluneca prin vene precum melasa rece, încetinind totul. Plămânii mei se zbăteau să primească aer, căci efortul de a respira era pus la încercare între panica tot mai mare și acel dușman invizibil, oricare ar fi fost el, cu care se războia trupul meu.

— Uite ce fată cuminte!

În timp ce-mi pierdeam cunoștința, îmi mai dădeam doar vag seama că Max mă apăsa cu brutalitate prin chiloți.

Nu, nu, nu! Doamne, nu!

Nimeni nu avea să mă audă, însă mintea mea a continuat să urle, până când totul mi s-a întunecat în fața ochilor.

Capitolul 15

Ochii mi s-au întredeschis, bătând din pleoape, apoi mi s-au închis la loc. De fiecare dată când dădeam să-mi recapăt cunoștința, ceva mă doborâ la loc. În viața mea nu mai fusesem atât de obosită. Chiar și atunci când mintea mea începea să surprindă câte un detaliu din cele ce se petreceau, corpul meu cerea somn. Cedam și totuși mă luptam cu neliniștitoarea nevoie. Ceva era în neregulă cu ea. Epuizarea îmi slăbea mușchii, îmi pătrundea în oasele istovite.

În timp ce picoteam, stomacul mi se zvârcolea, căci o stare de rău îmi clocotea în măruntaie. Greța intensă și reala amenințare că aveam să vărs exact acolo unde zăceam au fost cele care, până la urmă, m-au împins jos din pat. Odată ridicată în picioare, am împins ușa băii și abia am reușit să ajung până la vasul de toaletă.

După câteva minute extenuante, m-am așezat și am rămas nemișcată pe podea. Mi-am sprijinit capul de un braț, căutând să-mi trag sufletul.

— Scumpo!

Vocea îndurerată a lui Blake se auzise din spatele meu. În clipa următoare, brațele lui mă cuprindeau ca într-un leagăn. A început

să-mi maseze spatele cu palma și am simțit căldura atingerii lui prin cămașa de noapte pe care o purtam. Oboseala a reînceput să prindă rădăcini, moleșindu-mă în siguranța brațelor lui Blake. M-am sprijinit de el și m-am șters la gură, hotărâtă să nu transform dușumeaua băii într-un pat. Blake m-a sărutat pe umăr.

— Te simți OK?

Am dat din cap în semn de încuviințare.

— Acum e mai bine.

Din fericire, vărsăturile îmi potoliseră, temporar, senzația de greață. Voiam să mă mișc, să mă scutur de greutatea ce mi se așezase în trup.

— Mă ajuți să mă ridic? Mă simt foarte slăbită.

— Sigur. Doar ia-o încet!

Am dat iar din cap, dar misiunea de a mă ridica îmi părea, în clipele acelea, una imposibilă. Blake mi-a cuprins umerii, apoi mijlocul, până când am ajuns să stau în picioare. El mi-a așezat după ureche o șuviță răzleață de păr, moment în care i-am surprins imaginea reflectată în oglindă. Ochii lui, de obicei foarte expresivi, erau ascunși în spatele ochelarilor cu ramă neagră, pe care arareori îi purta.

Am renunțat la siguranța trupului său solid și m-am ținut dreaptă lângă chiuvetă, unde am reușit să-mi adun suficiente forțe, încât să mă spăl pe față și pe dinți. Blake mi-a pieptănat spre spate părul de pe față și de pe gât, lăsând astfel sudoarea rece să mi se evapore de pe piele.

— Vrei un ceai? Să-ți aduc ceva.

— Cred că un ceai mi-ar prinde bine.

Vocea îmi era atât de slabă! N-am fost sigură că Blake mă auzise decât atunci când el s-a îndepărtat, sărutându-mă tandru pe obraz înainte de a pleca. Aș fi fost în stare să adorm de-a-n picioarele, dar am reușit să ajung înapoi în patul nostru. În vârtejul crâncenelor atacuri de ordin fizic, mintea mea se tot întreba ce se petrecuse. Ce-mi provocase starea aceea? Nu era mahmureală. Nu semăna nici cu vreo boală de care să mai fi suferit vreodată, iar creierul îmi era prea încețoșat ca să priceapă ceva. M-am prăbușit în pat și, în secunda în care

m-am învelit, căldura binevenită a fost îndeajuns pentru a mă cufunda din nou într-un somn adânc.

Era o noapte neagră, dar treptat începeam să disting detaliile peisajului dimprejurul meu. Simțeam iarba udă sub picioare. Rece, în contrast cu aerul fierbinte. Atunci el m-a smucit înainte. Așa ignorantă cum eram, tot știam unde ne duceam. În același loc spre care mă conducea de fiecare dată. O mai făcuse poate de o sută de ori, dar eu continuam să merg de fiecare dată. Îl urmam, ca o fetișcană proastă și beată ce eram.

Râsete. Toți râdeau, petreceau. Erau oameni pe care-i cunoșteam. M-am încruntat, întrebându-mă unde se aflau. Strânsoarea în care el îmi ținea brațul a crescut îndeajuns de mult, încât să devină dureroasă, iar cunoscuta senzație de frică mi s-a încolăcit în stomac. Începea!

Rânjetul acela crud, o expresie facială născută din satisfacția trușă pe care o resimțea, din ura lui. Mă ura. Trebuia să mă urască, altfel nu mi-ar fi făcut așa ceva. L-am implorat, însă el m-a țintuit la pământ. Am auzit același hârâit în vocea lui, când s-a apucat să-și scrâșnească planul pe care-l avea cu mine.

Doar că atunci când i-am întâlnit ochii, am văzut că erau alții. Înlocuiseră pupilele negre și rotunde care mă băntuiau. Nedumerită, i-am studiat trăsăturile până când ele au început să prindă contur și mi-am dat seama cine era. Max. Fața și trupul care deja mă apăsau erau ale lui Max.

Inima mi s-a poticnit cu doar câteva secunde înainte să înceapă familiara durere. Indiferent cât de mult m-aș fi zbatut, el avea să-și găsească întotdeauna drumul prin întuneric, pentru a lua ceea ce-și dorea.

Lipsită de orice putere, nu puteam să mă mișc. Nu puteam să fug. Gâfâind, agățându-mă de realitate, i-am rostit numele. L-am rostit ca pe o rugămintă întrebătoare. Apoi, dându-mi seama că aveam glas, în ciuda zgomotelor și a învălmășelii de râsete din jurul nostru, am început să țip. Am țipat după ajutor.

M-am ridicat brusc în pat, încă țipând, până când mi-am dat seama că eram acasă, în dormitorul nostru. Aerul îmi intra și îmi ieșea din piept în valuri, întreținând amețeala. Pielea mă furnica și mi se făcuse ca de găină din pricina transpirației și a urmelor imaginare lăsate de mâinile unui alt bărbat.

M-am speriat când Blake a dat buzna pe ușă. Era gol până la brâu, îmbrăcat doar în pantalonii de pijama. A ocolit patul, a încetinit și s-a așezat pe marginea lui. Răsuflarea îmi era grea și întretăiată. După un minut, el m-a întrebat, abia șoptind:

— Pot să te iau în brațe, scumpo?

M-am holbat la el, cu ochii cât cepele. Nu puteam să-i vorbesc, fiind încă prizoniera visului. Oare puteam să-l las? Oare voiam să mă ia în brațe? N-am reușit s-o scot la capăt, până când el s-a întins, șovăitor, către mine.

I-am prins mâinile între noi, ținându-le la o distanță sigură de trupul meu. Atingerea bruscă m-a săgetat cu amintirea suferinței. Totuși, împotriva tuturor instinctelor, am continuat să-i strâng mâinile, căci ceva din mine nu voia să le dea drumul. Mi-am încleștat fălcile, înghițind în sec, peste nodul din gât. Lacrimile mi-au umplut ochii, însă ceva din mine se împotriva reflexului de a mă împotrivi. Partea rațională a creierului mi-a amintit că Blake nu era inamicul, că aveam nevoie de el. Ca și cum m-aș fi ținut de un gard electric, am așteptat ca durerea și groaza să treacă.

— Erica... iubito. Respiră! Sunt doar eu, OK?

Am răsuflat adânc, până când trupul mi s-a relaxat suficient, încât să-mi dea voie să vorbesc. Mi-am regăsit vocea, acum răgușită.

— Am avut un vis. Nu... nu știu sigur ce s-a întâmplat.

— Un coșmar... la fel ca toate celelalte?

Am dat repede din cap în semn de încuviințare. Blake știa despre vis și despre felul în care, uneori, se furișea pe lângă mine, oricât de mult mi-aș fi dorit eu să dispară pentru totdeauna.

— Oarecum, dar era cu Max. Cumva, el era Max.

Chipul lui mi-a reapărut în minte, versiunea de coșmar amestecându-se cu figura cunoscută lucidității mele. În clipa aceea, m-au

străfulgerat, dând năvală una după alta, mai multe imagini de la petrecere. Marie, Michael și un vălmășag de oameni. Apoi Max, zâmbind arogant, în timp ce dădea târcoale trupului meu neputincios. Fieera mi s-a urcat în gât. I-am dat drumul lui Blake și mi-am strâns brațele în jurul trupului, de parcă așa m-aș fi putut proteja de ceea ce-mi arăta mintea mea în acele momente.

— Blake, ce s-a întâmplat? m-am repezit să întreb, cu ochii măriți de îngrijorare. Nu pot să-mi amintesc, dar știu că s-a întâmplat ceva. Spune-mi odată!

Când l-am văzut cum își frământă maxilarul, tristețea din privirea lui mi-a confirmat bănuiala.

— Nu te-a rănit, scumpo.

Blake a dat să mă atingă, dar și-a strâns pumnul și l-a lăsat în jos înainte să ia contact cu pielea mea. Era palid la față, cu excepția unei vânătăi întunecate pe obraz, care până atunci îmi scăpase neobservată. Își încorda mușchii brațului, de parcă s-ar fi înfrânat de la a mă mai atinge. Atunci i-am remarcat mâna, înfășurată într-un bandaj alb și gros.

— Ești rănit!

Blake a scuturat din cap, cu dinții încleștați.

— El e rănit și mai tare.

Mi-am acoperit gura. Un nou val de greață m-a izbit când am încercat să înșir cuvintele unul după altul, pentru a pune întrebarea. Nu voiam să aflu, dar trebuia să știu. M-am uitat fix în ochii lui Blake, iscodindu-i, dorindu-mi să nu fie nevoie să întreb. Dacă eu nu voiam să aud, atunci nici el nu voia să-mi spună.

Lacrimile mi-au izvorât și am început să tremur. Nu eram în stare să pun cap la cap decât câteva detalii din seara aceea, însă, cumva, știam că se întâmplase ceva îngrozitor. Și, cerul să mă ajute, la mijloc fusese mâna lui Max.

— Trebuie să aflu ce-a făcut, am șoptit.

Blake a închis o clipă ochii, parcă pentru a-și stăpâni mânia.

— Am dat peste Max... atingându-te. N-a... n-a făcut sex cu tine.

Pleoapele mi s-au strâns cu putere, silind noi lacrimi să se rostogolească pe față.

— Oh, Doamne!

— Ai fost drogată. Era evident. Abia dacă te puteai mișca. Dormi de vreo două zile.

— De ce să faci una ca asta? De ce?

Cuvintele mi-au ieșit însoțite de un hohot de plâns, în timp ce mă străduiam să înțeleg motivul pentru care Max voise să mă rănească, să mă supună aceluiași chin căruia abia dacă-i supraviețuisem în trecut.

— N-o să mai faci niciodată ceva asemănător.

— De unde știi?

În scurta tăcere care s-a lăsat, privirea lui a devenit gravă, neclintită.

— Pentru că i-am aranjat mutra aia nenorocită, Erica, de-aia! Avem amândoi noroc că nu l-am omorât, căci aveam toate intențiile s-o fac. A fost nevoie de trei oameni ca să mă despartă de el.

Blake și-a îndoit mâna, strâmbându-se de durere.

— Toți au văzut. Nici nu-mi pot imagina ce părere și-au făcut!

El s-a întins, mi-a luat mâna și mi-a tras-o de pe față. Mi-am lins buzele uscate și am tras aer în piept, ca să mă calmez. Atingerea nu m-a mai durut, așa cum se întâmplase cu câteva clipe în urmă. Ceva se rezeza în creierul meu, pe măsură ce visul se despărțea de realitate.

— Nu și-au făcut nicio părere. Știu ce-a făcut Max. Mama e bolnavă de îngrijorare. Marie a înroșit telefonul. Pe Alli, Doamne, a trebuit s-o întorc din drum de mai multe ori! N-am lăsat pe nimeni să vină în vizită, ca să te poți odihni. Știam că ai nevoie de un răgaz. N-ai scăzut în ochii nimănui. Pot să-ți garantez însă că el a scăzut al dracului de tare în ochii tuturor.

— M-a făcut curvă.

Am tresărit când vorbele mi-au revenit în memorie.

— Mi-a zis că am avansat în carieră prin paturile unuia și altuia. Vrea să ne distrugă, Blake!

— El e cel distrus.

I-am aruncat o privire întrebătoare.

— În viața mea nu l-am văzut pe Michael mai dezolat. Nu știu ce-o să se întâmple între ei, dar asta-i o porcărie pe care s-ar putea ca nici măcar bătrânul să nu i-o poată trece cu vederea. El m-a despărțit de Max, dar n-o să uit niciodată felul în care s-a uitat la fiu-său. Nici măcar nu s-a dus să-l ajute. Pur și simplu i-a întors spatele.

— Îmi spunea că ar vrea să vă împăcați.

Blake și-a umflat nările.

— N-o să mai fie pace între noi decât atunci când unul o să intre în mormânt.

Ura îi juca pe trăsăturile aspre ale feței. M-am întins și mi-am trecut mâna peste mușchiul încordat al maxilarului. El s-a relaxat și s-a întors către atingerea mea. Mi-a sărutat cu blândețe vârful degetelor. Gestul dulce a început să risipească groaza cu care mă trezisem. Îl aveam pe Blake alături. Eram împreună, amândoi în siguranță. Am continuat să-mi amintesc aceste adevăruri, iar și iar, până și atunci când mintea mi se lupta cu frânturile de amintiri care arătau ce făcuse Max.

— Ești sigur că nu m-a...

Blake și-a deschis mai larg ochii și am văzut tristețea stăruind în ei.

— Sunt absolut sigur. Am venit după tine înaintea oricui altcuiva. Intențiile lui erau destul de clare, dar nu ajunsese prea departe.

Ca și cum ar fi îndemnat un copil speriat să-l asculte, el mi-a atins ușor brațul, rotindu-și degetul mare pe umărul meu.

— L-aș fi ucis. Nimeni nu m-ar fi putut opri, nici atunci, nici acum. Dacă ar fi făcut un pas în plus, inima lui ar fi încetat să mai bată.

O ușurare stranie m-a cuprins, de parcă tocmai aș fi dat mâna cu moartea. Dacă Max m-ar fi violat, nici măcar nu pot încerca să înțeleg ce consecințe ar fi avut asta asupra mea. Ar fi fost în sine un fel de moarte, așa cum Mark ucisese o parte din mine cu ani în urmă, când îmi răpise inocența. Mi-am ignorat greața ce încă persista, în vreme ce trăiri noi, încă proaspete, se revărsau asupra mea. Stropi mărunți de sudoare mi s-au așternut pe piele. Max nu obținuse ce voise, însă amenințarea că ar fi putut reuși nu-mi dădea pace.

Am întins o mână tremurândă către pieptul lui Blake. Apropierea fizică de el îmi părea ca o trecere printr-un zid. Toate instinctele îmi spuneau să mă retrag în siguranță. Blake m-a lăsat să vin, fără să mă grăbească, transformându-și atingerile într-o boare care-mi dezmierta trupul. Tremurând din cap până în picioare, am reușit să-mi gălesc, până la urmă, un loc la el în poală. El m-a mângâiat încet, atent, urcând și coborând pe spatele meu, până când m-am relaxat pe deplin în brațele lui.

— Totul o să fie OK. Acum ești în siguranță. Am eu grijă de tine, scumpo!

M-a liniștit cu șoapte blânde, până când am izbucnit în plâns. Noul viol s-a amestecat cu povara celui din trecut, până când cred că am vărsat toate lacrimile pe care le putea produce organismul meu. Printre hohote, Blake a continuat să-mi murmure vorbe de alinare. Promisiunile că mă va iubi, că mă va ocroti mereu și mă va feri de primejdii au umplut aerul din jurul nostru, până când am ajuns să le cred cu fiecare fărâcă a sufletului meu.

* * *

Oboseala nesfârșită care mă apăsase zile întregi se risipise în cele din urmă. Pentru prima dată din seara petrecerii, aveam energie, însă la insistențele lui Blake, am mai lipsit de la serviciu încă o zi. Fiindcă nu puteam să stau singură cu gândurile mele fără șir, mi-am irosit după-amiaza uitându-mă la filme. Erau comedii lipsite de profunzime emoțională, ce nu puteau amenința liniștea mintală la care mă străduiam din rășputeri să ajung.

Am scos un țipăt când ușa apartamentului s-a deschis pe neașteptate. Sărind de pe canapea, am dat cu ochii de figura îngrijorată a lui Alli.

— Scuze, n-am vrut să te bag în sperieți. Ți-am adus prânzul, a spus ea și a ridicat o pungă de hârtie.

Mi-am lăsat în jos mâna ridicată în dreptul inimii ce bătea nebunește.

— OK. Mersi.

Prietena mea mi s-a alăturat pe canapea și a pus punga pe măsua pentru cafea.

— Scuze, a repetat ea. Cum te mai simți? Aș fi vrut să te vizitez mai devreme, dar Blake a insistat că ai nevoie de odihnă. Heath mi-a spus că azi frate-său o să fie la birou, așa că m-am gândit să vin pe ascuns și să te văd.

— Sunt OK. Mi-e mai bine. Orice mi-o fi pus Max în băutura aia m-a scos complet din circulație pentru o vreme. Dar am început, în sfârșit, să mă simt din nou o ființă omenească. Abia aștept să mă întorc mâine la muncă. Statul cu mâinile în sân îmi lasă prea mult timp ca să întorc problemele pe toate fețele.

Alli și-a mușcat buza, iar ochii i s-au împăienjenit. Până să apuc să zic ceva, m-a tras într-o îmbrățișare strânsă. Am cuprins-o la rândul meu, luptându-mă să-mi înghit lacrimile. Alli știa. Toți știau. Nu puteam să mă ascund de cea mai bună prietenă a mea și să mă prefac că nu sufăr.

— Nici măcar nu știu ce să spun, a șoptit ea. Încă nu-mi vine să cred. Pur și simplu nu-mi vine să cred!

— E OK, Alli. Eu sunt OK, am asigurat-o, dorindu-mi și eu să cred asta, în ciuda glasului care-mi tremura.

Poate că nu eram OK în ziua aceea, dar aveam să fiu. Aveam să depășesc momentul, tot așa cum îl depășisem și pe cel dinainte. Numai că, cu cât mă gândeam mai mult la petrecere și la ce-mi făcuse Max, cu atât mai des mă întrebam dacă *într-adevăr* reușisem să las în urmă cele întâmplate cu Mark.

— Nu e OK. Max nu poate să scape nepedepsit, Erica!

M-am lăsat pe spate și mi-am șters lacrimile. Nu voiam să izbucnesc în plâns. Nu voiam să răscolesc iar tot ceea ce-mi petrecusem ziua întreagă uitând. Pe lângă faptul că-mi bombardasem creierul cu programe de televiziune prostești, fusesem ocupată să împing imaginile din seara petrecerii, care tot ieșeau la iveală, înapoi în acel colț întunecat, unde păstram amintirile legate de Mark. Îmi doream să nu mă gândesc la nimic din toate astea.

— Erica?

Am ridicat ochii.

— O să te duci la poliție, nu-i așa? Vor avea nevoie de cooperarea ta, dacă o să-l pună sub acuzare.

— Cred că da, am răspuns, trădând faptul că încă nu mă simțeam cu adevărat în stare să merg până la capăt.

— Trebuie! Nu-mi vine să cred că a avut tupeul să depună plângere împotriva lui Blake, după tot ce ți-a făcut. Răzbunarea lui chiar n-are limite. Toată povestea e complet pe dos!

M-am îndreptat și m-am asigurat că auzisem bine.

— Ce face?

— Blake nu ți-a spus? Max a depus o plângere împotriva lui, pentru vătămare corporală. E evident că Blake a sărit în apărarea ta. Ticălosul a meritat tot ce-a primit.

Am expirat aerul pe care-l ținusem în piept. Mi-am lăsat fruntea să-mi cadă în palmă.

— Nu-mi vine să cred că nu mi-a zis! Mi-a povestit că l-a bătut zdravăn pe Max, dar nici măcar nu mi-a dat prin minte că ar putea să aibă necazuri din cauza asta. Fir-ar să fie, nu sunt în stare să gândesc limpede! Nu-i a bună.

Alli mi-a atins ușor umărul.

— Blake își dorește mereu să te ferească de griji. Știe că nu ți-e ușor, mai ales după ce ai suferit din cauza lui Mark. Sunt sigură că și Heath ar fi făcut la fel, dacă ar fi fost în locul lui Blake. Din fericire, familia Landon are avocați buni.

— Sunt convinsă că și familia Pope, la fel. Doamne, Blake n-are nevoie să se mai ocupe și de mizeria asta! Acum m-a apucat iar supărarea!

Alli a oftat încet.

— O să vorbești cu cei de la poliție? Promite-mi că da!

Am dat repede din cap, în semn de încuviințare. Mă războisem cu ideea de a merge la poliție. Blake îmi spusese că reprezentanții legii lăsaseră cărți de vizită și intenționau să discute cu mine. Ceva

din toate astea mă speria de moarte. Poate era același lucru care mă împiedicase să apelez la autorități după ce fusesem violată de Mark. În adâncul sufletului, mă considerasem vinovată. Iar vinovăția și rușinea de a împărtăși altcuiva ce pățisem mă îndemnasera să păstrez tăcerea. Îngropasem atât de bine înlăuntrul meu cele întâmplate, încât ajunsese să nu-mi mai pese dacă atacatorul era sau nu găsit, dacă mă făceam sau nu auzită.

Însă acum era altceva. Pe Max îl cunoșteam, și nimeni nu putea să-i pună la îndoială faptele, cu atâția martori la petrecere. Drogurile din organismul meu erau o dovadă suficientă a intențiilor lui. Totuși, nu știam cum aveam să găsec puterea de a intra în sediul poliției și de a-mi spune povestea. Dar dacă asta urma să-l ajute pe Blake să scape de toată nebunia, atunci aveam să fac orice era nevoie.

— O să merg cu tine. N-o să fii singură, mi-a spus Alli și m-a luat de mână.

— Mulțumesc. Nu știu ce m-aș face fără tine!

— Nici nu va trebui să afli vreodată. Îți sunt întotdeauna alături și n-am de gând să plec nicăieri. Cu toții suntem lângă tine. Aproape că am devenit o familie.

Inima mi-a tresăltat de recunoștință pentru prietenia ei.

— Hei, am o idee!

Alli s-a luminat un pic și mi-a strâns mâna. Am ridicat din sprâncene.

— Ce idee?

— Probabil că e ultimul lucru la care te gândești, știu, dar ce-ai zice să mergem săptămâna asta să căutăm rochia de mireasă? Te-ar ajuta să mai uiți de supărare.

Am zâmbit și am dat din cap în semn de încuviințare.

— Sună perfect!

Capitolul 16

— Alli mi-a spus că Max a depus plângere.

Blake lucrase până târziu și ajunsese acasă de nici cinci minute, când l-am luat în primire. Din după-amiaza aceea, de la plecarea lui Alli, nu mă mai putusem gândi la altceva. În plus, mă scotea din sărite faptul că Blake nu-mi spusese imediat adevărul. Și-a scos bluza, a ieșit din dormitor și s-a dus în baia învecinată, efectiv ignorându-mă. L-am urmat înăuntru.

— Blake!

— Nu contează.

— Ba contează dacă există o plângere penală împotriva ta.

A oftat și s-a întors cu fața către mine. Am încercat să rămân concentrată asupra subiectului în cauză, dar trupul lui gol până la brâu și parfumul pe care-l răspândea când m-a luat în brațe, așa cum părea s-o facă mereu, mi-au împrăștiat celulele cenușii. Punându-mi o mână pe șold, s-a aplecat și mi-a sărutat cu blândețe buzele.

— Nu-mi fac griji, așa că n-ar trebui să-ți faci nici tu, OK? Ai destule pe cap.

L-am privit în ochi, dându-i de înțeles că aveam să-mi fac griji, asta era al naibii de sigur.

— O să-ți afecteze munca? Ce se întâmplă cu Angelcom sau cu alte afaceri de care e legat numele tău?

Blake a râs scurt.

— Te referi la reputația mea? Banii vorbesc, Erica, iar eu, slavă Domnului, am o mulțime! Nimic din toată povestea asta n-o să conteze pentru membrii consiliului, din aceleași motive pentru care ei voiau să se dea în continuare bine pe lângă Max, până când i-am strâns eu cu ușa. Am toate atuurile. Oricum, nu dau nici măcar o ceapă degerată pe ce crede unul sau altul.

Eu însă nu puteam să-mi alung frământările deja înrădăcinate lângă ura pe care o simțeam pentru Max. Blake mi-a cuprins obrajii în palme.

— Ascultă-mă! Nu-ți face probleme! Nu s-a întâmplat nimic de care să nu mă pot ocupa, și crede-mă că mă ocup.

— Cum?

A oftat și mi-a dat drumul, lăsând câțiva centimetri între noi. Mi-am vârat degetele în găicile blugilor lui și l-am tras înapoi. Ochii i s-au mărit un pic.

— Măine o să stau de vorbă cu cei de la poliție. Nu-mi amintesc totul, dar să sperăm că o să fie suficient. Dacă asta înseamnă că va trebui să depun mărturie sau mai știu eu ce, atunci o să fac orice e nevoie.

Blake a tăcut câteva clipe.

— Mă bucur să aud asta. Nu pentru binele meu, ci pentru al tău. M-am încruntat.

— Dacă n-ar fi pentru binele tău, atunci nu sunt sigură că m-aș duce. Detest faptul că Max te acuză.

— Și de ce nu le-ai spune polițiștilor povestea ta, Erica? El merită să înfrunte consecințele faptelor lui și Dumnezeu știe că tu meriți dreptate. N-o s-o obții niciodată dacă nu le spui celor de la poliție ce s-a întâmplat. Tu ești victima, iar ei trebuie să audă versiunea *ta*, nu pe a mea.

Mi-am coborât privirea către mijlocul lui Blake, acolo unde degetele îmi atârnavu lenes, agățate în găicile blugilor.

— Mi se face rău când mă gândesc că trebuie să trec prin tot procesul, de-aia nu le-aș spune.

El mi-a ridicat bărbia, până când i-am întâlnit ochii plini de seriozitate.

— Uneori are sens să renunți, dar alteori e nevoie să lupți, indiferent cât de nenorocită ar putea să pară ideea.

Pentru o clipă m-am pierdut în ochii lui.

— Iar tu vrei să lupți.

— N-o să iau hotărârea în numele tău. Dar dacă astea reprezintă un indiciu, a continuat el, arătând către crustele de un roșu aprins care îi „împodobeau“ încheieturile degetelor, atunci știi părerea mea, că Max trebuie pus la punct.

Am tresărit când i-am văzut rănilor nevindecate încă. Nu-mi puteam închipui vătămrile suferite de Max, dar am savurat gândul că era probabil să-l chinuie și acum. Am inspirat adânc pe nas. Îmi petrecusem ultimele câteva zile încercând să las totul în urmă. N-o puteam lua din nou pe același drum. Nu aveam să-i dau lui Max satisfacția de a mă distruge așa cum o făcuse Mark.

— Îți sunt recunoscătoare că te-ai bătut pentru mine, dar aici nu-i vorba de răzbunare.

— Ai dreptate. E vorba despre tragerea la răspundere a lui Max Pope, pentru prima dată în viața lui. Trebuie să primească o lecție care îl paște de multă vreme. Asta nu înseamnă răzbunare. Înseamnă dreptate. Înseamnă să corectezi o greșală care durează de multă vreme.

Puteam eu să-l contrazic cât pofteam, însă Blake avea dreptate. Max nu doar că mă amenințase, întrecând o limită dincolo de care nu mai exista cale de întoarcere. Dar îmi trădase încrederea și ne pusese în pericol afacerile, atât mie, cât și lui Blake. Iar nemulțumirile logodnicului meu mergeau mult mai departe de problemele noastre comune. Înainte să-l cunosc pe Max, aflasem despre el că e un ușuratic, un tânăr răsfățat. Obișnuia să treacă în zbor peste consecințe

pe care orice alt om aflat în locul lui le-ar fi suportat. În schimb, el era apărat de fortăreața pe care o clădiseră averea și poziția socială a familiei lui. Profesorul Quinlan folosisese o asemenea circumstanță în favoarea sa, stabilindu-mi o întâlnire cu Max și promisiunea că acesta va investi în Clozpin.

Cât avea să mai dureze? Cât avea să mai poată aduce haosul în viețile noastre, fără nicio urmare, întărâtat fiind de gelozia stupidă pe care i-o stârnea Blake? Poate că logodnicul meu avea dreptate. Poate că atacul de la petrecere era acea lovitură la care nici Michael, nici legea nu aveau cum să închidă ochii. Poate că reprezenta abaterea ce urma să-i dovedească, în sfârșit, lui Max că nu era imun.

Blake mi-a întrerupt șirul gândurilor cu un sărut tandru și griju-liu, după care s-a tras înapoi și m-a cercetat.

— Cum ți-a mers azi? Te simți mai bine?

— N-am nimic. Ți-am mai spus-o și azi-dimineață. Măine o să mă duc la serviciu, orice-ai zice tu. Dacă mai lenevesc pe-aici încă o zi, o iau razna.

El mi-a aruncat un surâs amuzat.

— Ei bine, nu putem permite așa ceva.

Întorcându-mi spatele, a pornit dușul. S-a dezbrăcat complet și a deschis ușa cabinei, umplând baia cu un nor de abur. Mi-am mușcat buza, în timp ce-l urmăream din spate cum pășește sub jetul de apă. Focul care mocnea în mine de zile întregi a prins viață. Perioada în care fusesem privată de intimitate părea să aibă un preț, iar acum, că îmi recăpătasem energia, îmi venea greu să-l ignor.

Nu știam sigur dacă eram pregătită, dar îmi lipsea apropierea de Blake. El fusese atent cu mine. Chiar prea atent. Nu-mi plăcea deloc că cele întâmplate ridicaseră un zid invizibil între noi, despărțindu-ne din teama de a ne răni reciproc, tocmai când eu aveam mai multă nevoie ca oricând de Blake.

Mi-am împins blugii peste șolduri, până la podea, apoi mi-am smuls, dintr-o singură mișcare, bluza și sutienul. Blake s-a întors și m-a privit, pe chipul său reflectându-se lăcomia tăcută ce clocotea în

mine. Am intrat sub duș, prin spatele lui. El m-a lăsat să trec, astfel încât să putem împărți jetul de apă. Trupurile ni s-au atins, declanșând toate semnalele de alarmă binecunoscute. Sfârcurile mele i-au atins firele moi de pe piept și s-au întărit imediat. Acolo am făcut un popas în călătoria mea, pe deplin mulțumită cu apropierea dintre noi și cu apa fierbinte ce ne învăluia.

— Mi-a fost dor de tine, i-am spus.

— Și mie mi-a fost dor de tine.

Mi-am așezat mâinile pe pieptul lui, nerăbdătoare să mă unesc cu el, să-i simt fiecare cută alunecându-mi pe sub vârfurile degetelor. Atingându-l ușor, am coborât peste mușchii tari ai abdomenului. Voiam să merg și mai jos. Voiam să-i simt carnea fierbinte în palme, să știu că mă dorea la fel de mult pe cât îl doream și eu. După toată nebunia, tânjeam după mângâierea lui, după asigurarea că nimic nu se schimbase între noi. Mi-am trecut degetele peste firele de păr aflate de la buric în jos. Blake m-a prins de mână, oprindu-mi mângâierea.

— Întoarce-te! mi-a spus încet.

L-am privit pe sub gene, căci mi se tăiase răsuflarea numai când îi auzisem porunca. De obicei mă așteptau lucruri bune atunci când îmi cerea să mă întorc. M-am răsucit și mi-am sprijinit mâinile de marmura rece a peretelui cabinei. Am închis ochii și mi-am imaginat dezmierdările lui, în vreme ce apa mi se scurgea pe spate, căzând între noi.

Am auzit un pocnet scurt, apoi i-am simțit degetele în părul meu, masând și făcând clăbuc. Deși nu erau atingerea la care mă așteptasem, le-am primit cu aceeași bucurie. Mi-am lăsat capul să cadă pe spate, în timp ce Blake își rotea, cu mișcări scurte, mâinile pe creștetul meu.

— E bine?

Am gemut.

— Foarte. Mulțumesc!

— Oricând.

Am zâmbit. El a mânuit capul dușului, pentru a mă clăti și a mă curăța din cap, până în picioare. Mi-a spălat umerii, masându-mi

între timp mușchii încordați. Apoi m-a răsucit din nou cu fața către el și n-a lăsat niciun petic de piele neatins, între sâni sau peste abdomen. A evitat să insiste prea mult în vreo parte, mai ales acolo unde îl doream eu. Întregul ritual mă scotea din minți, însă el nu părea a se grăbi și nici nu dădea impresia că ar fi savurat obișnuitul joc al torturii sexuale, la care luam parte atât de des.

Blake s-a lăsat în genunchi, pentru a-mi freca tălpile cu buretele de baie. La început am simțit că mă gădilă, dar situația s-a schimbat când l-am văzut stând pe vine la picioarele mele, incapabil să-și ascundă dorința ce se legăna în fața mea, sub presiunea propriei greutate. Fiecare contact nevinovat îmi ațâța pofta de atingeri mai intime. Lui i se sculase, iar eu ardeam de nevoie.

Când Blake s-a ridicat, i-am luat buretele din mână și l-am azvârlit pe podea. L-am apucat de păr și l-am folosit drept punct de sprijin, lipindu-i pieptul de al meu. Blake a gemut și m-a împins în perețele cabinei de duș. Instinctele au preluat controlul și, în doar câteva secunde, mă urcasem pe el. I-am cuprins șoldurile cu una dintre coapse și m-am arcuit înspre trupul lui puternic. El mi-a apucat fundul în palme, intensificând contactul. Nicio apropiere nu era îndeajuns.

— Mi-e dor de tine. Vreau să te simt! am scâncit.

Am luat o gură de aer, după care i-am acoperit din nou gura cu a mea. Ereția i s-a lipit de mine, stârnindu-mă. Atingerea a făcut ca un fior de dorință să-mi străbată întregul corp. Dar ceva strica senzația. L-am sărutat mai apăsător, ca să înăbuș îndoielile. Blake a gemut, lăsându-și mâna să-i alunece în josul coapsei mele. Și-a croit treptat drum printre picioare, încetinind în dreptul pubisului, înainte de a mă cuprinde în căușul palmei. M-am încordat în brațele lui, fără să înțeleg imediat de ce. Pieptul mi se umfla, căci răsufierea accelerată trăda lupta ce se dădea în mine. *Drace!*

— Scumpo?

L-am sărutat cu înflăcărare, eliminând mica distanță dintre noi și răspunzând oricărei întrebări pe care ar fi putut s-o aibă. La naiba cu toate, aveam nevoie de el! La fel de mult ca oricând.

Blake s-a retras și m-a prins de mâinile hoinare, potolindu-mă.

— Nu trebuie să facem asta.

— Vreau s-o facem.

El s-a codit.

— Știu. Și eu vreau, dar... acordă-ți puțin timp.

— Sunt bine, am insistat, deși vocea îmi tremura.

Oare eram bine? Știam ce-mi doream, ce-mi lipsea, dar recunoscusem crisparea. Bătălia interioară mă făcea să fiu la fel de furioasă pe cât eram de excitată. Jinduiam ca el să mă iubească, să mi-o tragă până când aveam să uit de sentimentele pe care nu voiam să le înfrunt.

Blake m-a sărutat, un sărut cast pe care abia l-am simțit prin fierbințeala și sudoarea ce-mi încărcau pielea. Gestul parcă repeta vorbele lui de mai devreme.

— Sunt bine, Blake! am spus încă o dată. El nu mi-a făcut nimic. Sunt bine. Nimic nu s-a schimbat.

S-a uitat în jos, cu ochii plini de îngrijorare.

— Doar pentru că n-a apucat să meargă până la capăt nu înseamnă că tu n-ai trecut printr-un infern emoțional. Nu vorbim despre degete zdrelite. Știi la fel de bine ca mine că asemenea răni sunt mai adânci decât le-ar vrea oricare dintre noi. Ai nevoie de timp. Ar trebui să luăm o pauză.

Uram faptul că era probabil să aibă dreptate. Uram faptul că devenisem atât de vătămată și de vulnerabilă, în doar câteva zile.

— Poate că sunt mai puternică decât mă crezi.

Blake a oftat exasperat.

— N-am nicio îndoială cu privire la forța ta, Erica. Eu mă refer la dispoziția ta, la starea ta de bine. Nu poți să ștergi totul cu buretele, ca și cum ar fi o nimica toată.

— Ce-ai zice să mă lași pe mine să-ți spun cât pot îndura?

Rușinea mi s-a amestecat cu sentimentul respingerii. L-am lăsat singur în duș. Ajunsă în dormitor, am trântit sertarele în timp ce-mi căutam lenjeria intimă și o cămașă. Apoi m-am culcat. Ghemuită pe partea mea, am încercat să-i ignor prezența când mi s-a alăturat. Au

trecut câteva clipe până să se apropie și să-mi cuprindă talia cu brațul. Și-a lipit buzele de umărul meu și mi-a mângâiat mâna, stârnindu-mi un tremur care aproape că m-a făcut să uit de supărarea mea.

— În trecut te-am împins dincolo de limite. Acum lasă-mă să îți le respect, chiar dacă tu nu vrei s-o faci.

Am închis ochii la auzul adevărului din vorbele lui. La auzul adevărului, iubirii și grijii care le lipseau cu desăvârșire bărbaților ce ridicaseră un zid emoțional între noi. Am lăsat să-mi scape un suspin greu, îngăduindu-mi să am încredere în Blake.

— Uită-te la mine! mi-a șoptit.

M-am întors fără tragere de inimă, așezându-mi trupul cu fața către el. Un zâmbet i-a îndulcit trăsăturile când și-a trecut degetul peste obrazul meu și mi-a trasat o linie senzuală deasupra buzelor.

— Te iubesc, chiar și atunci când tropăi ofuscată și indignată.

— Detest chestia asta!

Ochii i s-au întunecat.

— Știu. Știu că amândoi ne dorim mai mult, dar merită să așteptăm. În noaptea asta, nu vreau decât să-ți gust buzele dulci și să te strâng la piept. Am tot restul vieții la dispoziție ca să fac dragoste cu tine. Acum, tot ce-mi doresc e să te țin în brațe.

Ceva s-a frânt în mine, iar nevoia de a lupta s-a veștejit la insistențele blânde ale lui Blake. Mușchii mi s-au înmuiat și am capitulat.

* * *

În dimineața următoare, am intrat în firmă gata să înfrunt ziua care începea. Gata să iau viața în piept. Când m-am apropiat de masa ei, Alli s-a ridicat pentru a mă întâmpina.

— N-o să-ți vină să crezi!

Am făcut ochii mari. Lucrurile de necrezut pentru mine intrau într-o gamă largă de posibilități.

— Ce?

— PinDeelz a picat. Sid zice că de aseară nu mai funcționează.

— Știm de ce? Ar putea fi vorba despre orice. Probleme cu serverul sau o creștere bruscă de trafic.

— Nu cred că astea sunt motivele.

Alli m-a târât până la masa ei de lucru și a tastat adresa. O imagine clară, în alb și negru, a umplut ecranul. O mai văzusem, chiar pe site-ul nostru. Emblema grupului de hackeri înlocuise prima pagină a firmei concurente, dar eu eram mai nedumerită ca oricând.

— Nu pricep. Dacă Trevor și Max au lucrat mână-n mână când au construit chestia asta, de ce ar ataca Trevor compania? Mai mult, *cum* ar putea să-și spargă propriul site?

Alli și-a răsucit o șuviță de păr între degete.

— Nici eu nu înțeleg. Decât dacă relația cu Trevor s-a stricat, iar asta-i răzbunarea. Ca și cum ar face o declarație sau cam așa ceva.

— Tocmai când credeam că treaba nu poate deveni mai ciudată.

— Vestea bună e că cel puțin unul dintre furnizorii noștri de publicitate a reluat legătura cu noi, căutând să reînnoiască vechiul contract. Desigur, n-a pomenit absolut nimic despre PinDeelz, dar așa zice că de-acum ne putem aștepta să primim vești de la mai mulți.

Am chicotit încet.

— Incredibil! Cred că o să vedem câți se întorc cu coada între picioare. Sau cât o să rămână site-ul indisponibil.

— Că veni vorba despre întors cu coada între picioare, ce-ai hotărât în privința lui Perry?

— Pare că regretă, dar nu-i destul. Blake are dreptate. E o idee proastă să ne încurcăm cu el.

— Trebuie să fiu de acord.

Vocea mai gravă a lui James ne-a întrerupt. Parcă apăruse din senin.

— James, bună! am spus, nedumerită de prezența lui la birou.

— Alli s-a gândit că n-ar fi o idee rea să vin la birou, câtă vreme ai lipsit tu.

— Corect.

Am dat repede din cap, căci nu voiam să mă gândesc la o eventuală reacție din partea lui Blake.

— Ei bine, mă bucur că ești aici. Putem sta puțin de vorbă, ca să mă pui la curent?

Am lăsat-o pe Alli, în favoarea puținii intimități pe care mi-o oferea biroul meu. James m-a urmat înăuntru și s-a cufundat în scaunul din fața mea.

— Ce se întâmplă? Ce-am ratat, în afară de o săptămână întreagă?

— Am discutat cu logodnicul tău. A fost destul de interesant, dar, pentru moment, urmează să lucrez de la sediu.

Am rămas cu gura căscată, în timp ce șocul își făcea loc în mintea mea. Deja eram copleșită cum nu mă așteptasem să fiu în primul sfert de oră după întoarcerea la muncă. Teama mi s-a înrădăcinat în stomac.

— Tu glumești?

James a râs.

— N-ai de ce să-ți faci griji. Dar probabil că ar fi mai bine să vorbești cu Landon despre asta.

— OK, bine. În cazul ăsta, vrei să-mi zici și mie noutățile? Am rămas în urmă cu toate.

Restul dimineții mi l-am petrecut informându-mă despre merul afacerii. După o săptămână în care nu mai păzisem oala de pe foc, puteam să apreciez la adevărata lor valoare progresele făcute în absența mea. Ne apropiam de lansarea schimbărilor ce aveau să ne propulseze la ani-lumină distanță de site-ul lui Max. Amenințarea din partea concurenței rămăsese în trecut, însă atunci mi-am dat seama că tocmai competiția fusese o motivație importantă, care ne împinsese înainte într-un cu totul alt fel.

Se apropia ora prânzului, când mi-a sunat telefonul. A fost cât pe ce să-mi stea inima în loc, când am văzut chipul Risei luminând ecranul. Am răspuns, după o clipă de ezitare.

— Alo?

— Erica, sunt Risa.

— Da.

Evident! Ce naiba vrei?

— Ascultă, știu că, probabil, sunt ultima persoană cu care ai vrea să discuți. Doar că... am mare nevoie să stau de vorbă cu tine.

— Despre ce?

— Am putea să ne vedem la prânz?

M-a cuprins neliniștea. Risa era asociata lui Max și nimic bun nu ieșise din întâlnirea *de afaceri* cu el.

— N-am nimic să-ți spun.

— Te rog, te implor! Te rog! Știu că mă urăști. Și ai tot dreptul. Dacă după ziua de azi n-o să mai vrei să mă vezi sau să-mi vorbești vreodată, atunci o să dispar complet din viața ta.

Mi-am ațintit privirea către paravanul alb din fața mea. Risa vorbea altfel. Părea... disperată. N-ar fi trebuit, dar îmi păsa. Mi-am strâns ochii, încercând să-mi închipui cum aș fi putut să fac față singurii situației. Atunci mi-a venit o idee.

— Ne vedem la prânz, lângă sediul firmei, în magazinul cu delicatese din colțul străzii.

— Perfect, îți mulțumesc!

Am închis înainte ca ea să mai apuce să-mi spună ceva, apoi am chemat-o, prin Skype, pe Alli. Câteva secunde mai târziu, ea a băgat capul înăuntru.

— Ce e?

— Te-ar interesa cumva să te întâlnești cu Risa la ora prânzului? Vrea să discute cu mine. N-am încredere în ea și n-am încredere în mine că n-o s-o strâng de gât dacă mă duc singură.

— Sigur. Am și eu vreo două vorbe să-i zic.

— S-a făcut!

Capitolul 17

— Mulțumesc încă o dată că ați acceptat să ne întâlnim.

Risa ședea în fața noastră ca un cățeluș rătăcit. Alli stătea sprijinită de spătarul scaunului, cu brațele încrucișate la piept, și o fixa cu cea mai autoritară privire de care era în stare. N-o credeam cu adevărat capabilă să urască pe cineva, dar în acea clipă era destul de convingătoare. Îmi venea greu să-i plâng de milă Risei, oricât de jalnic ar fi arătat în momentele acelea. Părul, de obicei perfect neted și lucios, îl avea strâns la repezeală într-un coc neîngrijit. Îmbrăcată într-o pereche de blugi și o cămașă simplă, de culoare neagră, părea, în ciuda machiajului, obosită și secătuită. Fata ageră și viguroasă, care părăsise Clozpin și-mi luase cu ea baza de date cu utilizatorii, părea să fi îmbătrânit în puținul timpul scurs de-atunci. Am vrut să-i zic că arată ca naiba, dar m-am gândit să-mi păstrez muniția.

— Încă nu sunt convinsă că merită să-mi pierd timpul cu tine, așa că, dacă ai ceva de spus, spune!

Ochii îi scânteiau în timp ce se uita când la mine, când la Alli.

— Îmi pare rău. Vreau să știți asta.

— E un pic cam târziu pentru păreri de rău! s-a răstit Alli, luându-mi vorba din gură.

— Știu, și nu mă aștept să fiu iertată. Am greșit. Max... m-a făcut să cred că plecarea e cea mai bună variantă, *singura* variantă, dacă voiam să ajung ceva și să avansez în carieră. El nu e așa cum l-am crezut.

Mi-am încheștat dinții, ținând vorbele în mine. Și eu mă înșelasem în privința lui. Era cu mult mai rău decât îl crezusem.

— S-a folosit de mine ca să te atace, a continuat Risa, iar ochii ei răniți s-au întors, rugători, către mine. A profitat de trăirile mele, de invidia și nesiguranțele mele, ca să mă determine să părăsesc compania. Dar acum nici măcar nu mai știu cine e. Cred că a dat de necaz și e de-a dreptul obsedat să-l distrugă pe Blake! Nu mai are nicio legătură cu afacerea pe care credeam c-o s-o clădim împreună. Problema e mult mai profundă decât mi-am dat vreodată seama.

M-am aplecat în față și am cercetat-o. Am început să înțeleg că nu știa absolut nimic despre cele petrecute între Max și mine.

— Risa, săptămâna trecută, Max m-a drogat și a încercat să facă sex cu mine. Atât de mult își dorește să-l rănească pe Blake. Crede-mă, cât încă n-ai fost în locul meu, habar n-ai ce depravat e.

— Poftim?

Risa a rămas cu gura căscată și cu privirea ațintită spre mine.

— Oh, Doamne, n-am știut! Aflasem că el și Blake s-au bătut, dar n-am avut idee de ce.

M-am încordat pentru a mă împotrivi emoțiilor care mă amenințau. Nu puteam să-mi pierd cumpătul în fața Risei, oricât de mult m-ar fi afectat încă purtarea lui Max. M-am agățat, în schimb, de furia pe care o simțeam.

— Da. Ar trebui să-l întrebi. Sunt sigură că o să-ți înșire o poveste despre cum m-am dat la el în timpul propriei mele petreceri de logodnă. Și, de vreme ce ți s-a părut o idee amuzantă să-i spui lui Blake că m-am sărutat cu James, poate faceți schimb de istorioare despre cât de ușuratică sunt eu.

Mi-am încleștat maxilarul, abia rezistând tentației de a pleca. Voișem să mă mai întâlnesc o dată cu Risa, fie și numai ca s-o fac cu ou și cu oțet. Cine știe când urma să mai am ocazia de a-i spune ce gândeam.

— Eu nu te cred ușuratică. La un moment dat, imediat după ce m-ai concediat, în focul evenimentelor, am apucat să-i zic lui Max că te-am văzut cu James. El a insistat să-i spun lui Blake. Eu n-am vrut, zău! Blake părea așa de furios când a aflat, încât am regretat imediat. Nici măcar nu știam că voi erați logodiți.

Mi-am ridicat bărbia și mi-am strâns buzele.

— Și, cumva, ne merge bine, în ciuda a tot ce s-a întâmplat. În ciuda încercărilor voastre de a-mi distruge afacerea și relația, de a mă distruge *pe mine*, eu și cu Blake suntem mai puternici ca niciodată. Și acum ce vrei? Pe Max l-ai ales, trebuie să trăiești cu alegerea făcută.

— Vreau să-l părăsesc. Chiar vreau!

Ochii îi erau umezi. Șervețelul pe care îl ținea în mână aproape că se făcuse fărâme de la atâta răsucit. Doamne, Risa devenise o adevărată epavă!

— Atunci părăsește-l. Nu mă privește pe mine.

Ea a dat repede din cap, ținându-și fruntea în jos.

— Vreau, a șoptit. Dar mă tem că o să mă distrugă. Nu știu ce s-a întâmplat între voi, însă Max a devenit o cu totul altă persoană. Nu-l mai recunosc. Cred că are probleme cu banii. Mi-a zis că nu mai poate finanța site-ul. Toată munca noastră s-a dus la gunoi. Și l-am auzit discutând cu tatăl lui. Nu sunt sigură, dar cred că bătrânul o să rupă orice legătură cu el. În clipa asta, totul e praf și pulbere!

— Știu, Risa. Dar nici nu-mi pasă.

Ea a oftat din greu.

— Dă-mi voie să mă revanșez! Mă simțeam eu groaznic și înainte, dar acum... nu-mi vine să cred că Max ți-a făcut așa ceva.

Am râs.

— Nu vreau să te revanșezi. Vreau să-mi văd de viața mea, din care tu n-o să mai faci parte. Se pare că ai căzut pradă unui om îngrozitor, cu motive îngrozitoare, dar nu sunt persoana potrivită căreia să-i ceri ajutorul.

Ochii ei de un căprui-închis au devenit, pentru o clipă, mai serioși.

— Te pot ajuta să-l găsești pe Trevor.

Am ridicat din sprânceană.

— E foarte retras. Îmi vine greu să cred că ar lăsa pe cineva ca tine sau chiar ca Max să se apropie prea mult.

— Pot încerca să găsesc o dovadă că Max l-a plătit, poate o adresă, astfel încât să-i dai de urmă. El n-o să se oprească. Dacă cineva îl urăște pe Blake mai mult decât Max, Trevor e acela.

Arzând de curiozitate, am privit-o printre pleoapele strânse. Oare aveam șansa de a prinde un dușman cu ajutorul altuia sau era doar un pas periculos, care avea s-o aducă pe Risa mai aproape de lumea mea, când eu îmi doream orice altceva, numai asta nu?

— Recunosc că sunt intrigată, însă nu îndeajuns, încât să mușc momeala. Trevor nu mă preocupă în clipa asta. Spre deosebire de tine și de partenerii tăi, eu nu-mi planific ziua în jurul răzbunărilor și contraatacurilor. Vreau doar să merg înainte. Am o nuntă de pregătit și o afacere de condus. Îmi pare rău că Max a profitat de tine. Poate că n-ar fi trebuit, dar te-am îndrăgit sincer, Risa, și asta e greu de uitat. Sper că măcar ai învățat o lecție din toate astea.

— Nu mă aștept să mă primești înapoi, dar vreau să îndrept situația. Cumva o să mă revanșez față de tine.

* * *

M-am sprijinit de zidul holului rece și întunecat din afara sediului, în timp ce mă gândeam la o pensionare anticipată. Probabil că, din punct de vedere emoțional, avusesem cea mai epuizantă primă zi de serviciu din istorie. Mi-am luat telefonul și am apelat numărul lui Blake.

— Ce-i, scumpo?

Am oftat, încă incapabilă să prelucrez toate informațiile.

— Deci... azi am luat prânzul cu Risa.

— Ce?

I-am auzit clar îngrijorarea în acel singur cuvânt.

— Am luat-o și pe Alli, iar Clay ne-a dus cu mașina. A fost OK.

— Ce voia?

— Bănuiesc că vrea să se revanșeze față de mine. Zice că-i pare îngrozitor de rău pentru cele întâmplate, deși, lucru deloc surprinzător, Max nu i-a spus ce-a fost, de fapt, la petrecere. Ea credea doar că voi doi v-ați luat la pumni.

Blake a pufnit.

— Dar, cel puțin pentru moment, Risa încă e cu Max. Pare îngrijorată de o eventuală răzbunare din partea lui, dacă ea ar pleca. Sinceră să fiu, mi-e milă de ea, deși cine seamănă vânt culege furtună.

— Se merită unul pe celălalt, a bombănit Blake, în timp ce pe fundal se auzea țăcănitul înăbușit al tastelor.

— Risa crede că Michael o să rupă orice legătură cu Max.

În aer s-a lăsat tăcerea. Nu tu țăcănit, nu tu vorbe, doar sunetul slab al răsufării lui.

— De ce-ar crede asta?

— Cică ar fi auzit o discuție între cei doi. Iar Max i-a spus că nu mai poate finanța PinDeelz. Nu sunt sigură, dar bănuiesc că ar putea să aibă o legătură cu motivul pentru care a căzut site-ul. În clipa de față, pe pagina lor scrie că ar fi fost spartă de M89, ceea ce n-are nicio noimă.

— Eu am atacat site-ul.

Am deschis gura să vorbesc, dar, preț de câteva secunde, cuvintele mi-au rămas blocate în gât.

— Tu le-ai atacat site-ul?

— Nu te mira așa tare! Max și-a căutat-o.

Dacă n-aș fi fost atât de șocată, poate că mi-ar fi părut un pic rău pentru cei doi.

— Dar cum... dacă site-ul e conceput de Trevor?

— Trevor e un *troll*, nu un creator. Și, în mod evident, n-a lucrat la construcția site-ului cu aceeași dăruire pe care o are pentru hacking. Am reușit să intru și să șterg serverul fără prea mari eforturi. E un programator de doi bani.

— Dar, stai așa, cum rămâne cu emblema M89?

— Am pus-o doar ca să-l zăpăcesc pe Max.

Am scos un scurt hohot de râs. Blake era șiret, dar îmi cam plăcea.

— Poate că a funcționat. Risa mi-a zis că Trevor a dispărut fără urmă. Max nu mai reușește să dea de el.

— Cu siguranță, fiindcă nu-l mai plătește. Compania pe care Max o folosea drept fațadă pentru a-i da bani lui Trevor a fost dizolvată acum câteva zile. Dacă Michael îl lasă fără avere, asta ar putea explica de ce.

Gândurile mi se învăteau în timp ce asimilam noile detalii. Atacul asupra mea fusese declanșatorul întregului lanț de evenimente. Iar dacă vorbele Risei erau adevărate, atunci însemna că lumea lui Max se năruia. Își pierdea banii, familia, poate chiar și libertatea.

— Dacă toate se petrec din pricina lui Michael, mi se pare logic că niciunul dintre investitori n-a vrut să-l supere.

— Să nu te lași păcălită de farmecul lui. Michael e un tip grozav, dar nu trebuie să-l superi.

— Totuși, propriul lui fiu?

— Max primește, în sfârșit, ceea ce i se cuvine. N-am pic de milă pentru el și nici tu n-ar trebui să ai.

— Știu. Crede-mă, știu, am zis.

Mintea a început să-mi hoinărească. Trebuia în continuare să discut cu cei de la poliție, iar asta nu mă încânta câtuși de puțin.

— Trebuie să fug, Erica. Mă sună cineva. Dar am uitat să-ți spun mai devreme că mama ne-a invitat la cină, mâine-seară. I-am spus că o să venim, însă nu m-am gândit. Te deranjează să mergi acolo și să-i revezi pe toți atât de repede?

— Bineînțeles că nu. Blake, îi iubesc pe cei din familia ta!

— Știu, dar după tot ce s-a întâmplat... nu-i musai să ne ducem, dacă ai prefera să nu te întorci așa curând.

— Nu, e în regulă. Serios, sunt bine! Trebuie să-mi văd de viață. Nu pot să dau timpul înapoi, dar nici să insist asupra subiectului. Amintește-ți că am trecut prin situații și mai grele. În plus, ar fi frumos să ne întâlnim cu toată lumea. De cele mai multe ori ai tăi mă copleșesc, dar m-ai ținut izolată destul. Acum chiar aștept cu nerăbdare agitația.

- OK, atunci o s-o anunț pe mama că vom fi acolo.
- Sună bine.
- Te iubesc, scumpo!
- Am zâmbit.
- Și eu te iubesc!

* * *

Mi-am concentrat toată atenția asupra revistei pe care o țineam în poală, străduindu-mă al naibii de tare să nu mă simt depășită. În ultima vreme, capul meu se transformase într-un cerc cu trei arene. Sid și James aveau sub control planurile de relansare a site-ului, așa că Alli și cu mine ne hotărâserăm să ne luăm o după-amiază liberă, pentru a porni în căutarea rochiei de mireasă. Eu încă eram amețită de pe urma întâlnirii cu Risa, așa că nu protestasem când prietena mea îmi propusese o pauză.

— Fetiță scumpă!

Mi-am ridicat privirea și am zărit-o pe Marie îndreptându-se către mine. Mi-a zâmbit cu căldură, dar i-am citit îngrijorarea în ochi. M-am ridicat de pe canapeaua crem, bogat împodobită, a magazinului nupțial și, când Marie s-a apropiat îndeajuns, am îmbrățișat-o.

— Arăți bine, iubito. Cum te simți?

— Mă simt bine, am insistat eu și am înăbușit valul de emoții ce mă cuprinsese la revederea ei. Mă simt foarte bine. M-am întors la muncă și toate cele.

— Mă bucur.

Marie nu s-a clintit, rămânând cu brațele înfășurate strâns în jurul umerilor mei. Cu cât aveam să stăm mai mult așa, cu atât mai puțin control urma să am asupra lacrimilor care-mi ardeau ochii.

— Marie.

Am râs ușor, ca să alung suspinele.

— O să mă faci să plâng iar. Nu pot să mai plâng din cauza asta. Ea s-a retras, cu ochii la fel de umezi ca ai mei.

— E OK să plângi. Ce ți s-a întâmplat a fost îngrozitor. Nici nu-mi pot închipui prin ce treci.

Am scuturat din cap și m-am frecat la ochi.

— Nu e un lucru căruia să nu-i fi supraviețuit deja. O să mă descurc.

Ea s-a încruntat, iar eu mi-am regretat cuvintele de îndată ce le-am rostit. Începusem să iau de bun faptul că toți știau despre Max, ba chiar aflaseră, în cea mai mare parte a lor, și despre Mark. Faptul că trecutul mi se transformase într-o carte deschisă nu mă făcea să mă simt în largul meu, dar, în mod ciudat, îmi oferea o mică ușurare. Uneori, mă consumam mai mult străduindu-mă să ascund cele întâmplate și să mă prefac că ele n-au devenit parte din mine, decât asumându-mi pur și simplu că fusesem siluită.

De-a lungul ultimilor câțiva ani, mă luptasem deseori cu decizia de a-i spune lui Marie ce-mi făcuse Mark, însă, până la urmă, hotărâsem că era mai bine să n-o împovărez. Nu știu din ce motiv tocmai redeschisesem subiectul, altul decât acela că voiam să fac încă un pas spre aducerea la lumină a respectivei cicatrice. Totuși, nu voiam s-o îngrijorez pe Marie chiar în ziua aceea. Ea mi-a mângâiat încet brațele.

— Ce vrei să zici?

— Nimic. Lasă! Asta se presupune că e o zi fericită. Nu?

Am zâmbit și mi-am tras nasul, încercând să mă adun. Ea a strâns din buze, apoi a lăsat să-i scape un mic suspin.

— Bineînțeles. Ți mulțumesc că m-ai invitat. Totuși, nu știu sigur cum o să mă pot abține de la a plânge ca un copil, când o să te văd în rochie albă. Ți-ai ales ceva?

M-am uitat împrejur, după Alli.

— Nu, nu încă. Alli e cu vânzătoarea și îmi alege niște modele de rochii. Zice că oricum știe ea ce vreau. De obicei așa e, deci mă las pe mâna ei.

Am ridicat din umeri. Atunci s-a ivit Alli, însoțită de o tânără. Amândouă aveau brațele încărcate cu mai multă dantelă albă decât aș fi putut folosi într-o viață întreagă.

Am simțit un gol în stomac. *Of, la naiba, hai că-ncepem!*

Un sfert de oră mai târziu, vânzătoarea îmi prindea rochia la spate, strângând-o bine în jurul bustului și al taliei. Am pășit cu grijă în cămăruța pe care ne-o rezervase magazinul. Când am ieșit, Alli și Marie stăteau pe canapea ca pe ghimpi, cu ochii mari de uimire. M-am întors cu fața către oglinzi.

Marie și-a dus mâinile la gură. Ca să nu apuc să dau drumul șuvoiului de lacrimi, mi-am îndreptat iar atenția către rochie. Era superbă, dar detaliile modelului îmi scăpau când nu mă puteam gândi decât că, îmbrăcată în ea, aveam să merg către Blake. Pentru a-i deveni soție. Pentru a fi pe veci a lui.

Realitatea gândului m-a izbit ca un baros. Nu știam dacă îmi venea să vomit, să leșin sau să izbucnesc în plâns. Nu știam decât că, până atunci, ideea de căsătorie îmi păruse mai degrabă abstractă. În clipa aceea însă, devenea concretă și mă privea drept în față, imposibil de ignorat.

Alli a venit lângă mine, cu un zâmbet larg pe chip.

— E superbă! O ador! Ție-ți place?

N-am putut să spun decât:

— Chiar se întâmplă!

Ea a râs și m-a strâns de umeri.

— Da! Chiar se întâmplă, iar voi o să fiți foarte fericiți.

Am chicotit, pentru că totul îmi părea de pe altă lume.

— Nu-mi vine să cred că fac așa ceva. Că într-adevăr mă mărit!

Marie a venit de cealaltă parte și m-a luat de mână, privindu-mă cu multă dragoste.

— Ești pregătită, iubito?

M-am uitat la imaginea mea din oglindă, incremenită în timp ce-mi puneam aceeași întrebare. O piatră mi s-a ridicat de pe inimă când m-am auzit răspunzând: *da*.

Eram mai pregătită ca niciodată.

Capitolul 18

M-am uitat în jos, la picioarele ce mi se afundau în nisipul ud. Valurile îmi izbeau gambele, unul după altul. În timp ce așteptam să fie gata cina, Blake și cu mine porniserăm într-o plimbare pe țârm, oprindu-ne la marginea plajei private a părinților lui. Am savurat aerul sărat, umezeala pe care mi-o lăsa pe piele căldura serii de vară. Mi-am ridicat privirea către orizontul ce se întuneca.

— Tu n-ai impresia că ne aflăm la marginea lumii?

Blake s-a aplecat ca să prindă o scoică rostogolită de valuri pe mal.

— Cred că da.

A azvârlit scoica înapoi în apele neliniștite.

— Iubești oceanul, nu-i așa?

— Da. Nu știu sigur dacă aş mai putea trăi fără el.

Am râs încet.

— Am impresia că-mi place să-mi duc viața la un pas de abis.

I-am întâlnit ochii. Erau liniștiți, contemplativi. Lumina asfințitului îi arunca umbre pe chip. Tricoul de modă veche pe care îl purta flutura în bătaia brizei ce sufla dinspre ocean. Avea blugii suflecați

deasupra gleznei, însă tot se udaseră în partea de jos. Blake era perfect în toate felurile care contau pentru mine. Perfect și numai al meu.

M-a luat de mână și m-a tras către el. M-am dus de bună-voie, căci adoram căldura îmbrățișărilor lui. Blake mi-a cuprins mijlocul, lipindu-mi pieptul de al său. Mâinile mele și-au găsit drumul spre părul lui, ciufulind şuvițele de un castaniu întunecat. Am zâmbit și mi l-am întipărit în memorie, așa cum arăta în acel moment.

— Uneori mi-aș dori să te pot lua pe sus și să te duc undeva, departe. Să fugim de toată nebunia asta și să ne luăm o vacanță adevărată. Una lungă.

Am tras aer în piept. Nici că puteam să-i dau mai multă dreptate, însă știam și cât de nerealist era gândul. Îmi petrecusem multă vreme dorindu-mi să pot fugi de propria viață, dar fără să am vreo idee unde sau către cine să fug. În schimb, rezistasem imboldului și înaintasem cu greu, urmându-mi calea și prin cele mai dificile perioade. Depășisem moartea mamei, despărțirea de singurul tată pe care îl cunoscusem până de curând, apoi infernul prin care trecusem din cauza lui Mark. Și iată-mă: mai puternică și mai fericită decât fusesem vreodată, bucurându-mă de o clipă desăvârșită, alături de bărbatul pe care-l iubeam din toată inima.

— Și eu mi-aș dori să fug cu tine. Dar aici e căminul nostru și aici ne vor aștepta mereu viețile noastre. În plus, dacă aș avea mai mult timp liber, aș intra în colaps. Am de recuperat o tonă de treburi, după ce am lipsit atâta vreme.

M-am gândit imediat la muntele de treburi în care, de la începutul săptămânii și până atunci, abia dacă făcusem o creștătură. Prânzul cu Risa îmi distrăsese atenția, când eu ar fi trebuit să mă concentrez asupra detaliilor legate de îmbunătățirile pe care urma să le aducem site-ului. În clipa aceea, mi-am amintit ceva.

— Deci ce-i cu James? Azi-dimineață a fost cât pe ce să fac un atac de cord, când l-am văzut la birou. Ce s-a întâmplat?

— Alli l-a chemat, ca să dea o mână de ajutor cât ai lipsit tu.

— Îmi închipui că nu e singurul motiv pentru care l-ai lăsat să rămână.

— Nu, am stat de vorbă.

— A venit el la tine?

Am făcut un pas înapoi, căci nu-mi venea să cred că James chiar îl căutase pe Blake. Sau viceversa.

— Amândoi suntem de acord, cred eu, că James e foarte protector cu tine, prin urmare, când Alli i-a dat de înțeles că ai avut de suferit, nu i-a trebuit mult până să-și facă apariția la mine în birou, cerând informații în plus.

— Și?

— Bănuiesc că, la început, a vrut să știe dacă eu am avut de-a face cu rănirea ta. Pare să-i fi intrat în cap ideea că te agresez.

A tresărit și nu mi-au plăcut emoțiile ce i-au licărit pe chip.

— Nu cred că are nicio legătură cu tine. Tatăl lui era un om violent. Cred că e un subiect sensibil pentru el.

— Poate. Oricum, după ce i-am spus că ai fost atacată de Max, și știind deja că Daniel te-a lovit la rândul lui, mi-a adus argumente convingătoare că trebuie să rămână în firmă, spre binele tău.

— Iar tu ai fost de acord.

— În esență, oricât de mult mi-aș dori-o, nu pot fi lângă tine douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. După toate cele întâmplate în ultima vreme, mi se pare logic ca James să fie acolo, pentru a se îngriji de siguranța ta la serviciu.

Am lăsat și mai mult spațiu între noi, în timp ce mă holbam la el, nevenindu-mi să cred.

— Lasă-mă să mă conving că am priceput corect. Îmi zici că ești dispus să-l lași pe James în companie, după ce ați căzut de acord ca el să-mi servească drept gardă de corp la locul de muncă?

— Erica!

Am simțit o notă de amenințare în glasul lui când mi-a rostit numele.

— Dacă tu crezi că o să-mi asum vreun risc cu siguranța ta, ești nebună!

Am încercat să mă îndepărtez, însă Blake nici nu s-a clintit.

— Nu pot să sufăr ideea că toți vă învățți pe lângă mine, tot așteptând să mi se întâmple ceva groaznic. Vreau să mi se acorde încrederea că mă pot îngriji singură, măcar un pic.

— Știu, dar acum îngrijirea ta cade în sarcina mea. Ai uitat?

Așa era. Renunțasem la dreptul de a mă contrazice cu el în privința aceea.

— În plus, știu că nu ți-a fost ușor să iei decizia de a-l îndepărta pe James din viața ta.

— Nu prea mi-ai lăsat de ales.

— Însă aveai de ales. Mă bucur că ai făcut-o și că ai fost dispusă la un sacrificiu de dragul nostru. Nu spun că-i acord încredere deplină lui James în privința faptului că n-ar mai avea sentimente pentru tine...

— El e cu Simone! Sunt aproape convinsă că a trecut mai departe.

— Și-a făcut un scop din a-mi spune același lucru. Eu, unul, n-am prea avut succes când am încercat să te uit, așa că o să mă scuzi dacă nu iau asigurările lui drept literă de evanghelie. Cum ziceam, s-ar putea să țină încă la tine, dar, atâta vreme cât își ține mâinile acasă, sentimentele îi pot servi la a te feri de pericole și a te ține la adăpost, când nu ești lângă mine. Păstrarea lui în companie mi s-a părut o concesie care să-și merite prețul.

— Blake Landon a făcut o concesie?

Mi-am dat ochii peste cap. El m-a ridicat din nou în brațe și m-a plesnit peste fund, prin bumbacul subțire al rochiei. Am țipat și m-am zbatut.

— Mai dă-ți o dată frumoșii ochi albaștri peste cap și o să-ți pară rău..

M-a masat acolo unde mă plesnise, apoi m-a apucat blând.

— Ai putea, în schimb, să-mi mulțumești.

— Mersi!

Voisem să par sarcastică. Dar mi se tăiase răsuflarea în timp ce mă lipea de el, răsfirându-și cu lăcomie degetele pe spatelul și pe fesele mele.

— Așa mai merge.

Mi-am înăbușit un surâs.

— Ești fără leac, știi asta?

— Da. Îndrăgostit fără leac de tine. Obișnuiește-te! Căsătoria e pentru totdeauna.

Ochii i-au sclipit într-un fel care m-a făcut să uit că mă enervase.

— Apropo de căsătorie. Speram ca astă-seară să putem discuta despre planurile de nuntă.

M-am pleoștit un pic.

— Da?

M-a luat de mână și am pornit înapoi către casa părinților lui.

— Nu cred să fie un secret faptul că nu poți rivaliza cu Alli în privința entuziasmului legat de toate detaliile cununiei.

— Te-ai prins, nu-i așa?

Blake a început să râdă.

— Sunt foarte perspicace. Dar mă gândeam că am putea să renunțăm la toate planurile elaborate și să organizăm doar o mică ceremonie. Familia mea poate să fie în continuare de față, a ta, la fel, dar să sărim peste încercarea de a face cine știe ce spectacol. Eu îmi doresc să mă însor cu tine, Erica. Nu mai vreau să aștept. Încinge-mă cu un brâu roz și hai să-i dăm bătaie!

— Serios?

— Serios. Ce părere ai? Am putea să organizăm nunta aici sau pe Martha's Vineyard. O mică ceremonie pe plajă, facem câteva fotografii, după care rămânem vreo două săptămâni acolo, doar noi doi. Atunci o să-ți pot explora din nou fiecare centimetru al corpului, având dulcea satisfacție de a ști că îmi ești soție.

Am zâmbit larg, fiindcă îmi plăcea la nebunie cum suna ideea lui. Mai ales partea cu exploratul din nou.

— Sună perfect!

El a ridicat din sprânceană.

— Totul. Sună perfect.

* * *

Alli era cât pe ce să-mi umple peste măsură paharul cu *Pinot Grigio*, fiindcă râdea de ceva din spusele lui Heath. Eu eram prea ocupată s-o ascult pe Fiona, care-și vărsa năduful cu privire la ultima ei întâlnire nereușită. Două sticle stăteau goale pe masă, la finalul unei noi cine în familie, gătite cu măiestrie de Greg, care se dovedea a fi o forță în bucătărie.

Tatăl lui Blake continua să rămână tăcut, cel puțin prin comparație cu restul familiei. Dar era abordabil. Mult mai abordabil decât era Blake uneori, deși vedeam asemănările dintre cei doi. Întotdeauna fusesem fascinată de felul în care oamenii devin opera părinților, poate pentru că era o perspectivă care, în mare măsură, îmi lipsea. Blake se deosebea mult atât de Heath, cât și de Fiona, însă toți trei aveau în comun ceva ce-i transforma într-o familie.

N-aș fi putut să cer o familie mai bună în care să intru. Îmi creștea inima de fiecare dată când mă gândeam în ce binecuvântare se transformaseră. Mi-ar fi fost îndeajuns să-l am pe Blake, dar faptul că urma să devin parte a lumii lor făcea ca întregul concept de „rude prin alianță“ să însemne mai mult decât m-aș fi așteptat.

Catherine contrazicea toate poveștile de groază pe care le auzisem vreodată despre soacre cumplite, iar Fiona era, pur și simplu, dulce. Heath, cu toate necazurile prin care trecuse, îmi devenise la rândul său un prieten loial. Iar Greg părea a fi liantul care ne ținea pe toți laolaltă.

Dintr-odată, s-a auzit un clinchet, iar mie mi-au căzut ochii pe paharul din mâna lui Blake.

— Avem un mic anunț de făcut.

— Oh! Ce e?

Alli a bătut din palme și s-a îndreptat pe scaunul ei.

— Deja ai făcut cererea în căsătorie, Blake. Gata cu fanfaronada! Mă pui într-o lumină proastă, a comentat Heath.

Alli s-a făcut roșie ca focul și l-a împuns în glumă. Heath a prins-o de încheietură, a tras-o înapoi către el și i-a sărutat cast buzele. Blake și-a dres vocea.

— Oricum, voiam să vă anunțăm că am luat câteva decizii cu privire la nuntă.

S-a uitat în tăcere la mine, dându-mi de înțeles că puteam să iau cuvântul, dacă voiam. Am tras adânc aer în piept și am început.

— Ei bine, după cum știu deja cei mai mulți dintre voi, n-am prea avut timp și energie pentru pregătirea cununiei. Știu că toți vă doriți și probabil sperați la un eveniment somptuos, ceea ce, drept să spun, mi s-a părut un pic intimidant.

Catherine a scuturat din cap.

— Prostii! Suntem aici pentru a vă susține, pe tine și pe Blake, indiferent ce ați hotărî. Egoista de mine ar vrea, desigur, să fie de față, pentru a-și vedea fiul cum se însoară, dar voi alegeți cum vreți să fie ceremonia. E ziua voastră specială.

— Mie mi-ar plăcea să vă avem pe toți acolo. Deja îmi sunteți ca o familie...

Emoționată, am bătut din picior, amintindu-mi să nu izbucnesc în plâns. A naibii să fiu dacă nu era un subiect sensibil! Atunci am simțit mâna lui Blake pe genunchi, liniștindu-mă.

— Având în vedere că rudele mele sunt puține și oarecum îndepărtate, ne-am gândit că ar fi minunat să organizăm o nuntă restrânsă, cu doar câțiva invitați apropiați. De dragul simplității, poate, dar și pentru că așa am putea-o face mai repede.

— Nu ești gravidă, nu-i așa? a izbucnit Heath.

Trăgea de un pahar cu vin. Alli s-a încruntat și l-a lovit mai tare peste umăr. El i-a aruncat o privire în chip de scuză.

— Nu, categoric nu, am răspuns repede.

Catherine a luat ultima sticlă de vin, rămasă aproape goală, și a turnat în paharul ei.

— Ei bine, noi n-am avea nicio obiecție. Suntem bătrâni și ieșiți la pensie. Eu am nevoie de un nepot cât mai curând.

Mi-am închis brusc gura. Oh, drace! Blake abia dacă putea să-și ascundă rânjelul. Mi-a strâns din nou cu blândețe genunchiul.

— Cina a fost grozavă, mamă! Cred că asta ar putea fi semnul că trebuie să pornim spre casă.

* * *

Poate că vinul alb și aerul oceanului avuseseră un efect asupra mea, căci, în timp ce ne întorceam cu mașina către oraș, nu mai puteam să-mi țin mâinile departe de Blake. Mi-am strecurat degetele în sus, pe coapsa lui, până la umflătura de sub blugi, pe care am masat-o ușor. El și-a așezat palma peste a mea, dar nu m-a oprit.

— Ce crezi că faci, scumpo?

— În noaptea asta te vreau, Blake. Nu mai pot să aștept!

L-am mângâiat, simțind cum erecția îi crește sub atingerea mea. Îl voiam până la ultima părțică, iar în noaptea aceea urma să-l capăt. Nu-mi mai păsa de ce se întâmplase. Blake era iubitul meu, iar trupurile noastre fuseseră croite pentru tot ceea ce-mi doream să-i ofer. Trecuse prea multă vreme și aveam nevoie de el. Doar că *nevoie* nu era un cuvânt suficient pentru a exprima emoțiile ce mă frământau. Altceva se pusese în mișcare și, încet-încet, începeam să așez lucrurile cap la cap.

Blake m-a strâns mai ferm, domolindu-mi mișcările. Își încorda maxilarul și îi simțeam îngrijorarea.

— Așteaptă până când ajungem acasă, mi-a spus încet.

Mi-am trecut degetul mare peste capul moale al penisului și l-am apucat mai bine. El a tras aer printre dinți.

— Doamne!

Am gemut, cu o satisfacție pur feminină, și m-am aplecat, astfel încât trupurile să ni se lipească.

— Nu vreau să aștept, i-am șoptit la ureche.

Sânii mi s-au frecat de brațul lui când m-am întins pentru a-i trage fermoarul pantalonilor. Dar el m-a oprit.

— Erica, pune-ți mâinile pe genunchi! Acum!

Chipul i s-a înăspriț în momentul în care porunca necruțătoare i-a ieșit printre buze, alungând vulnerabilitatea de mai înainte. Inima a început să-mi bată cu putere, în timp ce-i cântăream starea de spirit. Oare era furios sau doar făcea pe stăpânul? Oricum, am simțit cum mi se așază în stomac un mic fior, stârnit de faptul că mi se spunea ce să fac. M-am lăsat încet înapoi pe scaun și mi-am așezat mâinile pe genunchi.

Blake m-a privit scurt, după care și-a îndreptat din nou atenția către drum.

— Ridică-ți fusta și scoate-ți chiloții! Vreau să te văd!

Am zâmbit, mulțumită de direcția în care ne îndreptam. M-am supus și mi-am săltat poalele fustei, îndeajuns încât el să mă poată vedea goală și pregătită să-l primesc. Nu-mi doream nimic mai mult decât să-l încălec pe autostradă, însă puteam să rezist până acasă.

— Bun! Acum atinge-ți sânii!

Am șovăit o secundă, gândindu-mă la cererea lui și la cât de mult mă excita. Apoi mi-am cuprins sânii în palme, observând cât de grei și de tari deveniseră deja.

— Ciupește-ți sfârcurile, exact așa cum aș face eu! Frumos și tare.

Am făcut exact așa cum mi-a poruncit, iar senzația mi-a săgetat zona intimă. Mi-am înăbușit un geamăt slab. Sfârcurile mi s-au transformat repede în doi muguri tari, ce implorau să fie atinși de gura lui. Privirea lui Blake, devenită întunecată și periculoasă, m-a topit pe loc.

— Spune-mi cum te simți!

Am închis ochii și m-am zvârcolit, căci pielea scaunului care-mi atinge fesele îmi amintea de goliciunea mea. Am gemut iar.

— M-am încălzit peste tot. Dar sunt frustrată. Îți vreau mâinile pe mine!

— Știu, scumpo. În curând. Vrei să te mai las să te atingi?

— Da. Te rog!

— Ce-ar fi să-ți bagi degetele în tine și să-mi spui cum e?

Am răsuflat cu putere, cuprinsă de o nevoie presantă. Nu mai puteam rezista mult în felul ăla. Mi-am coborât mâinile de-a lungul trunchiului, până când degetele mi-au ajuns la marginea zonei intime. Mi-am lăsat arătătorul să alunece peste deschizătura vaginului, peste clitorisul sensibil și apoi din nou în jos. Am deschis ochii și i-am regăsit pe ai lui Blake ațintiți asupra mea, în timp ce limba îi umezea buzele. Când am văzut acel mic semn al poftei lui, m-am împins în mine însămi. Mi-am arcuit spatele pe scaun și am gemut, dorindu-mi ca el să mă umple pe loc, acolo unde mi-l doream de atâta vreme.

Blake și-a schimbat poziția, după care a apăsât și mai tare pedala de accelerație.

— Vorbește-mi, scumpo! Mai avem puțin.

— Ai putea să intri așa de ușor în mine! Te vreau aici, cu gura și mădularul tău. Nu-mi ajunge să fiu singură. Trebuie să te am, altfel o să-mi pierd mințile, Blake!

Cu mâna rămasă liberă, mi-am apucat un sân și am strâns de sfârc, așa cum îmi ceruse Blake mai devreme.

— Fir-ar să fie! a șoptit el și a strâns volanul în mâini.

— Asta vreau. Vreau să te miști în mine, să te înfigi în mine. Vreau să uit tot, în afară de acele senzații, de perfecțiunea pe care le-o dai de fiecare dată.

Blake a privit în lături și mi-a prins coapsa cu mâna liberă. Mi-a ridicat piciorul, astfel încât genunchiul să mi se sprijine de bord. Eram complet deschisă, expusă și dornică de atenția pe care el ar fi trebuit s-o acorde condusului.

— Continuă! mi-a spus, cu glas răgușit.

— Tu ești singurul care m-a făcut vreodată să mă simt așa. Ador ce-mi faci. Te ador pe tine. M-au înnebunit dorul și nevoia să te am. Blake, am nevoie de tine!

Îmi mișcam degetul înainte și-napoi, printre țesuturile sensibile, în timp ce mintea îmi era amețită de dorință.

— Blake, te rog! am gemut, fără să-mi mai pese unde eram.

Nu mai aveam mult până la orgasm și nu mai puteam să aștept.

— Nu te opri! Vreau să te văd cum îți dai drumul pentru mine.

Am făcut ce mi-a cerut, dorindu-mi cu disperare ușurarea, fie ea și obținută cu mâna mea. M-am apropiat pas cu pas de punctul culminant, a cărui promisiune îmi încorda fiecare mușchi în parte. Cu ochii închiși, habar n-aveam unde ajunseserăm, până când mașina s-a oprit brusc, mâinile lui Blake mi-au cuprins sânii, iar gura lui fierbinte și umedă s-a lipit de a mea.

— Dă-ți drumul, scumpo! Repede!

Mâna lui s-a așezat peste a mea în timp ce-mi iuțeam cele din urmă mișcări. Mușchii mi s-au crispat și pielea mi-a luat foc în puținele locuri atinse de el.

— Blake!

I-am șoptit numele iar și iar.

— Îmi place la nebunie să te văd făcând asta. Doamne, te vreau atât de mult! Al dracului de mult!

În clipa următoare m-am prăbușit în prăpastie, tocmai când dinții lui mi s-au înfipt în umăr. Am scos un țipăt, tremurând sub forța orgasmului.

Mi-am revenit lent, dându-mi seama că stăteam deschisă în mașina lui, pe strada noastră nu tocmai izolată. Mi-am înghițit un suspin și, treptat, mi-am venit în fire. Blake s-a lăsat pe spate, părând a face același lucru, cu ochii îndreptați către geam.

— Să mergem!

Capitolul 19

Din secunda în care ușa apartamentului s-a închis în urma noastră, m-am sprijinit cu spatele de ea, căci abia dacă-mi potolisem puțin pofta. Încă îmi simțeam picioarele ca de gumă, dar fiecare celulă din corp îmi era încărcată de energie, pregătită pentru el.

— Vino-ncoace!

După câțiva pași, Blake s-a întors, căci lăcomia și nesiguranța se războiau pe chipul lui frumos. Lăcomia a câștigat, fiindcă el a revenit lângă mine și m-a lipit cu blândețe de ușă. Mi-a presărat buzele cu sărutări gingașe, ca niște petale. M-am cutremurat când și-a trecut mâna peste pielea umărului meu, a coborât în lungul brațului, apoi și-a împletit degetele cu ale mele. Dar s-a retras puțin.

— Nu trebuie să facem asta dacă nu te simți pregătită.

Mă durea sufletul la cea mai mică sporire a distanței dintre noi, fie și dacă era vorba doar despre mărunta retragere din locul în care ne aflaserăm cu câteva secunde în urmă. L-am apucat strâns de umeri, dorindu-mi să-mi pot folosi puterea voinței pentru a-l readuce la mine, dorindu-mi ca spațiul fizic să fie singurul obstacol dintre noi.

— Vreau s-o facem!

— Eu pot să aștept. Dumnezeu mi-e martor că nu vreau, dar pot.

Încordarea i se simțea în cuvintele pe care le rostea. M-am arcuit către atingerea lui grijulie, simțind șoaptele pielii care atingea pielea, declarațiile mute de dragoste pe care obișnuiam să ni le transmitem și care, până de curând, nu avuseseră nicio supapă. Blake era iubitul meu, iar noi iubeam cu trupurile.

— Sunt pregătită, Blake! Am nevoie de asta, am nevoie să fiu aproape de tine.

Trebuia să găsesc o cale de ieșire din situația mea, astfel încât să ne redescoperim unul în celălalt. El mi-a cuprins obrazul în palmă și m-a privit drept în ochi.

— Vreau să aștept. Atât cât îți trebuie.

— Gata cu așteptarea! Sunt...

Am clătinat din cap, căci nu voiam să-mi arăt îndoielile, dar era prea târziu. Blake s-a lăsat pe spate și m-a fixat cu ochi verzi, întrebători.

— Nu mai suport! Nu știu dacă sunt cu adevărat pregătită sau dacă o s-o iau razna la un moment dat, pe parcurs, dar trebuie să încercăm, fiindcă nu pot trăi așa, fără tine.

— Eu rămân aici. Nu plec nicăieri.

— Nu, nu-i același lucru. Știi că nu e. Țștia suntem noi, așa ne iubim și, uneori, nu pot să-ți arăt în niciun alt fel dragostea mea.

— Ai nevoie de timp ca să treci peste ce ți s-a întâmplat. Ți vād îndoiala în ochi. Te simt când dai înapoi. Toate astea mă sfășie. Nu pot îndura gândul că eu sunt cel care te sperie și-ți retrezește acele amintiri.

— Știu... Doamne, niciodată n-o să-ți dai seama cât de rău îmi pare, pentru tot ce se petrece.

M-am moleșit lângă ușă, înfrântă de ce iscase Max între noi.

— Nu e cazul să-ți pară rău! Ți-am mai spus-o de o sută de ori. Trebuie să mă crezi! Nimic din toate astea nu este și nici n-a fost vreodată din vina ta.

— Mi-aș dori să pot șterge totul cu buretele. N-ai idee cât de mult mi-aș dori... ca amintirea lui Mark să fie înlăturată pe veci, dar nici măcar moartea lui n-a reușit să facă asta. Credeam că o să reușească și totuși n-a fost cazul. M-a scăpat de teama că el m-ar putea răni din nou, însă urmele rămase înlăuntrul meu... Nu știu dacă o să mai scap vreodată de ele. Vreau să cred că, într-o bună zi, n-o să mă mai chinuiască, dar tot ce-a fost... în ultima vreme... totul îmi pare foarte proaspăt. Uneori am senzația că re trăiesc trecutul, dar cu alți ochi.

— Ce vrei spui?

— Știu că pare o trăsnăie, dar pe vremuri, imediat după atacul lui Mark și ani întregi mai târziu, eu nu m-am simțit niciodată cu adevărat *mai bine*. Am fost funcțională și îndeajuns de fericită încât să-mi continui viața, însă pentru a reuși, am ascuns în mine ce-mi făcuse Mark. L-am încuiat într-o cutie, am azvârlit cheia și m-am convins singură că totul e în regulă. Dar nu era. Până să intri tu în viața mea, nu înfruntasem cu adevărat problema. Poate dintr-un instinct de conservare, pentru că eram la facultate și nici nu mă puteam imagina lăsând violul să mă distrugă, laolaltă cu toate lucrurile pentru care muncisem din greu. Acum însă nu mai pot să țin la distanță trecutul. E ca o cicatrice groaznic de urâtă, pe care sunt prea obosită s-o mai ascund. Tu ai văzut-o și nu m-ai judecat, nici nu m-ai compătimit pentru ea. Face parte din mine și, pentru prima dată după ani de zile, înțeleg că nu m-am vindecat complet. Și e OK. Dar mă simt mai bine datorită ție, datorită nouă.

Mi-am lipit pieptul de al lui și l-am sărutat ușor. I-am inspirat aroma. Parfumul lui, hainele lui, toate mă amețeau.

— N-o să te mint, Blake. Sunt un pic traumatizată. Detest asta și faptul că, mai devreme, am reacționat așa cum am făcut-o. Și nu-ți pot promite că n-o să se repete, într-o formă redusă. Din punct de vedere fizic, nici nu încapе îndoială cu privire la ce-mi doresc, dar niciodată nu știu care lucru o să-mi pună mintea în mișcare. Ai dreptate că-mi trebuie timp. Totuși, nu pot să-mi petrec acel timp departe de tine, fiindcă tu ești acela care mă face să mă simt mai bine. Tu ești singurul care mă

poate ajuta să trec prin toate, pentru că în nimeni n-am avut niciodată atâta încredere, câtă am în tine. Te iubesc atât de mult, încât uneori mă doare. Trebuie să mă crezi că ești singurul care mă poate vindeca, Blake.

L-am ținut strâns, lăsând o lacrimă să mi se rostogolească pe obraz. Emoțiile dezlănțuite în mine se ridicau la suprafață, într-un fel sau altul.

— Scumpo! mi-a șoptit Blake, cu buzele lipite de ale mele, cu umerii relaxați în mâinile mele.

— Te rog!

L-am sărutat încă o dată, mai apăsător, mai stăruitor. Din nou s-a retras puțin și am văzut că îngrijorarea îi era adânc întipărită în cutele din jurul ochilor. M-am întins spre el, dar n-am apucat să pecetluiesc rugămintea cu un nou sărut, fiindcă Blake m-a ridicat, apucându-mă de mijloc. L-am cuprins cu picioarele și l-am lăsat să mă ducă spre întunericul din dormitorul nostru. Acolo, m-a lăsat jos, la picioarele patului, fără să se desprindă de mine.

Mi-am trecut degetele prin părul lui, adâncind sărutul și contopindu-mi corpul cu al lui. Am găsit cu limba locul în care buzele i se împreunau și l-am dezmiertat ușor, cerând să intru. El a oftat lângă mine și a deschis gura. Ne mângâiam reciproc. În ciuda tensiunii ce radia între noi, fiecare mișcare ne era măsurată, domoală, ca niciodată până atunci. Nu-mi aminteam să mai fi acordat vreodată atâta timp și grijă preluului. Și, cu toate că o parte din mine îi striga lui Blake să se grăbească, să mă posede cu toată patima lui, cumva, momentele acelea erau mai importante. Conta mai mult lentul dans, în care ceream ceva cu fiecare atingere.

În timp ce hainele ne alunecau pe podea, mâinile noastre își regăseau drumul una spre cealaltă. Am întrerupt sărutul și m-am așezat pe marginea patului. M-am tras înapoi, puțin câte puțin, căci nu știam sigur cum mă voia el sau ce aveam să pot suporta. Dormitorul era luminat doar de razele lunii, ce scaldau așternutul mototolit într-o strălucire violacee. Preț de câteva clipe, Blake a rămas neclintit, cu o dragoste devotată zugrăvită pe trăsăturile umbrite.

După aceea mi-a luat un picior, l-a ridicat până la buze și mi-a sărutat degetul mare. M-am întins pe spate și mi-am relaxat trupul pe plapuma moale, în timp ce buzele lui Blake îmi urcau pe gambă, lăsând în urmă un decadent șir de sărutări până la genunchi, apoi în susul coapsei. S-a oprit chiar în dreptul zonei intime, după care a trecut la piciorul celălalt.

Pofta cu care mă luptam de zile întregi era acum imposibil de ignorat, imposibil de stăvilit. Orgasmul de mai devreme mă ajutase prea puțin s-o ostioiesc. Aș fi vrut să implor, însă Blake nu s-ar fi grăbit, indiferent ce aș fi zis eu. Nimic nu l-ar fi împins dincolo de limitele controlului. Și-a urmat drumul cu degetele, dar eu am deschis brusc pleoapele. I-am prins mâna ajunsă la jumătatea coapsei, oprindu-i călătoria. Respirând adânc, pentru a-mi domoli bătăile rapide ale inimii, m-am chinuit să fac față unui nou fel de iureș, care își croia drum prin mine.

Blake a făcut ochii mari și toți mușchii i-au înghețat. Mi-am căutat cuvintele, în vreme ce el mă aștepta să vorbesc.

— Nu-ți folosi mâinile, OK?

Glasul îmi era lipsit de vlagă. Uram înțelesul pe care-l aveau vorbele mele, dar nu puteam să *nu* le spun și să risc astfel momentul dintre noi. El și-a încheștat maxilarul, înăsprindu-i conturul. L-am strâns de mână, pentru a-l liniști.

— E în regulă, am zis, evitând să pomenesc despre adevăratele motive, motive pe care era probabil ca Blake să le fi dedus deja.

Una dintre cele mai neplăcute amintiri din ultima vreme era aceea în care mâinile lui Max mă pipăiau în seara petrecerii. Aș fi vrut să închid strâns ochii, până când imaginea avea să dispară, dar m-am concentrat asupra lui Blake.

El mi-a lăsat piciorul să cadă înapoi pe pat. S-a ridicat și m-a sfredelit cu privirea. În noaptea aceea, niciun șiretlic nu avea să treacă neobservat. În cea mai mare parte a timpului, Blake îmi înțelegea corpul mai bine decât mine. De data asta însă, știind cu ce ne confruntam, nimic nu avea să-i scape.

— Erica, am mai spus-o, dar ne trebuie un cuvânt de siguranță. Dacă până acum nu ți s-a părut necesar, acum simt eu nevoia să ai unul. Mi-am dat ochii peste cap.

— Consideră că-mi dă și mie liniște sufletească.

— O să-ți spun eu când să te oprești. Mereu îți zic, am insistat.

— Nu. E mai greu să mă oprești și să-mi explici de ce. Nu-ți trebuie decât un cuvânt, iar el o să spună totul. O să-mi spună să încetez. O să-mi spună că te împing prea departe, că mintea îți strigă să-mi ceri răgazul de a-l rosti. Avem nevoie de el acum, altfel n-ar trebui să mergem mai departe, pentru că eu nu risc să te forțez. Nu în noaptea asta.

Am oftat, deloc convinsă că ne trebuia un cuvânt de siguranță, dar, dacă el însemna atât de mult pentru Blake, aveam să cedez.

— Care să fie? Alege tu unul.

— Trebuie să-l alegi tu. E semnalul tău de alarmă. Alege un cuvânt pe care n-ai ezita să mi-l zici dacă te împing dincolo de limită. Nu intenționez, dar...

— Limită.

El a ridicat din sprâncene.

— Țsta e! De fiecare dată când o să faci ceva peste puterile mele, o să spun *limită*.

— OK, merge.

Părea convins. A răsuflat, iar îngrijorarea din ochi i s-a mai risipit. Habar n-aveam că alegerea aceluia cuvânt avea să-i dea atâta curaj, pentru că eu întotdeauna îl privisem într-o altă lumină. Ca și cum rostirea lui ar fi însemnat că nu puteam să primesc tot ceea ce Blake avea de oferit sau că intram pe deplin în rolul de supusă, în care deja alunecasem mai mult decât îmi imaginasem vreodată.

Tăcerea s-a așternut asupra noastră, lungă și goală, amenințându-ne momentul. L-am tras de mână pe Blake și i-am cuprins coapsa cu călcâiul, pentru a-l îndemna să se aplece deasupra mea. El, în loc să mi se așeze între picioare, s-a întins lângă mine. M-am întors către el și m-am lipit perfect de trupul lui. Cu capetele sprijinite de perne, ne-am uitat unul la altul.

— Vreau s-o facem, i-am șoptit. Te rog, nu mă lăsa să stric noaptea asta ori să te sperii!

— Spune-mi exact ce-ți dorești!

— Vreau să faci dragoste cu mine, Blake, și să nu te mai oprești niciodată. Vreau iubire în patul nostru, pentru tot restul vieții. Indiferent ce s-ar întâmpla, nimic nu trebuie să mai intervină ceva vreodată între noi.

Înainte să apuce să-mi răspundă, l-am sărutat. Era un sărut plin de frustrare, de hotărâre și, mai mult decât orice, de dragoste. Dragostea ne putea ajuta s-o scoatem la capăt. Blake mi-a răspuns cu aceeași patimă, întorcându-mă așa cum mă voia. Ne-am inspirat răsuflarea unul altuia și ne-am sorbit reciproc, până când secundele s-au transformat în minute. Până când buzele au început să mi se umfle și să mă doară. Fierbințeala dintre noi mă făcea să transpir. Ezitățile mi se risipiseră, dar rămâneau undeva, departe, în fundal. I-am cuprins grosimea întărită a erecției dintre noi și i-am mângâiat-o până la vârf.

Blake a gemut, arcuindu-și șoldurile către strânsorea mea. Am alunecat până la bază, apoi m-am întors către vârf, frecându-l ușor.

— Asta contează. Vino aici!

I-am tras vârful către mine și m-am rostogolit pe spate. El s-a mișcat cu eleganță, învârtindu-se pe deasupra mea, dar abia atingându-mă. S-a lăsat în jos, cu mâinile sprijinite de-o parte și de alta a capului meu. Trupurile fierbinți ni s-au întâlnit. Blake m-a sărutat pe umăr, apoi și-a lipit nasul de gâtul meu.

— Bagă-mă în tine!

Tremurând ușor, i-am găsit carnea încinsă a penisului și l-am condus spre mine, până când capul m-a pătruns abia simțit. L-am tras din nou de șolduri și m-am îndoit, făcându-i semn să se împingă în mine. Centimetru cu centimetru, el a alunecat în interior, fără să întâmpine nici urmă de rezistență din partea corpului meu.

— Oh, Doamne!

Mi-am dat ochii peste cap, când asupra mea s-a revărsat un val de ușurare și plăcere. Parcă fiecare celulă ofta, pentru că Blake era din

nou în mine, acolo unde ar fi trebuit să se afle tot timpul. Insuportabilul hău ce se căscase între noi fusese, în sfârșit, închis, și niciodată lucrurile nu-mi păruseră mai bine așezate.

— Uită-te la mine! mi-a șoptit el.

Când am deschis ochii, ai lui erau întunecați, umbriți de dorință. Dar obișnuita înflăcărare, care abia putea fi ținută în frâu, fusese cumva biruită de grija lui pentru mine. S-a împlântat în trupul meu și s-a cuibărit acolo, până când i-am vorbit.

— Ești minunat, Blake!

Vocea îmi tremura, îngroșată de emoție.

— Simt că aș putea să-mi dau deja drumul, dar vreau să mai dureze.

El a răsuflat și s-a legănat ușor în mine, dar fără să mă pătrundă până la capăt.

— Să știi că nu mă opun să-ți dai drumul de câte ori vrei. Nu-i nevoie să te stăpânești.

Am zâmbit și i-am cuprins talia cu picioarele. Strângându-i șoldurile între coapse, l-am îndemnat să se împingă iar în mine. A făcut-o, o dată și încă o dată, fiecare mișcare fiindu-i un pic mai sigură, fiecare apăsare a corpurilor noastre răvășindu-mă și alungându-mi orice gând care mi-ar fi putut da târcoale în toitul aceluia moment desăvârșit.

Ne-am iubit astfel, fără cuvinte, el lăsându-și gesturile conduse de ale mele. Eram în armonie, de parcă trupul lui m-ar fi auzit. Cu fiecare întâlnire, vâlvătaia din mine creștea. Mi-am trecut în grabă mâinile peste pielea lui, dorindu-mi să-l pot iuți, astfel încât să-mi potolesc setea mistuitoare, dar adorând, în același timp, urcușul lent. Flacăra nu era mai puțin intensă, iar nevoia de orgasm nu-și pierduse din forță.

— Spune-mi când ești gata. Spune-mi ce-ți trebuie.

Deznădejdea din glasul lui și răsuflarea cu care-mi mângâia gâtul m-au împins dincolo de culme.

— Oh, Doamne! Acum... acum îmi dau drumul!

Valul de fierbințeală s-a năpustit asupra mea, în timp ce orgasmul mă lua în stăpânire. Ori de câte ori aveam nevoie de mai mult, îmi înflegeam unghiile în pielea lui Blake. Mă încleștam în jurul lui,

creând o frecare puternică între noi. El se împingea tot mai mult, ducându-mă spre acel tărâm al uitării, către care nimeni altcineva nu mă mai purtase niciodată.

— Erica...

Peste bubuiturile inimii mele, i-am auzit întrebarea din voce. Voia să știe că sunt cu el, că ne putem da frâu liber. Nu trebuia să fie atât de grijuliu. În momentele acelea, când ajunseseam așa aproape de extaz, eram buimăcită, imună la toate temerile.

— Te iubesc! Te iubesc foarte mult! am scâncit, cu lacrimi în colțul ochilor.

În sfârșit, chiar atunci, totul era perfect! Cuvintele mi-au ieșit printre buze iar și iar. Blake mi-a luat o mână într-a lui și mi-a lipit-o de tăblia patului, aflată deasupra capului meu. Cu cealaltă, m-a prins de șold și m-a ridicat de pe saltea. S-a împins cu putere în mine, moment în care a strigat. Plăcerea îmi vibra în trup, ridicându-mă peste acel apogeu care deja mă lăsase vlăguită și fără suflare.

— Nimeni nu ne poate lua asta! mi-a spus el cu glas răgușit, năvălind în mine.

Cu următorul sărut, m-a lăsat fără aer. Strângându-mă și mai tare, și-a dat drumul.

* * *

Am deschis un ochi către lumina zilei, ce se strecura prin fereastră. O nouă dimineață ne întâmpina și, după ce am aruncat o privire la ceas, am decis că era timpul să mă pun în mișcare. Trupul cald al lui Blake stătea încovrigat în spatele meu. Jumătate dintre perne ațezaseră pe dușumea. Așternutul era mototolit împrejurul nostru. Când am dat să mă ridic, Blake a gemut și m-a tras înapoi, lipindu-mă de pieptul său muscular.

— Se face târziu. Ar trebui să ne trezim.

— Nu-mi pasă, a mormăit el, cu nasul în părul meu. Ești prea frumoasă ca să pleci.

Am zâmbit, inima mi-a crescut de bucurie și m-am relaxat în brațele lui. Blake m-a dezmiertat cu blândețe, coborând în lungul mâinilor mele, până la coapse, și apoi urcând iar, către ridicătura șoldurilor. Odată ajuns acolo, m-a apucat strâns și m-a tras înapoi, suficient încât trupurile să ni se muleze unul pe celălalt. Suficient încât să simt cât de mult i se întărise. Treaba asta nu mă mira, dar mă împiedica să ajung la timp la serviciu.

Avuseserăm parte de o noapte uluitoare, pe care nu mi-o mai puteam scoate din minte. Nu mă gândeam doar la sex, care mă lăsase, ca de fiecare dată, moale ca o cârpă și satisfăcută într-un fel absolut minunat. Ci și la faptul că străpuseserăm o barieră, lucru pe care îl reușiserăm împreună. Eu nu lăsasem trecutul meu să ne despartă și avuseserăm îndeajuns de multă încredere unul în celălalt, încât să ne ridicăm deasupra temerilor pe care acel trecut ni le sădise în suflete.

Pe parcursul ultimelor câteva săptămâni, ceva se schimbase între mine și Blake. Dincolo de suișuri și coborâșuri, de piedicile din drum, învățam să înaintăm împreună. Uneori pașii nu ni se potriveau și ne poticneam, dar ne găseam un nou ritm. Și de fiecare dată când ne acordam încredere unul altuia, ne mișcam cu ceva mai multă grație.

Felul în care Blake făcuse dragoste cu mine în noaptea precedentă era tocmai ilustrarea acelei grații, iar eu mă simțeam cum nu se poate mai ușurată și împlinită. I-am strâns brațul cu care îmi cuprinsese talia, căci nu puteam și nici nu voiam să-i rezist.

El și-a croit drum spre umărul meu, apoi mi-a presărat sărutări pe spate și pe gât. Odată ajuns acolo, și-a scos limba, începând să-mi lingă și să-mi prindă între buze pielea sensibilă. Am închis ochii și, până să-mi dau seama ce făceam, m-am arcuit către el. L-am încurajat, conducându-l pe o cale de la care n-aveam nicio speranță să mă abat.

I-am luat mâna și i-am ghidat-o spre partea din față a corpului meu, făcând-o să alunece în jos, către V-ul dintre coapsele mele. Blake s-a oprit înainte de a mă atinge unde voiam, iar eu n-am avut tăria să-l împing mai departe.

— Atinge-mă! E OK.

— Ești sigură?

Avea vocea răgușită după somn, ceea ce l-a făcut și mai sexy atunci când și-a relaxat mușchiul care-l împiedica să continue.

— Sunt sigură, i-am răspuns.

Încet-încet, Blake și-a dus atingerile tot mai jos, până când s-a oprit în zona intimă. Mi-a tachinat clitorisul cu mângâieri șovăitoare. Eu i-am sporit apăsarea degetelor, îndemnându-l, din ce în ce mai sigură că nu urma să pățim nimic și că era, fără îndoială, ceea ce-mi doream. La început lent, apoi din ce în ce mai rapid, el a continuat să se miște deasupra mea, până când am început să aud zgomotul ud al dezmierdărilor lui. Un geamăt stins mi-a scăpat printre buze. Încordarea mi s-a răspândit în adâncul trupului, în acea parte din mine care-și dorea să fie împlinită.

În spatele meu, Blake s-a ridicat într-un cot. Mi-a înfășurat părul în jurul mâinii lui și a tras ușor de el. Mi-am curbat spatele și am rămas expusă, în timp ce el își ducea atacul mai departe. Răsuflarea lui îmi gâdila pielea sensibilă, acolo unde el sugea, lungea și ciugulea.

— Blake! am scâncit.

M-am împins în fierbințeala erecției lui.

— Vrei ceva?

Mi-a lăsat un șir de sărutări de-a lungul maxilarului și prin spațele urechii, în vreme ce degetele lui diabolice îmi fermecau clitorisul.

— Da.

Blake mi-a părăsit clitorisul, pentru a mă ațâța, frecându-și mădu-larul de intrarea în vaginul meu. Împotriva oricărui instinct, am rezistat imboldului de a mă împinge în el, de a-l cuprinde cu totul dintr-o singură mișcare. Mă numise lacomă pentru că așa eram. Îl voiam pe de-a-ntregul și detestam să aștept ca să-l primesc.

Ca și cum n-ar fi fost îndeajuns, Blake mi-a apucat strâns șoldul și m-a ținut în loc, asigurându-se că aveam să mă mai mișc doar după pofta lui. Pielea îmi ardea sub atingerile lui autoritare.

— Spune-mi ce-mi place să aud, iar eu o să-ți dau ce vrei.

— Bagă-mi-o, Blake! Ia-mă, sunt a ta!

— Ah, mor după gura asta a ta spurcată! mi-a șoptit el, înainte de a se împinge în mine cale de doar doi centimetri. Ți dai seama ce efect ai asupra mădularului meu, când mă implori să ți-o trag?

Am strâns cearșaful în pumni. Dorința îmi era deja ca briciul de ascuțită. El tot intra și ieșea din mine, însă doar cu acea înnebunitor de mică porțiune. Am așteptat răbdătoare să primesc mai mult. Atunci, Blake și-a răsucit șoldurile și, dintr-o împunsătură scurtă, m-a pătruns mai adânc. Mi s-a tăiat răsuflarea când l-am simțit oferindu-mi acea mărunță răsplată.

— Te iubesc, Blake! Te rog... te rog!

— Nici n-ai idee cât de mult îmi place să te aud spunându-mi-o.

Totuși, nu s-a grăbit, ci s-a afundat în mine centimetru cu centimetru, făcându-mă s-o iau razna din cauza poftei de a fi posedată. Măinile lui m-au strâns, după care s-au relaxat. Apoi, fără niciun avertisment, Blake m-a eliberat. O secundă mai târziu, mi-a lipit o palmă de fund. Am țipat și m-am strâns neajutorată în jurul penisului său, în timp ce fierbințeala îmi săgeta mâinile și picioarele.

— Fir-ar să fie, scumpo! Ador să-mi văd mădularul intrând în tine. Mișcarea e așa de lină, încât ai zice că acolo îmi e scris să fiu.

Expirând brusc, s-a proptit în mine.

— Și ești al dracului de strâmtă! Mă lași fără aer.

Geamătul mi s-a transformat într-un țipăt gătuț, atunci când Blake m-a plesnit încă o dată peste fund, mai tare decât înainte. Reacția organismului meu m-a azvârlit pe orbita Pământului, pe măsură ce Blake intra într-un ritm neregulat, împlântându-se adânc în mine. Trupurile ni s-au lipit strâns unul de celălalt. El mi-a cuprins mijlocul cu un braț, apoi m-a izbit din spate, cu șoldurile.

— Blake! am urlat, când am simțit că m-a pătruns până la capăt.

Am repetat urletul iar și iar, cu viteza cu care mă cățăram spre culme. Ajunsă acolo, palma lui m-a plesnit iar, cu putere. M-am cutremurat când orgasmul a năvălit asupra mea, ajungându-mi cât ai clipi până la mâini și picioare. O secundă mai târziu, Blake era și el acolo.

A gemut, cu mădularul adânc îngropat în mine. A rămas acolo, până când valul cald al eliberării lui mi-a umplut corpul.

Am zăcut acolo, istoviți, în lumina dimineții. Ce mai fel de a te trezi! După câteva momente, Blake s-a retras din mine și s-a rostogolit pe spate, în timp ce pieptul i se umfla sub presiunea efortului de a-și recăpăta suflul.

— Duș? l-am întrebat, răsucindu-mă cu fața către el.

— Du-te! Vin și eu imediat.

Și-a întors capul și mi-a surprins privirea.

— Ce?

I-am desenat un mic cerc pe umăr.

— Mă gândeam doar că n-o să mă satur niciodată să-ți aduc expresia asta pe față.

El a rânjit.

— Ai face bine să-ți bagi fundul ăla dulce sub duș, înainte să te silesc eu să-mi aduci expresia asta pe față pentru tot restul zilei.

— Ai de lucru, domnule!

— Crede-mă, pentru așa ceva, munca mai poate să aștepte.

S-a răsucit și a întins mâna spre mine, dar m-am ferit, scăpând ca prin urechile acului de încercarea lui de a mă trage înapoi. Nu că m-ar fi deranjat prea mult, dar și pe mine mă aștepta la birou un morman de treburi.

Am întârziat sub duș, căci îmi simțeam mușchii oboșiți și încordați. Am zâmbit când m-am gândit la toate felurile prin care puteam să recuperăm, în weekend, timpul pierdut. Până la urmă, dându-mi seama că el nu avea să mai vină, am terminat și am oprit apa.

Am ieșit din cabină și, văzând că Blake nu era în dormitor, m-am dus să-l caut. Am lipăit prin apartament, cu un prosop înfășurat în jurul pieptului, ghidându-mă după sunetul vocii lui, până când l-am găsit în bucătărie, arătând încă minunat fără haine pe el. Pe piept avea câteva zgârieturi rămase în urma aventurilor noastre din seara precedentă, iar părul lui, proaspăt răvășit după sex, era adorabil într-un fel pe care numai eu îl puteam aprecia pe deplin.

— În regulă, mulțumesc. Dă-mi de veste dacă mai intervine ceva. A încheiat discuția și a pus telefonul înapoi pe masa de lucru. Eram în raza lui vizuală, dar el a rămas cu ochii pironiți în gol.

— E totul OK?

Atunci s-a uitat la mine, dar nu mi-am putut da seama ce se petrecea în capul lui.

— Blake?

A clipit, parcă smulgându-se dintre gândurile care-i zumzăiau prin minte.

— Totul e bine. Ba chiar mai mult decât bine.

— Cu cine vorbeai la telefon?

Blake și-a masat fruntea, având un aer absent.

— Cu avocatul meu. Voia să-mi spună că s-a renunțat la dosarul împotriva mea. Prin urmare, audierea a fost anulată.

Am ridicat din sprâncene.

— Gata, așa, pur și simplu?

El a dat din umeri.

— Așa, pur și simplu.

— De ce să fi renunțat Max la acuzații? Nu se poate să te urască mai puțin decât acum o săptămână.

— Nu el a renunțat. Procurorul a clasat cazul. Avocatul crede că ar putea fi din cauza naturii situației, având în vedere că Max e pus sub învinuire pentru agresiune sexuală. Chiar și așa, el părea să creadă că am avut noroc. Dar mă mulțumesc și așa.

Pieptul mi s-a lăsat în jos, odată cu un oftat de ușurare.

— E grozav!

Gândurile mi s-au îndreptat imediat către săcâitoarea amintire a faptului că eu încă trebuia să mă prezint la poliție, pentru a da o declarație. Acuzațiile aduse lui Blake erau cele care mă motivaseră să merg până la capăt.

— Tu tot o să te duci la poliție, nu-i așa?

Blake probabil că-mi citise îndoiala în privire, fiindcă s-a apropiat de mine. Am rămas neclintită, uluită de imaginea corpului său

perfect sculptat. S-a oprit în fața mea și m-a mângâiat ușor pe brațe. M-am înfiorat când i-am simțit atingerea răcoroasă.

— Trebuie s-o faci, mi-a spus încet.

— De ce? De ce trebuie să mă silesc să trec prin asta?

Lacrimile mi-au umplut repede ochii. Teama prindea rădăcini în stomacul meu.

— Tu însăși ai spus că încă nu ești complet vindecată. Eu îți stau alături. Mereu o să-ți stau alături. Sunt aici ca să te iubesc în toate felurile în care ai nevoie să fii iubită. Dumnezeu mi-e martor că nu mă pot abține! Dar să vorbești cu mine, cu Alli... nu-i suficient. Trebuie să fii puternică și să înfrunți ce ți s-a întâmplat. Și în trecut, și acum. De fiecare dată când mă gândesc la ce ți-a făcut Max... la ce ar fi putut să-ți facă... îmi fierbe sângele în vene. Dar nu pot merge la poliție în locul tău. Asta e șansa ta de a îndrepta situația, și tu ești singura care poate s-o facă.

Am închis ochii.

— Dar nu pot. Ceva... nu vreau să mă pierd cu firea în fața unui străin. Să recunosc cât de proastă am fost... cât de vulnerabilă m-a făcut el să par. Toți m-au văzut!

La ultimele cuvinte, vocea mi s-a frânt. Blake m-a liniștit și m-a luat în brațe. M-am topit la pieptul lui și am lăsat lacrimile să se reverse.

— N-ai fost proastă! El te-a făcut să devii vulnerabilă, dar acum nu trebuie să rămâi așa. Ești puternică!

M-a strâns un pic mai tare.

— O să reușești!

Capitolul 20

Ofițerul Bates m-a luat de lângă biroul ei și m-a condus către o cămăruță izolată. Femeia, puțin mai plinuță, era cam de vârsta mamei mele. Avea părul prins într-o coadă strânsă. Câteva bucle îi scăpaseră totuși, iar acum îi încadrau fața ridată.

Picioarele scaunelor au scârțâit pe podeaua din beton, când ne-am așezat față în față la o masă. Eu am început să-mi frământ degetele, în timp ce ea a deschis un dosar și a răsfoit câteva hârtii. Am așteptat-o, cu inima bubuindu-mi în coșul pieptului. Prânzul frugal îmi cam întorcea stomacul pe dos. Încurajările pe care mi le spuneam singură erau acoperite de o voce interioară, ce-mi tot amintea cât de puțin îmi doream să fiu acolo.

Atacul lui Max era declanșatorul suprem, amenințând să dezgroape trecutul care mi-aș fi dorit să rămână trecut. Prezența mea la poliție făcea parte din rezolvarea problemei. Dar n-o cunoșteam pe femeia aceea. O străină pentru mine, îmi părea la fel de aspră și de rece ca încăperea pe care o împărțeam, așa că nu voiam să mă arăt vulnerabilă în fața ei. Și nici a oricui altcuiva, de altfel.

Ea și-a aruncat ochii pe documente, apoi s-a uitat scurt către mine.
— Ești OK, dragă?

M-am concentrat din nou asupra figurii ei. Începusem să respir haotic. Mi-am lins buzele.

— Da, sunt bine. Cred că doar am ceva emoții.

Femeia a scos o foaie de hârtie, apoi și-a potrivit pixul în dreptul ei.

— Nu trebuie să ai emoții. Nu-i nevoie decât să-mi spui ce s-a întâmplat, exact așa cum îți amintești. Eu o să notez aici. Când terminăm, o să-ți citesc ce am scris. Iar dacă totul e corect, semnezi și gata.

Am dat repede din cap. Toată răceala femeii fusese o născocire a minții mele. În clipa aceea, ea parcă se transformase într-o altă persoană, una care poate nu mă judeca în toate felurile în care mă temeam că urma s-o facă, laolaltă cu restul lumii.

— OK, am spus în cele din urmă.

— Povestește-mi ce s-a întâmplat în seara atacului.

Am închis ochii și mi-am lăsat mintea să se întoarcă în timp.

În următoarea jumătate de oră, i-am relatat ofițerului Bates cum s-a desfășurat seara respectivă. De la discuțiile cu invitații până la dialogul cu Michael și apoi la acceptarea rugăminții lui Max de a discuta între patru ochi. I-am spus tot ce reușisem să rețin înainte de a-mi pierde cunoștința. De-a lungul ultimei săptămâni, frânturi din acea seară începuseră să iasă la suprafață. Aș fi preferat să n-o facă, dar orice informație putea fi utilă pentru construirea unei imagini complete cu privire la cele întâmplate. La restul evenimentelor fuseseră martori Blake și alți câțiva. În timp ce femeia nota ultimele idei ale istorisirii mele, eu m-am făcut mică în sinea mea, rușinată de faptul că fusesem văzută atât de neajutorată.

— Mai vrei să adaugi ceva?

Mi-am îndreptat iar atenția către ofițerul de poliție și am clătinat din cap, neliniștită de faptul că, în realitate, îmi aminteam foarte puține din seara aceea. Așa cum îmi promisese, mi-a recitat declarația. Am semnat-o cu o mână tremurătoare.

Însă nu mai erau emoțiile cele care mă făceau să tremur, ci un val de ușurare. Se terminase! În sfârșit! Femeia m-a anunțat că urma să fiu contactată, dacă aveau să mai fie necesare și alte lucruri, apoi m-a condus afară din cameră.

În timp ce mă îndreptam spre ieșire, blocul de beton care-și găsisese loc la mine în stomac a dispărut. Totul era, la propriu, zis și făcut. Nu aveam de unde să știu dacă gestul meu urma să aducă dreptate în cazul lui Max, dar mie începuse deja să-mi aducă ceva. Făcusem un lucru pe care nu mai avusesem ocazia să-l fac până atunci. Îmi biruisem frica și nesiguranța, îndeajuns încât să-mi spun povestea. Voiam să cred că era un pas important către vindecare.

Mi-am croit drum printre șirurile de birouri și am ieșit pe holul unde se aflau ascensoarele. Am așteptat acolo câteva clipe, până când am auzit, din spatele meu, o voce masculină. M-am întors puțin și l-am văzut pe Daniel în compania unui alt bărbat, pe care l-am recunoscut ca fiind unul dintre detectivii ce discutaseră cu mine.

— Domnișoară Hathaway! Probabil că vă mai amintiți de mine, detectivul Carmody?

Mâna mi-a tresărit, dând să se ridice, însă el nu mi-a întins-o pe a lui. În schimb, a păstrat o atitudine degajată, poate prea degajată prin comparație cu agerimea din ochii lui iscoditori. M-am silit să par calmă.

— Ce vă aduce aici? m-a întrebat detectivul.

Eu mi-am aruncat privirea către Daniel. Nemulțumirea de pe chipul lui mi-a oprit inima în loc.

— O chestiune personală, am murmurat.

— Corect. Ei bine, domnule Fitzgerald, vă mulțumesc pentru timpul acordat. Vă las singuri.

Carmody s-a întors din nou către mine, ridicându-și ușor bărbia.

— Ținem legătura!

Ușile liftului s-au deschis și am urcat în cabină împreună cu Daniel. Eu m-am retras în fund, simțind cum mâinile mi se răceau tot mai tare pe balustrada de metal.

— N-aș putea spune că mă așteptam să te văd aici.

Expresia lui Daniel nu dezvăluia absolut nimic. *Oh, fir-ar să fie!* Dacă el credea cumva că discutase cu cineva despre cazul, încă nere-zolvat, privind sinuciderea lui Mark? Nu mă hotăram cum să încep, fiindcă nu știam ce să zic.

— N-are nicio legătură cu Mark.

El și-a ridicat privirea către cifrele care scădeau deasupra ușii ascensorului.

— Atunci presupun că are o legătură cu Max Pope.

Încruntată, m-am holbat prostește la el.

— Da. Dar de unde știi?

— Conduc o firmă de avocatură, ai uitat? Pe cine crezi că a sunat mai întâi?

Am rămas cu gura căscată. Am tresărit când clinchetul liftului ne-a anunțat că ajunseserăm la parter. Daniel a coborât, iar eu m-am desprins de balustrada pe care o strângeam ca de frica morții, pentru a-l urma. Am ieșit amândoi pe ușile grele ale secției de poliție și, după câțiva pași făcuți afară, am încetinit. El a scos un pachet de țigări și l-a lovit ușor, pentru a împinge afară o țigară. Am strâmbat din nas.

— Ar trebui să te lași de fumat!

Daniel mi-a aruncat o privire plictisită și a tras un fum.

— Zău? Eu tocmai risc să pierd o cursă în care am băgat milioane întregi din banii mei. Și tu îmi zici să mă las de fumat! Cred că glumești.

Am făcut un pas înapoi, ca să mă apăr. Furia lui, oricât de trecătoare ar fi fost, încă avea puterea de a mă pune pe gânduri.

— De ce erai acolo? l-am întrebat, presupunând că, oricare ar fi fost motivele, ele erau legate de actuala lui dispoziție artăgoasă.

— Pentru că *cineva* lasă să-i scape informații către poliție.

Am încremenit. Nimic din răspunsul lui nu suna bine.

— Ce informații?

— Cineva le-a vândut un pont, cum că ai fi fata mea. Și asta știind al dracului de bine cât de mult o să-mi afecteze campania. Ticăloși!

S-a strâmbat și a oftat, suflând fum de țigară. Asta ar fi explicat de ce Carmody se uitase la mine în felul acela, de parcă ar fi știut un secret. Chiar știa unul!

— N-ai negat?

Daniel a râs.

— Ce rost ar fi avut? E clar că ești și, dacă ar mai exista vreo îndoială, un simplu test ADN confirmă bănuiala. Bem amândoi câte o cafea în sediul lor și gata, au dovada!

— Dar cine să le fi spus?

El a scuturat din cap și buzele i s-au curbat într-un zâmbet amar.

— Zi-mi că sunt nebun, dar eu îl trec pe logodnicul tău în fruntea listei de suspecți. Asta dacă nu cumva vrei să te apuci să-mi spui cine altcineva mai știe, fiindcă eu, unul, sunt al dracului de sigur că nu m-am apucat să bat toba.

Am simțit un gol în stomac, în timp ce recapitulam în minte numele. Sid, Alli, Marie... poate chiar și Heath. Dar niciunul dintre ei n-ar fi avut de ce să profite de pe urma publicării informației.

Blake avea motivele lui să-l dea în vileag pe Daniel, însă ar fi făcut-o oare? Chiar și după ce îl pusesem să-mi promită că o să țină secretul? Poate aflarea faptului că Daniel mă lovise fusese îndeajuns pentru a-l face să-și anuleze promisiunea. În contextul noii noastre înțelegeri, poate că promisiunea nici nu mai însemna nimic, dacă Blake considera că e spre binele meu s-o încalce. Totuși, părea o atitudine extremă. Urmările divulgării tainei aveau să-l afecteze mult pe Daniel, însă nu-l vedeam pe Blake dorindu-și să atragă toată acea atenție suplimentară asupra mea. El nu mi-ar fi făcut așa ceva. Nu?

— Daniel, da, Blake știe că sunt fiica ta, dar sincer nu cred că ar lăsa să-i scape informația. M-a asigurat că n-o să-ți facă asta.

Am sperat să nu audă îndoiala din glasul meu, pentru că, mai mult decât orice altceva, îmi doream ca Blake și cu mine să fim în siguranță. Eu mai trăisem sub spaima amenințărilor cu moartea din partea lui Daniel.

Tatăl meu a râs iar și a tras îndelung din țigară.

— Mi-a promis! am insistat.

— Eu îi fac lui Margo vreo zece promisiuni pe zi. E fericită doar când mă aude spunându-le, chiar dacă nu mă țin întotdeauna de ele. Scuză-mă că n-am prea multă încredere în făgăduielile hackerului tău. Ale naibii mulțumiri, că multe mai primesc după ce l-am scos dintr-o belea!

M-am încruntat.

— Despre ce vorbești?

— Cine crezi că a intervenit pentru clasarea cazului?

— Tu?

Am șovăit, în timp ce asimilam noutatea.

— Cum?

Daniel m-a privit pieziș, cu un aer aproape plictisit.

— N-ar trebui să te mire că știu câțiva procurori care-mi sunt datori. N-a fost mare lucru să-l rog pe unul să închidă ochii la cazul cuiva care a sărit în apărarea victimei unei agresiuni. Trebuie să recunosc că Landon l-a aranjat destul de bine pe Max.

— Așadar știi ce s-a întâmplat.

El a dat din cap, în semn de încuviințare, cu același aer inexpressiv, poate puțin mai încordat.

— Dar dacă Max a făcut apel la tine, atunci nu e apărat de firma ta? Daniel s-a strâmbat.

— Ei, pe dracu', nu! Doamne, cine crezi că sunt?

Am făcut ochii mari, poate puțin prea mari, ca reacție la întrebarea lui. Oare cine era el? Putea ca acum să-mi atingă coarda sensibilă, iar în clipa următoare să mă amenințe fără milă cu eliminarea bărbatului pe care-l iubeam. Niciodată nu puteam ști sigur ce fel de om era Daniel.

El a răsuflet zgomotos.

— Oricât de puțin mi-aș dori să aflu toată lumea, tu ești fiica mea. Iar individul ăla te-a drogat și a încercat să te violeze. Eu probabil că oricum o să mă duc drept în iad, dar nu sunt complet lipsit de inimă. Mi-e de-ajuns că trebuie să trăiesc cu ce ți-a făcut Mark. N-oi

fi respectând eu întotdeauna regulile, dar n-am de gând să-l ajut pe Max să scape basma curată.

Mă luase amețeala de la atâtea informații noi. Eu nu i-aș fi spus niciodată lui Daniel despre atac, dar o părticică din mine se bucura că aflase, mai ales dacă asta însemna privarea lui Max de protecția uneia dintre cele mai importante firme de avocatură din oraș.

— Și acum ce-o să faci? am întrebat încet.

— Trebuie să vorbesc despre limitarea pagubelor cu oamenii mei care se ocupă de relațiile publice. Aș zice că e doar o chestiune de zile, înainte ca povestea asta să ajungă în ziare.

M-a cercetat câteva clipe.

— Dacă tu chiar crezi că nu Blake a dat mai departe informația, atunci i-ai putea spune să mă ajute măcar să aflu cine-i vinovatul.

Daniel și-a avzârlit chiștocul țigării pe jos și l-a zdrobit sub talpă.

— Pentru că aș vrea să stau de vorbă cu respectivul.

Îl credeam și nu mă îndoiam că intenționa să nu se limiteze la o discuție.

* * *

Am salutat-o în grabă pe Cady, care și-a ridicat ochii de la masa ei de lucru, aflată lângă biroul lui Blake. În ziua aceea avea părul de un roz aprins.

— Poți să intri direct.

Mi-a arătat ușa, deși era de la sine înțeles că puteam și voiam să intru, fie că-i plăcea lui Blake, fie că nu.

— Mersi, am zis și am trecut înăuntru.

Blake s-a rotit pe scaun, de cum am închis ușa în urma mea. Mi-a zâmbit, iar inima mi s-a mai topit un pic. Se petrecuseră atâtea în cele câteva ore de când ne despărțiserăm și nu exista om pe care să-mi doresc mai mult să-l revăd.

M-am îndreptat către el, moment în care s-a ridicat, pentru a-mi ieși în cale. M-a tras spre el și m-a sărutat pe frunte. Eu m-am aplecat

către el, savurând ușurarea de a mă regăsi în brațele lui, chiar dacă putea fi doar o senzație efemeră, odată ce aveam să ne începem discuția. Blake mi-a ridicat bărbia și s-a încruntat.

— Ești supărată.

Am oftat, iar ușurarea m-a părăsit odată cu aerul din plămâni.

— Azi m-am întâlnit cu Daniel. Mă dusesem la poliție, ca să dau declarația, și l-am găsit acolo. Discutase cu detectivii care m-au interogată și pe mine luna trecută.

— Ți-a zis ceva?

Blake m-a condus la canapeaua aflată în celălalt capăt al camerei. S-a așezat lângă mine, cu un aer îngrijorat care-mi cerea să-i spun tot. Eu eram pregătită să spun tot adevărul, dar nu știam sigur dacă eram gata să-l și aud. Îi oferisem lui Blake mai mult control decât avusesem eu vreodată, dar tot n-avea niciun drept să dezvăluie informația, indiferent cât de mult l-ar fi urât pe Daniel.

— Polițiștii au aflat că Daniel e tatăl meu. Cineva i-a prevenit. Tu le-ai spus? Te rog să fii sincer cu mine și să-mi zici dacă ai făcut-o.

Cuta dintre sprâncenele lui s-a adâncit.

— Nu.

M-am uitat în ochii lui și i-am cercetat expresia, în căutarea oricărui semn de minciună. El a tresărit ușor.

— Erica, te-am mințit eu vreodată?

— Nu, am admis în cele din urmă și m-am lăsat să alunec pe spate, pe pielea moale a canapelei.

Brusc, mi-am dat seama că mi-ar fi fost mai ușor să aflu că Blake era vinovatul decât să orbecăi prin necunoscut. Era un miracol că mai puteam dormi noaptea, având în vedere câți oameni își propuseseră, drept țel în viață, să-l distrugă pe unul dintre noi.

— Daniel te-a amenințat iar? m-a întrebat Blake.

— Nu, slavă Domnului! Totuși, după părerea lui, tu ești principalul suspect. Evident, l-am asigurat că n-ai face așa ceva, dar nu se încrede prea mult în promisiunile pe care mi le faci tu mie. E capsat și abia așteaptă să pună mâna pe ăla care le-a divulgat polițiștilor

secretul, oricine ar fi el. Zice că, dacă nu ești tu de vină, atunci ar trebui să afli cine e.

— Și dacă a fost o informație anonimă? Cum naiba să urmăresc așa ceva? Spune-i lui Daniel să se ducă dracului și să-și facă singur cercetările.

— Blake!

M-am uitat urât la el.

— Ce?

— E o treabă serioasă! Polițiștii au aflat și sunt destul de sigură că o să vrea să discute din nou cu mine.

— Ar fi trebuit să le spui adevărul când ai avut ocazia. Acum va trebui să întreții minciuna și să riști o acuzație de tăinuire.

— N-am vrut să-l văd pe Daniel în spatele gratiilor.

Blake a tras o înjurătură, iar chipul i-a devenit, dintr-odată, crispat.

— Erica, ești exasperantă uneori, știai asta? Omul te-a lovit, iar pe mine m-a amenințat cu moartea! Dumnezeu știe câte altele a mai făcut, ca să justifice o viață întreagă petrecută după gratii.

— E tatăl meu, Blake! Îmi pare rău că n-am o familie ca la carte, așa cum e a ta. Mama a murit, iar tatăl meu vitreg a luat-o de la capăt fără mine. Din nefericire, Daniel e singurul părinte care mi-a mai rămas. Aș prefera să nu-mi duc restul vieții știind că eu l-am băgat la pușcărie pentru uciderea celui care a fost la un pas de a-mi distruge viața.

Blake și-a trecut o mână prin păr, gest care întotdeauna îi trăda nemulțumirea crescândă, de obicei la adresa mea.

— Și, acum?

Am oftat.

— Nu știi. Înainte eram doar o fată căreia Mark i-a făcut curte în seara morții lui. Acum sunt, în mod oficial, sora lui vitregă și fica nelegitimă a unui om puternic, ce are în joc o campanie electorală de milioane. Descoperirea o să ridice, cu siguranță, câteva sprâncene. Nici nu mă îndoiesc că detectivii o să aibă noi întrebări.

— Tu le-ai spus categoric că Mark îți dădea târcoale în seara aia?

— Și dacă n-aș fi făcut-o, ar fi fost evident din poze. Aveau un teanc întreg de fotografii cu noi dansând. Cu el... vorbindu-mi la ureche.

M-am cutremurat, când amintirea mi-a făcut pielea de găină. Blake a rămas, preț de câteva clipe, tăcut și cu privirea ațintită în gol.

— De ce erau atât de multe poze cu tine din seara aia? La eveniment au participat sute de oameni și nu-mi amintesc să fi văzut o droaie de ziariști. Tu erai, evident, uluitoare. Nu neg că ai fi atras atenția oricui. Dar nu ți se pare ciudat?

Nu-l puteam contrazice, însă nici nu aveam un răspuns logic. Nu mă gândisem niciodată cu adevărat la nefasta apariție a respectivelor fotografii cu o lună în urmă, când detectivii veniseră la ușa apartamentului, pentru a-mi pune întrebări despre Mark. Pe atunci eram prea preocupată să-l apăr pe Daniel și să par naturală în timpul ăsta. Dar cât noroc să fie la mijloc, pentru ca să i se fi făcut atâtea poze unui om ce urma să moară? Dintre toți cei de acolo, personalități tot una și-una, cineva să se intereseze de noi, de mine...

Atunci mi-am dat seama.

— Oh, Dumnezeu! am exclamat și mi-am dus mâna la gură.

— Ce?

Am simțit un bolovan în stomac și am crezut că o să mi se facă rău.

— Drace! am șoptit, scuturând din cap, căci nu-mi venea să cred.

— Erica! Vorbește cu mine! a insistat Blake, trăgându-mi mâna și cuprinzându-mi-o în palma lui.

— Richard!

Mi-am ridicat ochii.

— Richard participa în seara aia la eveniment ca fotoreporter. Și știa că eu o să fiu acolo. Îmi amintesc că Marie i-a spus să mă caute.

Blake și cu mine ne-am uitat unul la celălalt.

— Oare ce altceva i-a mai zis?

Muḩumiri

Cartea asta n-ar fi fost posibilă fără încurajările zilnice din partea fanilor mei. Fiecare mesaj și compliment în parte îmi umplu sufletul mai mult decât v-ați putea da seama. Să pot scrie știind că atâția dintre voi așteaptă cu nerăbdare următorul rod al imaginației mele e o binecuvântare de nedescris în cuvinte.

Mulțumiri speciale celor care au citit variantele intermediare și membrilor *uimitoarei* mele echipe de teren, pentru sprijinul neabătut și răbdarea neclintită de care au dat dovadă! Echipa Wild e o forță de luat în seamă. Vă iubesc cu ardoare, doamnelor!

Numeroase mulțumiri fiecărui om care mi-a promis că voi putea scrie această carte, în ciuda unui termen-limită paralizant, a unei presiuni uriașe și a tot ce s-a hotărât viața să-mi scoată în cale între timp, adică mult mai mult decât m-am așteptat vreodată. Îi mulțumesc și mamei mele, care mi-a amintit să dorm, să fac pauze și să nu pierd din vedere imaginea de ansamblu. Chiar dacă ți-am ignorat majoritatea sfaturilor și i-am dat înainte, îți mulțumesc pentru momentele în care nu m-ai lăsat să uit că sunt doar un om și nu o superfemeie.

Aș vrea să le mulțumesc și tuturor prietenilor mei autori, pentru sprijinul și vorbele lor frumoase. Nu știu cum aș fi supraviețuit fără contactele regulate și ieșirile virtuale la un whisky cu sora mea de suflet cea sexy, Mia Michelle. În aceeași linie, îți mulțumesc, Jack. Și tu m-ai ajutat să depășesc câteva clipe grele.

Ca de obicei, îi port o eternă recunoștință redactorului meu, Helen Hardt, pentru că a făcut miracole pe ultima sută de metri. Cărțile mele nu vin oficial pe lume înainte ca ea să le fi presărat cu praful ei fermecat. Le mulțumesc lui Amy și Jon pentru că au acordat timp corecturii!

Îi mulțumesc și lui Remi, pentru că m-a prezentat vedetelor și a scos la lumină anumite elemente din acest capitol al poveștii lui Blake și a Ericăi, elemente pe care altfel poate că nu le-aș fi descoperit niciodată.

Și nu în ultimul rând, mulțumesc personalului meu, pentru că mi-a ținut afacerea în viață, când eu dispăream zile în șir în lumea lui Blake și a Ericăi. Mulțumiri speciale lui Kurt, al cărui ajutor în recrearea copertelor seriei m-a scutit de foarte mult stres și timp pierdut. Ai o răbdare de înger!